C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Snedy_muz_06-V_sevreni_intrik.PDB

PDB Name: Hobb Robin-Snedy muz 6-V sevren
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.4.2007
Modification Date: 19.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SNĚDÝ MUŽ 6

V SEVŘENÍ INTRIK
ROBIN HOBB

NÁVRAT®

1 Růžový cukrkandlový dort

Ať si student lehne na záda. Neměl by ležet ani na pohodlné posteli, ani na holém povrchu. Oboji odvádí pozornost. Postačí pokrývka složená na podlaze. Ať si student sundá nebo uvolní jakýkoli oděv, který ho omezuje. Některým studentům se bude nejlépe cvičit, když budou nazí a když je nebude rozptylovat oděv dotýkající se těla. Jiní se budou rozptylovat zranitelnosti své nahoty. Ať si každý student rozhodne, co je pro něj nejlepší, aniž by to zdůvodňoval.
Zdůrazněte, že jediným pohybem těla by mělo být pravidelné dýchání. Oči by měly být zavřené. Potom studenta vyzvěte, aby si uvědomil svoje tělo, aniž by některou jeho částí hnul. Možná bude zprvu potřebovat vedení. Povězte mu, aby se snažil uvědomit si prostředni prsty na nohou, aniž by se jich dotýkal nebo s nimi hýbal. Potom ať se zaměří na svá kolena, ale ať je neohýbá. Pokračujte s kůží na jeho prsou, na čele, na hřbetech rukou, a vyjmenovávejte mu hranice jeho těla, jak dlouho to bude nutné, až tím studenta přimějete, aby se doopravdy zamyslel nad fyzickou omezeností těla, jež obývá. Až bude takto připraven, vyzvěte ho, aby si uvědomil okraje svých myšlenek. Končí s kůží na jeho čele? Cítí je

uzavřené ve své lebce, nebo polapené ve své hrudi?
Všichni, až na ty nejhloupější studenty, si hbitě uvědomí, že tělo myšlenky nesvazuje. Ze se prostírají mimo tělo, stejně jako nás naše smysly, zrak, sluch, hmat, čich a chuť, spojují s vnějším světem, zatímco zůstávají funkcemi fyzického těla. A tak naše myšlenky sahají ven, neomezeny vzdáleností či dokonce časem. Zeptejte se studenta: "Můžeš cítit vino, které je otevřené na druhé straně místnosti? Slyšet výkřiky námořníků, kteří pracují za vodou? Pak neodmítej věřit, že můžeš slyšet myšlenky muže v poli, které vanou směrem k tobě. "
TREEKNEEÚV PŘEKLAD "PŘÍPRAVY STUDENTA"

Nejprve jsem zašel do Verityho věže, abych se podíval, jak se vedlo princi se sháněním položek z Thickova seznamu. Ke svému údivu jsem zjistil, že Dutiful nejenom opatřil každou z věcí, ale že tu na mě dokonce čeká.
"Nebudou se tví přátelé pozastavovat nad tvou nepřítomností?" zeptal jsem se, když jsem přejel očima poklady položené na stole.
Zavrtěl hlavou. "Vymluvil jsem se. Občas mi má pověst, že jsem trochu divný, dobře poslouží. Nikdo se neptá, proč mám náhle potřebu být o samotě."
Pokyvoval jsem hlavou, zatímco jsem třídil jednotlivé položky. Rudý šál jsem složil a dal stranou. "Viděl jsem tě, že ho nosíš. Když si toho všimnu já, ostatní určitě taky. Kdyby s tím šálem viděli chodit Thicka, lidé by si mysleli, že ho ukradl. Nebo že mezi ním a tebou existuje nějaký zvláštní vztah. Obojí by pro nás bylo špatné. To samé se týká tady toho nože. Oceňuji tvoji ochotu rozloučit se s ním, ale tak kvalitně vyrobená čepel by v jeho případě jen zavdala podnět k otázkám." A položil jsem nůž na složený šál.
Dortík s růžovou polevou byl po vytažení z trouby ještě trochu teplý. Stoupala z něj sytá vůně mandlí. Páví pero bylo dlouhé, a když jsem ho uchopil, ladně se prohnulo. Byla tam i kameninová miska plná buclatých hrozinek. A mezi hrozinkami se třpytily vyloupané, v sirupu máčené ořechy. "Tohle je báječné. Děkuji ti."
"Já děkuji tobě, Tome Badgerlocku." Dutiful se hlouběji nadechl a pak se zeptal: "Myslíš, že Laudwine přijel, aby tě zabil?"
"Podle mne je to možné. Ale Chade se zřejmě domnívá, že by mohl patřit k delegaci Moudrých, již vyslali najednání s královnou. A tak mám rozkaz dát od toho ruce pryč, dokud neobdržím další instrukce."
"Takže teď nebudeš dělat nic."
"Och, budu dělat spoustu věcí," přemítal jsem. "Prostě se jen vystříhám toho, abych šel ven a Laudwina okamžitě zabil."
Princ se nahlas zasmál a já si najednou uvědomil, jak jsem před ním neopatrně mluvil. Měl jsem štěstí, že to pokládal za žert. Přinutil jsem se k úsměvu. "Vezmu teď tyhle věci nahoru Thickovi a uvidíme, co mi k tomu ještě řekne. A ty musíš mít na paměti, že máš žít svůj normální den, jak jenom to půjde."
Princi se to příliš nelíbilo, ale uznal, že je to nutné. Odešel jsem dveřmi v krbové římse. Když jsem pak stoupal po nerovných schodech a prodíral se úzkými chodbami, snažil jsem se přijít na to, co by mohla přítomnost Laudwina ve městě Buckkeep znamenat. Kettricken vyzvala Moudré, aby s ní jednali. Protože Laudwine vedl piebaldovskou frakci, dávalo by smysl, kdyby předstoupil a přednesl jejich stanoviska. Ale protože to byl muž, který málem unesl prince v naději, že si přisvojí jeho život, žasl jsem, že si vůbec troufne stanout před Kettricken. Možná by ho nepověsila za to, že je nadaný Moudrostí, ale určitě si zasluhoval zemřít za to, jak konspiroval proti Farseerům. Přesto to mělo háček. Kettricken proti němu nemohla vznést žádná obvinění, aniž by odhalila, že její syn má v krvi Moudrost. Všechny události, jež provázely Dutifulovo zmizení, byly buďto ututlány, nebo vysvětleny jinak. Šlechtici u jeho dvora věřili, že se prostě stáhl do ústraní, aby trávil čas v meditacích. Přemýšlel jsem, zda nemá Laudwine v úmyslu využít všech těch okolností jako zbraně proti Farseerům. Vzdychl jsem a doufal, že se najdou jiní, umírněnější lidé ze Staré krve, kteří předstoupí rovněž. Cítil jsem, že Laudwine reprezentuje ty nejhorší a nejradikálnější z naší sorty. Že díky jemu podobným nás lidé nenávidí a mají z nás strach. Kdyby nyní předstoupil jen on sám s prohlášením, že zastupuje všechny Moudré, tato pověst by přežívala dál.
Když jsem došel až k Chadeově komnatě, odvrhl jsem ty myšlenky stranou. Vešel jsem a zjistil, že Thick

sedí zkroušeně na krbových kamenech před skomírajícím ohněm. Zíral do plamenů a jazyk mu trčel z úst. "Myslel sis, že jsem zapomněl?" zeptal jsem se při vstupu do místnosti.
Obrátil se ke mně, zvedl oči a spatřil věci, které jsem nesl. Vzápětí z něj vyšlehla strašlivá vlna vděčnosti a úplně mne obestřela. Thick vstal, doslova rozechvělý vzrušením. "Položme ty věci na stůl," navrhl jsem. Zdálo se, že dočista oněměl. Třepal se jako dychtící štěně, když jsem opatrně odhrnul svitky a kalamáře a kladl jsem ty věci jednu po druhé na stůl. "Princ Dutiful mi pomohl ty věci pro tebe sehnat," řekl jsem mu. "Vidíš, tady je růžový cukrkandlový dort. Je ještě teplý z trouby. Tady mám pro tebe misku hrozinek a kandované ořechy. Princ si myslel, že bys mohl ořechy ochutnat. A páví pero, pero s okem. To všechno pro tebe."
Thick se ani nepokusil na něco z toho sáhnout. Jenom stál a zíral, ruce položené jednu přes druhou na svém vypouklém břiše. Ústa se mu naprázdno pohybovala, jak přemýšlel nad tím, co jsem právě řekl. "Princ Dutiful?" zeptal se posléze.
Přitáhl jsem mu židli. "Posaď se, Thicku. Princ ti tyhle věci posílá, aby ti udělal radost."
Thick se pomalu svezl na židli. Ruce se mu ostražitě sunuly po stole, až se jedním prstem troufl dotknout okraje pera. "Můj princ. Princ Dutiful."
"Přesně tak," řekl jsem.
Čekal jsem, že si okamžitě nacpe pusu dortem a hrozinkami. A on místo toho dlouhou chvíli seděl a jenom se jedním svým pahýlovitým prstem dotýkal hrotu pera. Pak vzal do ruky dortík s růžovou polevou a obracel si ho před očima, prohlížeje si ho ze všech stran. Potom ho zase jemně položil na stůl. Opatrně k sobě přitáhl misku s hrozinkami. Jednu vzal, podíval se na ni, přičichl k ní a pak si ji dal do úst. Žvýkal ji velmi pomalu a polkl ji, než si vzal další. Mohl jsem cítit, s jakou soustředěností to provádí. Jako by každou hrozinku zkoumal Uměním, aby plně pochopil, co to je, než ji sní.
Měl jsem zatím spoustu času. I tak mi nošení vody do šaškových komnat a pak nahoru do Chadeova pokoje připadalo namáhavé. Než jsem skončil, jizva na zádech mě šeredně bolela a dobře jsem chápal, že Thick tu práci nesnáší. Nalil jsem poslední vědro do hrnce a dal ho nahřát, mezitím jsem připravoval káď na koupel. Thick si mě vůbec nevšímal. Pořád jedl jednu po druhé hrozinky. Růžový cukrkandlový dort stál nedotčený na stole před ním. Jeho koncentrace byla absolutní. Zatímco jsem ho nečinně sledoval, jak jí, uvědomil jsem si, že má problémy se zuby. Žvýkání mu zřejmě působilo potíže. Když se pustil do ořechů, bylo to ještě patrnější. Zanechal jsem ho o samotě, aby je svým pomalým tempem zkonzumoval. Když dojedl, myslel jsem, že se na závěr pustí do cukrkandlového dortu. Jenže on si ho postavil před sebe a obdivně na něj hleděl. Když uběhl nějaký čas a z horké vody se začalo kouřit, vlídně jsem se ho zeptal: "Copak svůj dort nesníš, Thicku?"
Zamyšleně se zamračil. "Sním ho, a bude pryč. Jako hrozinky."
Pomalu jsem přikývl. "Ale možná bys mohl dostat další. Od prince."
V jeho očích se opět objevil nedůvěřivý výraz. "Od prince?"
"Samozřejmě. Když budeš dělat dobré věci, které budou našemu princi pomáhat, pravděpodobně ti bude dávat dobré věci na oplátku." Chvíli jsem ho nechal, aby si to promyslel, a pak jsem se zeptal: "Thicku, máš nějaké jiné oblečení?"
"Jiné oblečení?"
"Jiné oblečení než to, co máš teď na sobě. Další košile a kalhoty."
Zavrtěl hlavou. "Jen tohle."
Ani já jsem nikdy nebyl tak špatně zaopatřený. Jen jsem doufal, že to není pravda. "A co máš na sobě, když se tyhle oděvy perou?" Nalil jsem do kádě horkou vodu.
"Perou?"
Vzdal jsem to. Už jsem vážně nechtěl nic dalšího vědět. "Thicku, přinesl jsem ti vodu a ohřál ji na koupel." Šel jsem k polici a sundal z ní Chadeovo šití. Alespoň bych mu mohl ty nejhorší díry zašít.
"Koupel? Jako mytí v řece?"
"Něco takového. Ale s horkou vodou. A mýdlem."
Chvíli se nad tím zamyslel. Potom řekl: "To já nedělám." A znovu se zahleděl na cukrkandlový dort.
"Možná bys to mohl zkusit. Je to krásný pocit, být čistý." A vyzývavě jsem plácl rukou do vody.
Nějakou dobu jen tiše seděl a hleděl na mne. Pak odstrčil židli a přešel ke kádi. Pohlédl do vody. Já

jsem v ní znovu zavířil rukou. Thick si ke kádi pomalu přiklekl. Jednou rukou se pevně držel okraje a druhou hrábl do vody, až to vyšplíchlo. Pobaveně zamručel a pak řekl: "Je to teplé."
"Je to fajn, sednout si dovnitř a nechat se celý prostoupit teplem. A jak jsi potom pěkně cítit."
Vydral se z něj nějaký zvuk, buď souhlas, nebo nesouhlas. Vrazil ruku hlouběji do vody. Zmáčela mu rozedranou manžetu u košile.
Vstal jsem a poodešel stranou, aby u vody zůstal sám. Docela dlouho mu trvalo, než vodu úplně prozkoumal. Když měl oba rukávy zmáčené, navrhl jsem, aby si sundal košili. Voda zatím značně vychladla, než se odhodlal sundat i boty a kalhoty a vlézt do kádě. Žádné spodní prádlo neměl. Tvářil se velmi nedůvěřivě, když jsem chtěl přilít do kádě horkou vodu, ale po chvíli přemýšlení svolil. S mýdlem a žínkou si spíš jen hrál, než aby je používal. Když ho teplá voda obestřela, postupně se uvolnil. Přesvědčit ho, aby si nejenom umyl tvář, ale i vetřel mýdlo do vlasů a potom ho z nich vypláchl, nebylo vůbec snadné.
Z našeho útržkovitého rozhovoru jsem pochytil, že od jarních slavností se vůbec nemyl. Po smrti matky mu to nikdo neřekl. V tu chvíli jsem si uvědomil, že musela zemřít teprve nedávno. Když jsem se ho zeptal, jak získal práci na hradě, nedokázal mi to popravdě říct. Tušil jsem, že sem prostě jednoho dne zabloudil a že v houfu lidí, kteří se přihrnuli na jarní slavnosti a zásnubní obřad, působil na hradní osazenstvo dojmem, že musí k někomu patřit. Řekl jsem si, že se musím zeptat Chadea, jak ke svému osobnímu sluhovi přišel.
Zatímco Thick experimentoval s vodou a mýdlem, spěšně jsem mu zašil v oděvu díry, které zašít šly. V místě povolených švů to šlo poměrně snadno i navzdory zažrané špíně. Na kolenou a loktech měl oblečení prostě prodřené, a protože jsem neměl po ruce žádné záplaty, musel jsem to nechat tak.
Když už se mu začala krabatit kůže na prstech, našel jsem mu ručník k osušení a řekl mu, ať si na chvíli stoupne před oheň. Vhodil jsem oblečení do špinavé vody po koupeli a co nejrychleji je vydrhl. Když jsem je vyždímal a rozvěsil po opěradlech židlí, čisté sice nebylo, ovšem čistší než předtím ano.
Přesvědčit ho, aby si sedl a dovolil mi rozčesat chomáče jeho vlasů, bylo stejně těžké jako dostat ho předtím do koupele. K hřebínku měl nedůvěru, i když jsem ho nechal držet zrcátko a dívat se, co to provádím. Tak těžkou práci s vlasy jsem neměl od doby, co jsem vzal k sobě poprvé Hapa a zdůraznil mu, že hnidy a vši nejsou přirozenou součástí lidských vlasů.
Vydrhnutý, usušený a učesaný Thick seděl apaticky před krbem, zamotaný do jedné z Chadeových prošívaných dek. Myslím, že teplá koupel ho pořádně zmohla. Obracel jsem v rukou jednu jeho prasklou botu. S tímhle jsem si věděl rady díky Burrichově škole. "Mohu ti ušít nové boty, až zajdu do města a koupím nějakou kůži," řekl jsem mu. Thick ospale kývl - má štědrost už mu nepůsobila takový šok.
Přemístil jsem jeho oblečení blíže ke krbu, aby lépe schlo. "Nevím, co v tuto chvíli uděláme s tvým oblečením. Mohu ti ho pouze vyspravit, ale nové ušít neumím. No, něco už vymyslíme." Thick znovu přikývl. Chvíli jsem přemýšlel a pak jsem přešel k Chadeovu starému šatníku v koutě místnosti. Stále v něm viselo množství jeho starých vlněných pracovních rouch. Jedno z nich bylo ožehlé a skoro na všech ostatních se skvěly skvrny a flíčky různého původu. Pochyboval jsem, že měl něco z toho v posledních letech na sobě. Přesto byla roucha čistší a v lepším stavu než Thickovy hadry. Jedno jsem vzal a podržel ho před sebou, abych posoudil velikost, označil jsem si délku a nelítostně jsem ho nůžkami zkrátil. "Tohle budeš moci nosit, dokud ti nenecháme ušít vícero oblečení." Napůl podřimující a do ohně zírající Thick jen stěží přikývl. Jak se uvolnil, hudba jeho Umění začala být rozpínavější. Začal jsem se před ní obrňovat, ale pak, místo toho, jsem se jí otevřel.
Usedl jsem s rouchem, jehlou a nití na další židli. Pohlédl jsem na Thicka. Vypadal, jako kdyby spal. Navlékl jsem nit a začal pracovat na novém lemu roucha. Přitom jsem se ho velmi tiše zeptal: "Takže, oni mi říkají ‚smrdutý pes', že je to tak?"
"Erhm." Hudba se mírně změnila. Tóny byly ostřejší. Zvonění kovářského kladiva o žhavé železo. Přibouchnutí dveří. Kdesi zamečela koza a jiná jí odpověděla. Vpustil jsem tu hudbu do své mysli a svolil, aby s sebou unášela moje myšlenky, sleduje pasivně jehlu, jak se zabodává a zas vynořuje z látky roucha.
"Thicku. Pamatuješ si, kdy ses s nimi potkal poprvé? S těmi, kdo mi říkají ‚smrdutý pes'?" Prosím, ukaž mi to. Se svými tichými slovy a rytmickým pohybem jehly jsem nechal plout i Umění. Poslouchal jsem,

jak se jehla s tichým trháním provléká látkou a jak v krbu měkce praská oheň a učinil jsem ty drobné zvuky zajedno se svou žádostí.
Thick nějakou dobu mlčel, až na hudbu Umění, jež z něj plynula ven. Pak jsem uslyšel, jak se do jeho hudby vplížily zvuky mé jehly a ohně.
"Řekl: ‚Postav to vedro a pojď se mnou.' "
"Kdo to řekl?" zeptal jsem se až příliš dychtivě.
Thickova hudba zmlkla. Nahlas pak řekl: "Nesmím o něm mluvit. Jinak mě zabije. Zabije mě domrtva velkým nožem. Rozřízne mi břicho a má střeva vypadnou do prachu." Thick ve svých myšlenkách stál a díval se, jak jeho vnitřnosti vyhřezávají na štěrk nějaké ulice města Buckkeep. "Jako střeva prasete."
"Nedovolím, aby se ti to stalo," slíbil jsem.
Zavrtěl umíněně hlavou. Začal krátce popotahovat nosem. "Řekl: ‚Nikdo by mi v tom nezabránil. Zabil bych tě.' Když o něm povím, zabije mě. Když nebudu sledovat toho zlatého muže a starého muže a tebe, zabije mě. Všechny moje střeva v prachu."
Díky našemu propojení jsem si uvědomil, že Thick tomu věří až do morku kostí. Prozatím toho budu muset nechat. "No dobře," řekl jsem mírně. Opřel jsem se o opěradlo židle a opět se soustředil na práci.
"Nemysli na něj," navrhl jsem. "Jen na ty druhé. Na ty, se kterými ses sešel."
Zatímco zíral do plamenů, těžkopádně přikývl svou těžkou hlavou. Po nějaké době jeho hudba znovu prosákla do mé mysli. Přizpůsobil jsem jejímu rytmu svůj dech a potom i pohyb svých rukou při práci. Postupně jsem svoji mysl posouval blíž a pak jsem ji nechal, aby se otřela o Thickovu.
Stěží jsem se odvažoval dýchat. Tlačil jsem jehlu do látky a z látky a táhl za ní dlouhou poškubávající nit. Thick pomalu dýchal nosem a díval se do ohně. Nekladl jsem žádné otázky, nýbrž jsem nechal jeho Umění prostupovat mnou. To první setkání se mu pranic nelíbilo, ani ten dlouhý poklus z hradu dolů do města, ani to, jak ho jeho společník po celou tu dlouhou a únavnou cestu držel za rukáv. Byl vyšší než Thick, ten, jenž ho za chůze svíral, a tak Thick musel jít shrbeně a příliš rychle. Nohy ho od té dlouhé chůze, kterou nechtěl, bolely a v ústech měl sucho. V jeho vzpomínkách jím ten muž, který ho držel za rukáv, třásl vždy tak dlouho, až Thick odpověděl na každou otázku, kterou mu ti lidé v místnosti položili.
Thickovy vzpomínky nebyly ani zdaleka zastřené. Pokud něco, byly až příliš podrobné. Vybavoval si puchýř na své patě stejně jako mužova slova. Mečení kozy, které sem odkudsi doléhalo, a vrzání povozů vlekoucích se po ulici, tyto zvuky měly stejnou intenzitu jako hlas muže, který ho vyslýchal. Ten Thickem opakovaně třásl, aby z něho vytřepal odpověď, a on si dobře vybavoval svůj strach a zmatek z toho, proč s ním takhle zacházejí.
Thickovy odpovědi na mužovy otázky byly nejasné jednak kvůli jeho nedostatečným informacím a jednak kvůli jeho podivnému smyslu pro to, co je a není prvořadé. Ptali se ho, kterým šlechticům slouží. Thick neznal přesně jejich jména. Ti lidé byli zpočátku netrpěliví a reptali, jeden z nich dokonce proklínal muže, který tam Thicka přivedl, aby marnil jejich čas. Pak si Thick postěžoval na práci navíc, na to stoupání do všech těch schodů, když posluhuje vysokému starci s poďobanou tváří. "Chade, lord Chade, královnin poradce," zasyčel kdosi. A všichni se přisunuli blíže k němu.
A tak se dozvěděli, že Chade požaduje, aby při skládání dříví dával menší kousky na jednu stranu krbu a větší kusy na druhou a že Thick po sobě musí utírat všechnu vodu, kterou vyšplíchá na schodech. Nikdy se nedotýkej Chadeových svitků. Nerozsypávej popel po podlaze. Neotvírej ta dvířka, pokud tě někdo může vidět. Zdálo se, že je zaujal až tento poslední fakt, ale když jim jejich další otázky skoro nic nevynesly, Thick poznal v jejich hlasech nelibost. Přihrbil se před ní, ale muž, který ho přivedl, trval na tom, že je to poprvé a že by mohli imbecila naučit, co má sledovat. Pak mu někdo jmenoval další objekty, které má sledovat: " Vyfintěného jamaillianského šlechtice se žlutými vlasy a snědou kůží. Jezdí na bílém koni. A drží si jako sluhu smrdutého psa, s křivým nosem a jizvou ve tváři. "
Thick lorda Goldena ani mě neznal. Jenomže muž, který ho držel za rukáv, nás podle toho popisu poznal a slíbil, že mě Thickovi ukáže. Právě tehdy vysázeli mužovi do natažené dlaně zlato, tlusté zlato, které zvonilo. A nějaký muž dal mince také Thickovi, tři malé stříbrné mince, které cinkaly, když je upouštěl do jeho nastavené dlaně. A varoval Thicka i toho sluhu bez tváře, který ho držel, že by si měli dávat pozor na " toho smrdutého, proradného psa. Zabije vás, jen se na vás podívá, pokud si bude myslet, že ho sledujete. "

Cítil jsem, jak se černé oči toho muže zavrtávají do mých. Jak jsem plul na vlnách Umění mezi Thickovými vzpomínkami, snažil jsem se zahlédnout jeho tvář, ale Thick si vybavoval jen jeho pronikavé oči. " Ten smrdutý pes uťal jednomu muži ruku, když jsem ho naposledy viděl. Sek! Jako do klobásy na stole. A udělá ti ještě něco horšího, pokud zjistí, že ho sleduješ. Tak si dávej pozor, imbecile. Nedovol, aby tě viděl." Ta slova, mečení kozy a vrzání povozů se v Thickově mysli mísily s poryvy zimního větru, které sem doléhaly zvenčí z ulice. Kdesi bušila kovářská kladiva, podbarvujíce vše zvonivým rytmem.
A když pak šli zpátky na Buckkeep, ten druhý sluha upozornil znovu Thicka, ať si dává dobrý pozor, aby nebyl přistižen " tím smrdutým psem, před kterým tě varoval. Máš ho sledovat, jenže on tě při tom nesmí vidět. Slyšíš mě, hochu?Prozraď nás, a bude nejenom po tobě, ale já budu bez práce. Tak si dávej pozor. Nedovol, aby tě viděl! Slyšíš mě? Slyšíš mě? "
A zatímco Thick se před ním přikrčil a mumlal, že slyšel, sluha si od něho vyžádal peníze, které dostal. " Vždyť ani nevíš, co si s nimi počít, imbecile. Dej mi je. "
"Jsou moje. Abych si kupoval sladkosti, povídal. A cukrkandlový dort."
Avšak ten druhý sluha Thicka udeřil a mince mu vzal.
Vznášel jsem se v proudu Thickova Umění a znovu to s ním prožíval. Když ho sluha praštil, když mu uštědřil facku otevřenou dlaní, až Thickovi začalo zvonit v uchu, vlna Umění vyšplíchla a málem mě pohltila. Bylo zbytečné snažit se sluhu zahlédnout. Thick se pohledu na něho vyhýbal, krčil se a odtahoval, až nakonec zavřel mžourající oči před tou dopadající pěstí.
Podívej se na něj, Thicku. Prosím, dovol mi ho vidět, prosil jsem. Ale Thickův znovu vyvolaný zmatek, jakož i můj příval nenávisti k tomu muži, nás oba vymrštil ze společného pohroužení v Umění. Thick vydal poněkud nezřetelný výkřik a ucukl před vybavivším se úderem tak, že spadl ze židle a svalil se nebezpečně blízko ohně. Vyskočil jsem na nohy, hlava se mi od náhlého přerušení kontaktu točila. Když jsem popadl jeho tělo zamotané v dece, abych ho odtáhl od krbu, musel si pomyslet, že jsem na něj zaútočil, neboť udeřil v odpověď.
Ne, psí smrade, ne! Nevidíš mé, neubližuj mi, nevidíš mě, nevidíš mě!
Šel jsem k zemi jako podťatý sekyrou. Byl jsem vůči němu po nějakou dobu tak otevřený, že jsem neviděl naprosto nic, a přísahám, že jsem si pomyslel, že cítím ulpívající zápach prašivého psa.
Po malé chvilce se mi vidění vrátilo. Musel jsem soustředit veškerou svou pozornost, abych se obehnal zdmi Umění. Uběhla další chvilička a skončil jsem na rukou a na kolenou. Pročísl jsem si rukou vlasy v očekávání krve, tak strašlivá to byla bolest. Pak jsem se roztřeseně posadil a rozhlédl se po místnosti. Thick zápolil se svými mokrými kalhotami a zběsile kňučel strachem a úzkostí, jak mu nešly natáhnout. Zhluboka jsem se nadechl a zaskuhral: "Thicku. To je v pořádku. Nikdo ti neubližuje."
Nevěnoval mi pozornost a pokračoval v zápase s kalhotami. Za pomoci židle jsem se vytáhl do stoje. Vzal jsem roucho, které jsem předtím zašíval. "Jen chvíli počkej, Thicku. Dodělám ti tady tohle. Je to suché a teplé." Opatrně jsem se posadil. Takže, teď jsem to věděl. Věděl jsem, proč mi říkají smrdutý pes, kterého je třeba nenávidět, ze kterého je třeba mít strach, a věděl jsem, proč mi přikazoval, že jej nevidím. I příběh o tom, že ho někdo praštil a vzal mu peníze, dával nyní větší smysl. Thick se nikdy nepokoušel skrývat před námi svá tajemství. Byli jsme prostě příliš pošetilí, že jsme si jich nevšimli, jak nám leží přímo před nosem. Soustředit se očima na jehlu bylo obtížné, ale povedlo se. Ještě další tucet stehů a byl jsem hotov. Udělal jsem na niti uzel, zuby jsem ji překousl a podržel mu roucho před očima.
"Obleč si zatím tohle. Než ti tvé oblečení uschne."
Upustil mokré kalhoty na zem, ale nepřiblížil se ke mně. "Zlobíš se na mě. Vrazíš mi. Možná mi usekneš ruku."
"Ne, Thicku. Ublížils mi, ale byl jsi vyděšený. Já se na tebe nezlobím a ruku ti taky neuseknu. Já tě nechci praštit."
"Ten jednoruký muž říkal -"
"Ten jednoruký muž lže. Stejně jako jeho přátelé. Hodně. Přemýšlej o tom. Copak smrdím jako psí výkaly?"
Okamžik zdráhavého ticha. Pak řekl: "Ne."
"Biji tě nebo ti snad usekávám ruce? Tu máš, pojď si vzít to roucho. Vypadáš prochladle."
Opatrně se ke mně přiblížil. "Ne." Nedůvěřivě si roucho prohlížel. "Proč mi to dáváš?"

"Protože je to jako cukrkandlový dort nebo hrozinky nebo pero. Tvůj princ chce, abys měl lepší oblečení. V tomhle ti bude teplo, dokud ti neuschne tvoje staré oblečení. A brzy nechá princ Thickovi ušít nové oblečení."
Obehnán zdmi, opatrně jsem se k němu o krok přiblížil. Držel jsem roucho tak, aby mohl prostrčit hlavu výstřihem, a díval jsem se jím na něho, načež jsem mu roucho přetáhl přes hlavu. Pořád bylo příliš dlouhé. Rozprostřelo se kolem něj po podlaze, a i když posléze našel rukávy, manžety mu stále visely pod rukama. Pomohl jsem mu s jejich založením. Z kusu odstřižené látky jsem mu udělal provizorní pás. Když měl roucho přepásané, mohl chodit, aniž by zakopával o lem. Thick si látku přitiskl na tělo. "Je to měkké."
"Vidíš. Možná ještě měkčí než tvoje staré oblečení. Hlavně proto, že je to čistší." Vrátil jsem se zpět k židli a posadil se na ni. Bolest hlavy už polevovala. Možná měl Chade s tou bolestí navozenou Uměním pravdu. Mé tělo stále trpělo následky pádu na podlahu, probudily se modřiny a pohmožděniny, které mi způsobil Svanjin otec. Ztěžka jsem vzdychl. "Thicku. Kolikrát jsi k nim šel?"
Vstal, jazyk vystrčený, a přemýšlel. Poté řekl: "Prádelní dny."
"Já vím. Chodíš tam v dny, kdy se pere prádlo. Jenže jak často? Kolikrát?"
Zatímco přemýšlel, jazyk se mu zkroutil přes horní ret. Pak přikývl a důrazně řekl: "Každý prádelní den."
Bylo mi jasné, že víc z něho nedostanu. "Chodíš za ním sám?"
Při těch slovech se zamračil. "Ne. Mohl bych, ale on mi to nedovolí."
"Protože chce peníze, které mu dávají. A peníze, které dávají tobě."
Zamračil se ještě víc. "Uhodit Thicka, vzít mince. Pak se jednoruký zlobil. Řekl jsem mu to. Teď bere peníze on, ale dává mi zpátky nějaké penny. Na sladkosti."
"Kdo?"
Chvíli jen nehybně stál. "Nesmím o něm mluvit." Zachytil jsem ozvěnu jeho děsu, když se rozezvučela hudba jeho Umění, plná mečení koz a cinkání postrojů. Poškrábal se na hlavě, pak si spustil vlasy před oči, aby na ně viděl. "Ostříháš mi vlasy? Matka mi vlasy stříhala, občas, když jsem se myl."
"Vlastně ano, to je moc dobrý nápad. Ostříháme ti vlasy." Roztřeseně jsem vstal. Když jsem padal, musel jsem se praštit do kolena. Bolelo mě. Byl jsem frustrovaný, ale snaha vypáčit z Thicka informace by vedla jen k jejich pohřbení pod vrstvou strachu. "Posaď se ke stolu, Thicku, já zatím najdu někde nůžky. Můžeš mi o nich něco říct? Můžeš mi povědět něco o jednorukém muži? Kde žije?"
Thick neodpovídal. Vrátil se ke stolu a sedl si. Skoro vzápětí vzal do ruky růžový dort a zblízka si ho prohlížel. Když ho obracel v rukou, jako by na vše ostatní zapomněl. Já jsem zatím přišel ke stolu s nůžkami. "Thicku. O čem s tebou jednoruký muž mluví?"
Thick se na mne nedíval, mluvil k dortu. "Nemám o něm mluvit. S nikým. Jinak mě zabijí a moje střeva vypadnou do prachu." Oběma rukama si poplácal oblé břicho, jako by se utěšoval, že je pořád celé.
Našel jsem hřeben a znovu jsem mu hladce učesal vlasy. Thicka to uklidnilo a opět začal hloubat nad koláčem. "Zastřihnu ti vlasy po bradu. Tak budeš mít uši a šíji neustále v teple."
"Jo," souhlasil tlumeně, zcela pohroužen ve svém zadumání.
Když jsem stříhal Thickovi vlasy, vzpomněl jsem si na Hapa. Náhle jsem si uvědomil, jak mě mrzí, že už není malý chlapec. Když bylo Hapovi deset, mnohem lépe jsem věděl, že to, co pro něj dělám, je správné. Dobře jsem ho krmil, učil jsem ho rybařit, dohlížel jsem na to, aby měl čisté oblečení a dobře v noci spal. Chlapec toho ani víc nepotřebuje. Zato mladý muž, to bylo úplně jiné stvoření. Možná bych si dnes večer mohl udělat volno, abych ho zkontroloval. Stříbrné čepele stříhaly a nestejně dlouhé chomáče Thickových vlasů padaly kolem židle na podlahu. Napadlo mne, jak to na něj zkusit jinak. "Já vím, že mi o jednorukém muži nesmíš vyprávět. Vím, že o tom nesmíš mluvit. A tak toho necháme. Nebudu se tě ani ptát, nač se tě ptá on. Ale můžeš mi říci, cos mu říkal ty, nebo ne? Nikdy ti přece neřekli, že to nesmíš říkat, nebo ano?"
"Ne-e," odvětil ve svém přihlouplém zamyšlení. Zhluboka vzdychl a pod mými doteky se uvolnil. "Jednoruký muž," řekl tiše a moji mysl spolu s jeho hudbou zčeřil obraz Laudwina. Byl vyzáblejší, než jsem si ho vybavoval, ale žádný div, ztráta končetiny a následná horečka to prostě s člověkem udělají. Shlížel na mě, až mne to na okamžik zmátlo, a pak jsem pochopil, že se dívám na tyčícího se muže z Thickovy perspektivy. I přesto byl ten obraz rozmazaný. Thick si vybavoval spíše zvuky než obrazy, co

zraky své mysli viděl, bylo mnohem nejasnější než to, co slyšel. Poslouchal jsem Laudwinův hlas čeřící Thickovy vzpomínky a spolu s ním jsem se krčil a nesouhlasil. " Tohle je tvůj zdroj informací? Co sis myslel, Padgete? Takhle ty se staráš o moje nejdůležitější zájmy? Vždyť on na to vůbec nestačí. Nemá rozum ani na to, aby si pamatoval své jméno, natož něco jiného. "
"Budeš s ním spokojen, " řekl někdo další. Tušil jsem, že to byl muž jménem Padget.. "Už nám toho řekl dost, viď, imbecile? Ten stařec si ho oblíbil. Je to tak, Thicku? Copak teď nepracuješ pro lorda Chadea? Pověz mu o lordu Chadeovi a jeho zvláštní komnatě. " Pak se očividně obrátil na Laudwina, nikoli na Thicka. "Bylo to vskutku velké štěstí. Když ho sem ten čeledín onehdy poprvé přitáhl, myslel jsem si totéž co ty, že nebude k ničemu. Ale tam nahoře na hradě nechávají toho hlupce chodit, kudy se mu zlíbí. Ví spoustu věcí, Laudwine. Jen bys měl vědět, jak je z něho vytáhnout. " Padgeta jsem Thickovýma očima vidět nemohl, ale cítil jsem ho. Mohutný muž, spíše rozložitý než vysoký, a hrozivý - uměl působit rukama bolest, aniž by udeřil.
Pak se ozval další hlas, ženský: "Pracoval pro nás dobře, koňaři. Nesnaž se měnit… jakže to říkáš? Měnit koně uprostřed proudu? Ano. Pokud chceš to, co ti můžeme nabídnout,' pak se nesnaž narušovat něco, co nám přináší výsledky. "
Měl jsem dojem, že ten hlas jsem slyšel už předtím. Přehraboval jsem se ve svých vzpomínkách a pokoušel se ho zařadit, ale dospěl jsem jenom ke konstatování, že je to někdo z hradu. Tu myšlenku jsem si nechával pro sebe, aby byla co nejmenší, protože jsem se bál, že bych mohl přerušit odvíjející se vlákno Thickových vzpomínek. Toho dne byl zmatený a zděšený, zastíněný příjezdem vysokého jednorukého muže a zastrašený tím, jak všichni mluvili bez ohledu na něj. Avšak ten muž, který Thicka držel za ruku, ho ani na okamžik nepustil.
Laudwinův hlas zněl jako bušení kovářských kladiv. "Mně je jedno, co vám přináší výsledky, ženská, ani se nestarám o vaši nabídku. Moje pomsta patří mně a já vám ji za vaše cizí zlato neprodám. O toho Chadea se vůbec nestarám. Chci hlavu lorda Goldena, ano, a zkrvavenou ruku toho psa, jenž pro něj pracuje. Nebo jsi na to zapomněl, Padgete, ve svém úsilí prosadit věc Piebaldů? Že lord Golden mi dluží život a jeho proradný sluha ruku? "
"Nezapomněl, Laudwine. Byl jsem tam s tebou, člověče!" Padgetův hlas zněl jako hluboké rachocení otáčejícího se kola vozu, skřípějícího hněvem a vyčítavostí. "Zapomínáš, že jsem to byl já, kdo jel toho dne na jednom koni s tebou, abys nespadl ze sedla? Když ta žena vznesla svoji nabídku, jenom jsem si pomyslel, no co, co je nám po tom, jak zemřou? Jen ať si je nechá a dovolí nám využít své zlato pro náš cil, přivodit pád trůnu Farseerů. " Jeho hlas nyní zesílil v návalu upjatosti, ale v Thickově mysli se mísil se vzdáleným mečením kozy.
"Drž hubu!" Laudwinův hlas byl žhavý a těžký, zvonil jako kladiva o rudý kov. "Mně záleží na tom, jak zemřou! Jejich smrt patří mně! A má krvavá pomsta není na prodej. ‚Náš' cíl počká, dokud nebude uskutečněn můj cíl. Řekl jsem ti, o co mi jde, Padgete. Chci vědět, kdy vstávají a kde jedí, kdy jezdí ven a kde spí. Chci vědět, kdy a kde je můžu zabít. Přesně tohle chci vědět. Copak nám to ten tvůj prosťáček nemůže poskytnout? " Každé slovo dopadalo jako úder perlíku a společně utvářela Padgetův hněv.
"Ano. Může. A už nám poskytl mnohem víc než to, jenom kdybys mi lépe naslouchal. Tenhle lord Chade a všechno, co o něm náš imbecil ví, to je pro nás velmi důležité. Ale pokud chceš jenom pomstu, bez ohledu na to, co můžeme získat nádavkem, inu, pak ji můžeš mít. Když se ho přímo zeptáš. Pověz mu to, imbecile. Povykládej mu o tom smrdutém zrádci, který mu usekl ruku, pověz, jak mu ten stařec říká. Potom si možná uvědomí, že já jsem v době, kdy on se léčil, vykonal pro Piebaldy víc, než kdy vykonal on, když měl ještě obě ruce."
A potom si Thick vybavil plesknutí ruky o masitou tkáň a vzápětí Laudwinův hlas, po tom vypětí trochu zadýchaný: "Pamatuj, kde je tvoje místo, Padgete. Nebo o něho přijdeš. "
Thick sebou prudce trhl a předklonil se, ruce sepnuté nad hlavou. Chvíli se kymácel a vydával přidušené zvířecí zvuky, rozrušen vzpomínkou na násilí, jehož byl svědkem. "Ne, ne, ne," žadonil a já ho chvíli nechal být. Držel jsem nůžky a hřeben nad jeho hlavou a čekal, až se uklidní. Bylo ode mne kruté nutit toho zakrslého človíčka, aby znovu prožíval svůj strach. Neměl jsem na to žaludek, a přesto jsem to udělat musel. A tak jsem čekal, až se zklidní, a co nejjemněji jsem se ho snažil ukonejšit Uměním a

přenést zpět do tamté místnosti. "Nic se neděje, když na to myslíš," pronesl jsem. "Teď už jsi tady v bezpečí. Tady tě nemohou najít nebo ti ublížit. Jsi v bezpečí." Přes naše pouto Umění jsem vnímal, že se zamračil. Zdráhal se. Mírně jsem zatlačil, a vtom se jeho vzpomínky opět daly do pohybu.
Thick se dlouze nadechl a zase vydechl. Já jsem ho opět začal česat. Myslím, že česání hřebenem a šimrání padajících vlasů ho napůl oblouznilo. Pochyboval jsem, že předtím se ho někdo více dotýkal, a pokud ano, jenom zřídkakdy s jemností. Svaly se mu uvolňovaly, jako kdybych hladil štěně. Souhlasně zamručel.
"Nuže. Po tom všem. Co jsi mu vyprávěl?" Snažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejvlídněji.
"Och, nic. Jenom o tom starci. Jak mu skládám dřevo. Jak nesmím natřepat lahve s vínem, když mu je nesu. Jak musím každé ráno odnášet špinavé nádobí a staré jídlo. Jak nesmím hýbat jeho papíry, i když tobě dovolí, abys s nimi hýbal. Jak říká, že musím dělat to, co mi řekneš, i když za tebou nechci chodit. O tom, jak se mnou chceš mluvit. A oni řekli: ‚Nechoď! Řekni, žes zapomněl!' A o tom, jak občas v noci mluvíte."
"Kdo mluví? Chade a já?" - Pomalu jsem mu hřebenem pročísl vlasy a konečky pod ním jsem zakrátil. Mokré černé špičky dopadly na podlahu a mně se při jeho dalších slovech srdce rozbušilo až v hrdle.
"Ano. Že mluvíte o Umění a Staré krvi. Že ti říká jiným jménem. Fitzshovly. Že nechceš, abych věděl o děvčeti, které pláče."
Pronikavý strach, jenž mě posedl při vyslovení mého zkomoleného jména, několikanásobně zesílil při jeho zmínce o "děvčeti". "O jakém děvčeti?" zeptal jsem se užasle. Toužil jsem, aby řekl o "nějakém děvčeti" nebo ‚já nevím". Dočista mi přitom zvodnatěly vnitřnosti.
"Ona pláče a pláče," pravil Thick tiše.
"Ale kdo?" zeptal jsem se znovu s klesajícím srdcem.
"Tamto děvče. Ta Nettle, která v noci kňourá a nechce přestat." Napřímil hlavu, takže jsem mu ustřihl příliš velkou délku. "Pláče zrovna teď."
Struna mého strachu se ještě více napjala. "Vážně?" optal jsem se. Opatrně jsem snížil své zdi. Otevřel jsem se Nettle, jenomže nic jsem necítil. "Ne. Teď je v klidu," poznamenal jsem.
"Pláče sama pro sebe. Na jiném místě."
"Nevím, co tím myslíš."
"Na tom prázdném místě."
"Nevím, co tím myslíš," zopakoval jsem, stále více znepokojen.
Thick se na chvíli soustředěně zamračil, pak se mu tvář náhle uvolnila. "Nevadí. Přestala."
"Prostě jen tak?" zeptal jsem se nevěřícně. Přichystal jsem si nůžky a pročísl mu pramen vlasů.
"Jo." Prstem se ležérně šťoural v nose. "Teď už jdu," prohlásil znenadání. Vstal a rozhlédl se po místnosti.
"Nejez mi můj dort!" varoval mě příkře.
"Ne, nebudu. Víš jistě, že nechceš zůstat a sníst ho?" Měl jsem za sebou jakýsi šok, po němž jsem zůstal imunní vůči všem pocitům. Dokázal Laudwine vyluštit z Thickovy zkomoleniny moje skutečné jméno? Rozhodně znal jméno mé dcery. Pod námi se rozvírala propast a já jsem s tím prosťáčkem mluvil o dortech.
"Když ho sním, pak bude pryč."
"Možná dostaneš další."
"Možná ne," podotkl s nevyvratitelnou logičností.
"Mám nápad." Přistoupil jsem k jedné z méně přeplněných Chadeových polic a začal na ní věci přesouvat. "Uděláme ti tady místo. A dáme na tuto polici Thickovy věci. Takže je tady vždycky najdeš."
Z nějakého důvodu tu myšlenku nedokázal vstřebat. Vysvětlil jsem mu to několika způsoby a poté jsem ho přiměl, aby dal cukrkandlový dort a pero na polici. Thick zdráhavě uchopil misku, v níž byly předtím hrozinky a ořechy. Zůstala v ní jen hrstka kandovaných ořechů. "Můžeš si ji tam dát taky," řekl jsem mu. "A já se pokusím opatřit ti do ní další pamlsky." Thick mě uposlechl, načež zůstal chvíli stát a obdivně na polici hleděl.
"Teď už půjdu," prohlásil náhle znovu.
"Thicku," začal jsem opatrně. "Zítra, až bude prádelní den. Přijde někdo, aby tě odvedl k Jednorukému?"
"Nemluv o něm." Byl neoblomný. Neoblomný a vyděšený. Mohl jsem slyšet, jak se jeho hudba

rozbouřila.
"Chceš tam jít, Thicku? Abys viděl toho Jednorukého?"
"Já musim jít."
"Ne, nemusíš. Teď už ne. Chceš tam jít?"
Zřejmě si to vyžádalo spoustu přemýšlení. Pak řekl: "Chci penny. Na nákup sladkostí."
"Kdybys mi řekl, kde Jednoruký je, mohl bych jít místo tebe. A vzít pro tebe penny a přinést ti sladkosti."
Zamračil se a zavrtěl hlavou. "Svoje penny si vezmu sám. A rád si je kupuji sám." Už zase mi nedůvěřoval a sunul se ode mě pryč.
Nadechl jsem se a přinutil se k trpělivosti. "No tak tě uvidím zítra na naší lekci."
Thick zasmušile kývl a odešel z Chadeových komnat. Popošel jsem ke krbu, zvedl ze země jeho mokré kalhoty a pověsil je zpátky na židli. Pochyboval jsem, že se někdo pozastaví nad rouchem, které má teď Thick na sobě. Tento styl se na hradě Buckkeep už dávno nenosil a sluhové, zvláště ta nejnižší sorta, často nosili odložené šatstvo po svých pánech. Vzdychl jsem, usedl na židli a zíral do ohně. Přemýšlel jsem, co budu dělat.
Litoval jsem, že se mi nepodařilo z Thicka vymámit, kde je Laudwine, nebo alespoň to, kdo ho odvedl za piebaldovským vůdcem. Tu informaci jsem z něj nemohl dostat bez toho, že bych ho vyděsil a otřásl křehkou důvěrou, která mezi námi dneska vznikla. Zítra bych ho mohl během cesty do města Buckkeep sledovat, ale to se mi příliš nezamlouvalo, kdyby Laudwine nebo kdokoli jiný zjistil, že ho stopuji, vystavil bych tím toho človíčka ohrožení. Kdybych ho sledoval a on se s Laudwinem sešel, co bych dělal potom? Vpadl bych dovnitř a prozradil se Laudwinovi, anebo bych Laudwina nechal, aby Thicka znovu vyslýchal a znovu od něj získával další informace o nás? Přemýšlel jsem, že bych Thicka sledoval do doby, kdy přijde tajemný muž z Buckkeepu, aby ho odvedl do města, a potom bych toho prostředníka dopadl. Tušil jsem, že bych z něho vyždímal, kde se Laudwine nachází, ale kdyby se pak na schůzku nedostavil, pojal by Laudwine podezření. Nechtěl jsem podnikat nic, co by mohlo toho ptáka vyplašit, aby mi ufrnkl, ještě než stačím připravit sítě. Má poslední přijatelná taktika se mi jevila jako nejjednodušší: přijít na nějaký trik, jak bych zítra zabránil Thickovi v odchodu do města. Rozptýlit ho hračkami nebo ho prostě zaměstnat někde, odkud by ho nikdo nemohl nepozorovaně odvést. Tím bych učinil další krok k tomu, abych se dostal Laudwinovi na kobylku. A já jsem zoufale potřeboval mít toho člověka v hrsti.
Toužil jsem ho zabít. Věděl jsem, že není nebezpečnějšího nepřítele než toho, komu člověk způsobil těžkou újmu. A já jsem nejenom usekl Laudwinovi ruku, ale zároveň jsem ukončil zakrnělý život jeho sestry a učinil přítrž jejich marnému usilování o moc. Možná snil kdysi o tom, že jednou získá moc nad tou piebaldovskou skupinou, nyní jsem tušil, že ho žene spíše nenávist ke mně a touha po pomstě na Farseerech. Byla by jakákoli forma pomsty vůči mně tak krutá, že by mu nestála za úvahu? O tom jsem pochyboval.
Zkřížil jsem ruce na hrudi a opřel se, dívaje se zamračeně do ohně. Možná se v tom všem mýlím. Možná že Laudwine přijel do města jen jako vyslanec Moudrých, aby vedl jednání s Kettricken. Možná že jeho slídění bylo jen projevem opatrnosti. Ale příliš jsem tomu nevěřil. Vlastně jsem o tom hluboce pochyboval.
Nechtěl jsem to probírat s Chadem. To moje jméno Laudwine znal, to moje dítě se nacházelo v ohrožení. Co s ním udělám, to teď záleželo na mně. Později bude Chade možná láteřit a vyplísni mne. Ale to mohl udělat později, až už Nettle a Dutifulovi nebude více hrozit nebezpečí.
Čím více jsem situaci zvažoval, tím jsem byl frustrovanější. Odešel jsem z Chadeových komnat, sestoupil po schodech dolů a prošel přes svůj pokoj do obytných prostor lorda Goldena. Jeho ani šaška jsem tam nenašel. To mi nijak neubralo na podrážděnosti. Potřeboval jsem přemýšlet, ale nedokázal jsem zůstat v klidu. Sešel jsem dolů na zasněžené cvičiště. Popadl jsem svůj nevzhledný meč. Nádherný meč, který mi dal šašek, zůstal viset na zdi, jako němá a nelítostná připomínka mé vlastní pošetilosti.
Štěstí mi přálo, protože tam byl Wim. Rozcvičil jsem se se svým opravdovým mečem v ruce a brzy jsem se vzdor studenému počasí zahřál. Poté jsme s Wimem přešli na otupené cvičné zbraně, abychom se věnovali intenzivnímu výcviku. Wim podle všeho vycítil, že chci používat jen svou zbraň a své tělo, nikoli jazyk, a že nechci zapojovat mysl víc než jenom k ovládání svého těla. Odvrhl jsem všechny své obavy

stranou a soustředil se pouze na to, že ho chci zabít. Když Wim prudce uskočil a zvolal "Dost!", myslel jsem, že chce jen krátkou přestávku k vydýchání. Ale on sklopil hrot meče, dotkl se jím země a prohlásil: "Myslím, že ses stal znovu tím, čím jsi býval. Ať už to bylo cokoli, Tome."
"Já ti nerozumím," řekl jsem poté, co jsem ho chvíli sledoval, jak těžce oddychuje.
Wim se nadechl o něco hlouběji a řekl: "Když jsme spolu poprvé zkřížili zbraně, cítil jsem, že jsi bojovník, který se snaží rozpomenout, co to je být bojovníkem. A teď jím prostě jsi. Jsi už zase ve své staré kůži, Tome Badgerlocku. Dokážu se ti vyrovnat, ale nic víc než to. A budu moc rád, když si na tobě budu moci nadále zlepšovat své schopnosti. Pokud však chceš někoho, kdo by vskutku prověřil tvé síly nebo tě naučil něčemu novému, budeš se už muset poohlédnout po někom jiném než po Wimovi."
Poté si přendal meč do levé ruky a předstoupil, aby si se mnou podal ruku. Cítil jsem, jak mi celým tělem projel závan tepla. Už roky jsem nepocítil takový nával hrdosti, jenomže nešlo o mě samotného, nýbrž o to, že těmito slovy mne po úvaze poctil tento veterán. Když jsem ze cvičiště odcházel, stále jsem si s sebou nesl všechny problémy, se kterými jsem tam šel, ale tentokrát se k nim družil ještě povznášející pocit, že možná disponuji prostředky na to, abych se jim postavil.
Zašel jsem do parních lázní, stále si dávaje pozor, abych nemyslel na to, co udělám vzápětí. Vynořil jsem se očištěný, s utuženou vůlí a jasnou myslí. Zamířil jsem dolů do města Buckkeep.
Musím vyřídit několik věcí, říkal jsem si. Navštívit Hapa. Koupit nůž a rudý šál. A možná najít rušnou ulici, kde by mohla mečet koza a v dáli vyzvánět kovářská kladiva.

2 Laudwine

Král Shield byl veselý člověk, jak všichni dobře věděli, milovník vina a legrace. Post mistryně Umění zastávala v jeho říši Sólem a často si tropila žerty ze svého jména, říkouc, že je stejně vážná, jak zní její jméno.*) Solem zastávala názor, že Shield si až příliš libuje ve škádlení a humoru. Stal se králem v době, kdy Solem dovršila sedmdesát let, a spolu s korunou zdědil i koterii, kterou Solem vycvičila pro královnu Perceptive. Jeho matce sloužili předtím dobře, ale jako jejich mistryně i oni svým věkem dalece převyšovali krále. Ten si často stěžoval, že mistryně Umění i koterie s ním zacházejí jako s dítětem, a Solem, s odvoláním na svůj věk, přezíravě odpovídala, že je to proto, že se tak často chová dětinsky.
Aby unikl z prostředí svého stárnoucího dvora a poradců, král Shield se čas od času odkradl z Buckkeepu, aby se v přestrojení pohyboval po cestách. Převlečen za potulného dráteníka se rád mísil s prostým lidem v hostincích a krčmách drsnějšího ražení, kde s oblibou vykládal oplzlé historky a prozpěvoval komické písně pro pobaveni lidu, který taková místa navštěvoval. Když se jednoho takového večera uvedl jaksepatří do nálady, začal vyprávět svoje historky a přisprostlé hádanky. A v krčmě pracoval jeden mládenec, kterému nebylo ještě ani jedenáct a který neuměl nic než načepovat džbánek piva a utřít stůl. Jenže na každou hádanku, kterou král vyslovil, znal chlapec odpověď, jež byla nejenom správná, nýbrž i přesným opakováním královych vlastních slov. Nejprve se králi nelíbilo, že ho chlapec takto připravuje o ovace. Ale brzy postřehl, že jeho podráždění, vyvolané chlapcovými pohotovými odpověďmi, skýtá jeho posluchačstvu stejné pobavení jako samotné říkanky. Než toho večera z krčmy odešel, zavolal si chlapce stranou a potichu se ho zeptal, jak je možné, že znal odpovědi na tolik hádanek. Chlapec dal najevo překvapení. " Copak jste mi je vy sám nešeptal, už když jste hádanku říkal?" zeptal se.
Král byl stejně vnímavý jako veselý. Ještě téže noci vzal chlapce s sebou na Buckkeep a předal ho mistryni se slovy: " Tento veselý mládenec za vámi přichází jako pokročilý začátečník na cestě Umění. Najděte další jemu podobné a vycvičte mi koterii, která se umí stejně smát jako provozovat Umění." A tak chlapec vešel ve známost jako Merry**) a koterie, kterou kolem sebe vytvořil, se jmenovala Merryho koterie.
SLEEKOVY "HISTORKY"

Byl mrazivý, studený den. Zdusaný sníh mi vrzal pod botami, zatímco jsem kráčel dolů do města Buckkeep. Když jsem na cestě za sebou zaslechl dusot koňských kopyt, uhnul jsem stranou, aby jezdec a kůň mohli projet. Přitom jsem položil ruku na rukojeť svého meče. Ale Starling přitáhla koni otěže a

srovnala jeho krok s mým. Vzhlédl jsem k ní a neříkal nic. Na seznamu osob, které jsem si přál dnes vidět, byla skoro poslední. "Předal ti Chade můj vzkaz?"
Přikývl jsem a pokračoval v chůzi.
"A?"
"A myslím, že na to nemám co říct."
Zastavila koně tak prudce, že si vzdorovitě odfrkl. Potom seskočila a oběhla ho, aby se postavila přede mne. Zastavil jsem se. "Co to s tebou je? Co ode mě chceš?" zeptala se. "Co ode mě můžeš čekat jiného než to, co jsem ti už dala?" Hlas se jí třásl a k mému udivují do očí vhrkly slzy.
"Já… nic. Já ne - Co ode mě vlastně chceš?"
"To, co jsme měli už dřív. Přátelství. Možnost promluvit si jeden s druhým. Jako s někým, na koho ten druhý může spoléhat."
"Ale… Starling, ty jsi vdaná."
"A to už se mnou nesmíš ani mluvit? Nemůžeš se na mě ani usmát, když mě vidíš ve Velkém sále? Chováš se, jako bych už neexistovala. Patnáct let, Fitzi. Známe jeden druhého už skoro dobrých patnáct let a ty zjistíš, že jsem vdaná, a najednou mi už nemůžeš říct ani ahoj?"
Zůstal jsem na ni civět. Starling na mne měla často takový účinek, ale nikdy jsem si na to nezvykl. Můj úžas nebral konce, a tak zaútočila znovu.
"Když jsem tě naposledy viděla… potřebovala jsem přítele. A tys mě odvrhl. Byla jsem ti přítelkyní, když jsi ji potřeboval, po mnoho let. K čertu s tebou, Fitzi, sedm let jsem s tebou sdílela tvé lože! Ale ty ses ani neobtěžoval zeptat, jak se mi vede. A odmítl sis se mnou vyjet, jako kdybych měla nějakou nemoc, kterou jsi nechtěl chytit!"
"Starling!" křikl jsem na ni, abych přerušil její tirádu. Nechtěl jsem, aby to vyznělo drsně, ale ona najednou zalapala po dechu a propukla v pláč. A já jsem ji reflexivně objal, sedm let je sedm let, a přitáhl si ji na hruď. "Nechtěl jsem ti ublížit," řekl jsem jí u ucha. Její hebké vlasy se mi zcuchaly na hrudi a chřípí mi zaplnila její důvěrně známá vůně. A náhle jsem měl pocit, že jí musím vysvětlit, co už stejně věděla.
"To tys mi ublížila, když jsem zjistil, že nejsem jediný muž tvého života. Možná jsem byl pošetilý, když jsem si někdy představoval, že jím jsem. Nikdy jsi mi neřekla, že to tak je. Já vím, že jsem oklamal sám sebe. Ale bolelo mě to."
Začala vzlykat ještě víc, zatímco se ke mně tiskla. Její kůň neklidně přešlápl a stoupl si na otěže. S jednou rukou položenou kolem jejích ramen, ukročil jsem kousek stranou a otěže chytil. Jen klid. Počkej, řekl jsem mu a on trochu sklopil hlavu.
Držel jsem ji v domnění, že brzy přestane plakat, ale ona brečela pořád dál. Pokládal jsem ji za bezcitnou. Či přesněji za bezstarostnou, jako dítě, které si bere všechno, co chce, a nepomýšlí vůbec na následky. O následcích jsem toho věděl víc než ona a měl jsem sekni chovat lépe. Vlídně jsem k ní hovořil, a jak jsem doufal, její vzlykání polevilo, takže mohla moje slova slyšet: "Chci, abys znala pravdu o jedné věci. Co jsem naposledy řekl o tom, že myslím na Molly, když tě mám v náručí… To nebyla pravda. Nikdy. Bylo ode mě nechutné, že jsem to řekl, protože jsem vás chtěl obě snížit. Když jsem tě měl v náručí, naplňovala jsi moje smysly. Mrzí mě, že jsem se snažil ublížit ti lží." Slzy se jí však řinuly pořád dál. "Starling. Mluv se mnou. Co se děje?"
"Není to… není to všechno jen tím, že ses ke mně choval krutě. Je to-" Rozechvěle se nadechla. "Mám dojem… Tuším, že můj manžel má… Té noci mi řekl, že si nikdy neuvědomoval, jak velmi možná touží po dítěti. 1 když nemůže nic zdědit a nepotřebuje vlastního dědice, řekl to. A… a já si myslím, že má, nebo by mohl mít…" Její hlas vyzněl doztracena, jak nebyla schopna zformulovat slova, kterých se nejvíc děsila.
"On si našel milenku?" zeptal jsem se klidně.
"Myslím, že ano!" zaštkala náhle. "Když jsme byli čerstvě sezdaní, chtěl mě každou noc! Věděla jsem, že to nebude trvat navždy, ale když pak jeho žár ochladí, on přesto… ale v poslední době si mě stěží všimne. I když jsem pryč třeba několik dní, nezdá se, že by už po mně naplno toužil. Zůstává vzhůru pozdě do noci, hraje s přáteli a do postele se vrací opilý. Šaty, šperky, parfémy, ať se zkrášlím jakkoli, nevěnuje mi pozornost." Slova se z ní drala v záplavě slz. Rukávem si ušmudlala tvář, aniž si ji osušila. Vytáhl jsem svůj kapesník a podával jí ho.

"Děkuji ti." Opět si tvář utřela. Najednou se zhluboka nadechla a pozvedla ramena, načež zase vydechla. "Myslím si, že už ho nudím. Že se na mě podívá a vidí starou ženskou. Stávám před zrcadlem a dívám se na svá ňadra, břicho a linky ve tváři… Fitzi, to jsem tolik zestárla? Myslíš si, že lituje, že si vzal ženskou o tolik let starší, než je on sám?"
Nebylo jak zjistit odpovědi na její otázky. Položil jsem jí ruku kolem ramen. "Tady je zima. Radši pokračujme v chůzi," řekl jsem, abych získal několik okamžiků k přemýšlení. Když jsme vykročili, pořád se mě držela kolem pasu, zatímco její kůň se ploužil za námi. Nějakou dobu jsme kráčeli oba mlčky.
Pak tiše řekla: "Vzala jsem si ho, abych se zabezpečila -však víš. Abych se konečně zabezpečila. Nepotřeboval děti, měl majetky, byl pohledný a já jsem mu připadala vzrušující. Jednou jsem ho zaslechla, jak říká příteli, jak je rád, že mě nikdy nemusí představovat jinak než jako svou ženu. Že mě už všichni znají jako královninu pěvkyni. Byl na mou slávu tak pyšný, že mě to naplnilo novou hrdostí. Když mě požádal, abych si ho vzala a byla navždycky jeho, bylo to… bylo to jako vplout do bezpečného přístavu, Fitzi. Po všech těch letech dohadů, co se mnou bude, až mi odejde hlas nebo jestli ztratím přízeň královny. Nikdy mne nenapadlo, že abych měla jeho, musím ztratit tebe. A pak, když jsi trval na tom, že to tak je, inu… dostala jsem na tebe vztek. Dospěla jsem k tomu, že naše chvíle strávené spolu patří nám. Šokovalo mě, že jsi mi je mohl vzít, ať se mi to líbí nebo ne. Ale přes to všechno jsem stále měla svého lorda Fishera. A říkala jsem si, že přijít o tebe je jenom malá cena za bezpečí ve stáří."
Na chvilku zmlkla a mezi námi profukoval vítr. Už jsem myslel, že skončila, když řekla: "Ale jestli si najde milenku a udělají dítě nebo jestli mu bude pouze připadat zajímavější než já… pak tě ztratím pro nic za nic a ještě z toho vyjdu s prázdnými sítěmi."
"Starling. Jak si můžeš myslet, že by královna Kettricken a Chade někdy dopustili, abys měla něčeho nedostatek? Přece víš, že o tebe bude vždycky postaráno."
Vzdychla a náhle vypadala starší. "Ano, postel, jídlo a něco na sebe. Tímhle si myslím mohu být jista. Ale přijde doba, kdy mi selže hlas a mé plíce neutáhnou dlouhé tóny. Přijde doba, kdy už pro nikoho nebudu pohledná nebo žádoucí. A pak veškerá úcta k mé osobě zmizí a z pěvkyně Starling bude babizna Starling sedající v koutě. A nebudu už pro nikoho důležitá. Nikdo mě nebude mít v úctě. Nakonec stejně zůstanu sama."
Uviděl jsem Starling v nové perspektivě. A možná to byla jediná perspektiva, kterou kdy měla. Starling se činila výlučně kvůli svým vlastním potřebám. Byla dobrá hudebnice, dokonce výborná, ale postrádala onu brilantnost, která člověku zajistí věčnou slávu. Byla to také žena, která nemohla mít dítě, a proto se musela neustále obávat, že o muže ji připraví jiná, přitažlivá a plodná žena. A jak stárla a její krása začínala uvadat, tato obava pouze sílila. Jelikož neměla děti, které by k ní manžela poutaly, bála se, že o něho přijde, až ho její vnady přestanou vzrušovat. V tom pro ni možná z velké části spočívalo moje kouzlo: že mi vždycky připadala žádoucí, že jsem se nikdy neunavil jejím tělem. Kromě toho jsem byl něčím, co vlastnila, velikým tajemstvím, do něhož byla zasvěcena, stejně jako mužem a milencem, který od ní nikdy nežádal víc než to, co tak bezstarostně nabízela. Když teď pozbyla mé nadšení pro její vnady, o němž nikdy nezapochybovala, a čelila slábnoucí vášni svého manžela, začala si klást otázku, zda neupadá její přitažlivost. Přesto jsem ji nemohl uchvátit a hodinu se s ní pomilovat, abych jí dokázal, že je stále žena, ani ji ujišťovat, že ji její manžel stále miluje. Snažil jsem se vymyslet něco, co bych jí mohl nabídnout.
Náhle jsem ji zastavil, otočil a podržel ji na délku paže od sebe. Předstíral jsem, že hodnotím její tvář a její tělo, jako kdybych ji posuzoval jako muž. Ve skutečnosti jsem v ní dokázal vidět pouze Starling, nic z toho, co by třeba viděl jiný. Ale podařilo se mi usmát se a říci jí: "Pokud svému manželovi nepřipadáš žádoucí, pak je to blázen. Jsem si jist, že velká spousta mužů v Buckkeepu by s tebou velmi ráda strávila noc. Včetně mne, jen kdyby okolnosti byly jiné." Snažil jsem se vypadat zamyšleně. "Mám mu to říci?"
"Ne!" zvolala a pak se z ní vydral smích, i když jen křehký. Vzal jsem ji za ruku, abych ji udržel v přiměřenější vzdálenosti od sebe, a ušli jsme po cestě další kus. "Fitzi," zeptala se útlým hláskem po nějaké době. "Máš mě ještě vůbec rád?"
Věděl jsem, že tuhletu otázku nemohu nechat dlouho nezodpovězenou. A ve skutečnosti jsem pro pravdu nemusel chodit daleko. "Ano. Mám." Zatímco jsme šli, střetl jsem se s jejíma očima. "Několikrát jsi mi ublížila. Říkalas mi kruté věci, chovala ses způsoby, které neschvaluji. A já tobě dělal totéž. Ale je to, jak

už jsi, Starling, řekla: patnáct let. Když toho my lidé máme za sebou tolik, máme sklony brát všechno jako samozřejmost. Chyby, jakož i to krásné, nám připadají dané. Kolik písní jsi zpívala před mým krbem, jenom pro mne samotného? A kolik jídel jsem ti já uvařil? Patnáct let vzájemného poznávání směřuje přes všechny sympatie a antipatie k prostému bytí. Nebrali jsme navzájem ohled na své city, stejně jako Chade a já jsme bezohlední jeden ke druhému. Poněvadž věříme, že jsme to, co jsme, a co o sobě víme za všechny ty roky je důležitější než slova vychrlená ve vzteku."
"Oklamala jsem tě," řekla po chvíli tiše.
"Ano. Oklamala." Zjistil jsem, že dokážu mluvit bez zatrpklosti. "A já jsem zklamal tebe. A zrovna když jsem měl pocit, že mám právo rozhodnout, co se svým životem udělám, ať si ty o tom myslíš cokoli, udělalas to i ty. Vdala ses. Já si zvolil anonymitu. Obě tato rozhodnutí se týkala nás. Nejen to tvoje. Ale dovol, abych tě ujistil o jedné věci. Bez ohledu na to, jak nám roky poplynou, bez ohledu na to, že spolu už nikdy nebudeme spát, tak až budeme staří, budu tě chovat ve vysoké úctě. Vždycky."
Věřil jsem plně všemu, co jsem jí říkal? Ne. Ale přes to všechno mi byla přítelkyní a potřebovala to slyšet. Slova, jež jsem jí řekl, tu potřebu zmírnila a mě nestála nic. Koutek úst mi zkřivil nepatrný úsměv. Ona se mnou předtím spávala právě z těch důvodů, kvůli kterým jsem jí nyní řekl ty drobné lži, které potřebovala slyšet.
Přikývla a žádné slzy už jí netekly. Zatímco jsme šli, po nějaké době se mě zeptala: "A co mám udělat se svým manželem?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Já nevím, Starling. Pořád ho miluješ? Chceš ho?"
Na obě moje otázky toporně kývla.
"No dobře. Pak si myslím, že bys mu to měla říct."
"A to je vše?"
Pokrčil jsem rameny. "Myslím, že v této věci se ptáš na radu toho špatného. Někdo úspěšnější v lásce by ti možná poskytl lepší radu."
"Třeba jako Chade."
"Chade?" Byl jsem pobaven i zděšen, ale zmocnilo se mě příliš velké pokušení. Zachoval jsem kamennou tvář. "Chade je na takovou konzultaci ideální." V duchu jsem zatoužil být takové debatě přítomen.
"Myslím, že máš pravdu. Vždycky to dokáže zařídit tak, aby byly jeho milenky spokojené a diskrétní. I když se rozhodne pustit nějakou k vodě," přemítala, a potom se zasmála při pohledu na můj šokovaný výraz. "Chápu. O jeho aférách ses ani ty nikdy nedozvěděl. Ach ano, máš pravdu, je to ten pravý muž, na kterého bych se měla obrátit. Nikdy jsem neslyšela, že by ho nějaká ženská vyhnala z postele -je to vždycky naopak. A přitom už není úplně nejmladší. Dobře. Proberu to s ním, až se u něj dnes večer ohlásím."
Její poslední slova ve mně vykřísla jiskru podezření. Riskl jsem to. "Ty si tedy myslíš, že zjistíš, kde se nachází jednoruký muž?"
Obdařila mě postranním pohledem, jako kdyby mi připisovala bod v nějaké hře. "Dříve než ty. A požádal mě, abych ti sdělila, až tě dostihnu, že od tebe očekává, že se budeš držet od Laudwina co nejvíc stranou. Ne že by ten muž byl ve městě Buckkeep pod tím jménem znám nebo že by ho Chade teď už měl. Nuže. Předala jsem ti jeho vzkaz. Ujišťuje tě, že v této věci je to pořád on, kdo ví, jak nejlépe postupovat."
"Nebo alespoň věří, že to tak je," opáčil jsem zcela chladně. Dával jsem si dohromady, že to nebylo žádné náhodné setkání. Chade nějak zjistil, že jsem odešel z hradu, a poslal Starling, aby mě dohonila a odradila od úmyslu najít Laudwina. Poskytnout mi příležitost, abych se omluvil načepýřené pěvkyni, bylo jistě součástí jeho plánu. Jak ten stařec rád tahal za nitky! Našel jsem kdesi v sobě úsměv a vylepil si ho na tvář. "Dobře, pak bude nejlepší, když teď nasedneš a pojedeš si po svých, pokud máš objevit Laudwina dříve než já."
Zpytavě se na mě podívala. "Ty máš pořád namířeno dolů do města Buckkeep?"
"Ano. Čekají mě tam ještě další záležitosti."
"A sice?"
"Hap."
"On je ve městě? Myslela jsem, že zůstal ve tvém srubu."

Takže Starling nevěděla všechno, co věděl Chade. To pro mne byla drobná útěcha. "Ne. Na Buckkeep jsem se zčásti, z velké části, vrátil proto, abych umožnil Hapovi dobře se vyučit. Učí se u Gindasta."
"Opravdu? A jde mu to dobře?"
Při všech bozích, toužil jsem jí zalhat a říct, že Hap v učení exceluje. "Nebylo pro něj snadné přizpůsobit se městskému životu," vytáčel jsem se. "Ale myslím, že teď už to začíná zvládat."
"Musím se za ním zajít podívat. Gindast je můj velký obdivovatel. Když projevím zájem o Hapa, nemůže mu to tam uškodit." Způsob, jakým si přisvojovala slávu a důležitost, měl v sobě cosi nevinného, takže se mě to ani nemohlo dotknout. Pak se náhle zarazila, a jako by ji ta myšlenka překvapila, zeptala se: "Ten chlapec už se na mě nehněvá, nebo ano?"
Protože Starling tak bezstarostně ubližovala lidem kolem sebe, možná předpokládala, že jí to budou stejně snadno odpouštět. Možná že to bylo prokletí pěvcova jazyka - nadání zraňovat slovy. Vidouc mé rozpaky, vyhrkla. "On se pořád hněvá, viď?"
"To vážně netuším," řekl jsem spěšně. "Ranilas jeho city dost hluboce. Ale on měl hlavu pořád plnou dalších myšlenek, stejně jako já. Nikdy jsem se s ním o tom nebavil."
"Ano. Pak si myslím, že bych mu to měla vynahradit. Pokud se mi naskytne příležitost, najedno odpoledne si ho přivlastním. Vím, že Gindast mi to dovolí. Vezmu ho někam na dobré jídlo a ukážu mu části města Buckkeep, kam učni většinou nezavítají. Nemrač se tak. Hap je pořád ještě chlapec, brzy mu jeho rozčepýřené peří uhladím. A nyní, jak už jsi řekl, si musím pospíšit. Jsem ráda, že se to mezi námi trochu urovnalo. Postrádala jsem tě."
"Já tebe taky," odpověděl jsem, zanechav všech pokusů o upřímnost. Říkal jsem si, jak Hap na pozvání asi zareaguje a zda ona vůbec pozná, nakolik vyrostl a změnil se. Abych řekl pravdu, přál jsem si, aby ho nechala na pokoji, ale nevěděl jsem, jak ji o to požádat, aniž bych ji znovu urazil. Chade očividně chtěl, aby se mnou měla dobré vztahy. Později si na něj došlápnu, z jakého důvodu. Prozatím jsem jí pomohl do sedla a usmál se na ni, když na mne pohlédla. Když můj úsměv opětovala, zjistil jsem, že jsem ji opravdu postrádal. A že tohle je mi milejší, než kdyby na mne měla vztek. Pak to Starling málem pokazila, když se rošťácky zazubila a řekla: "No tak. Pověz mi pravdu, ať tě má poslední urážka přestane hnist. Má lord Golden raději chlapce než dívky? To proto u něj mají dámy tak malý úspěch?"
Podařilo se mi udržet úsměv ve tváři. "Pokud já vím, nejraději spává o samotě. Navzdory všem divokým flirtům, kterých jsem byl svědkem, jsem ještě nikdy nemusel ráno někoho vytřepávat z jeho lůžkovin."
Odmlčel jsem se a potom jsem hlubším hlasem dodal, pociťuje odpor sám k sobě: "Tuším, že ten muž je velmi diskrétní. Já jsem jen jeho tělesný strážce, Starling. Nemůžeš po mně chtít, že budu znát všechna jeho tajemství."
"Och," odvětila, očividně zklamaná, že nemám v zásobě žádné pomluvy. Pěvci vždycky lační po skandálních historkách. Často mi říkala, že námět pro ty nejlepší písně lze najít na konci série klepů.
Myslel jsem si, že už odjede, ale ona mě znovu překvapila: "No dobře. A co ty, jak se vede v poslední době tobě?"
Ztěžka jsem vzdychl. "Imituji svého pána. Spávám sám, díky tobě."
"To nemusíš," navrhla a pozvedla čtverácky jedno obočí.
"Starling," varoval jsem ji.
"Och, no dobře," zasmála se a já si všiml, že moje odpověď ji jakýmsi zvláštním způsobem uklidnila. Za nikoho jsem ji nevyměnil. Když jsem její nabídku odmítl, zvolil jsem si, že se bez toho obejdu. Myslím, že ji to potěšilo. Když odjížděla, poslala mi vzduchem polibek. Kroutil jsem hlavou, dívaje se, jak odjíždí, a potom jsem znovu vykročil z kopce dolů.
Několik minut nato kolem mne projel Civil Bresinga, který po strmé a zasněžené cestě docela svižným tempem mířil do města. Nezpomalil a stěží se po mně podíval. Pochybuji, že mě poznal nebo že by se mnou zabýval, kdyby ano. Jel však bez rukavic a bez čepice a plášť za ním vlál, jako kdyby opustil hrad ve velkém spěchu. Mělo to něco společného s tím, že princ si s ním dnes ráno odmítl vyjet? Musel někoho zpravit o nezdařeném plánu? Potichu jsem zaklel a vyrazil sněhem za ním, ale on mi mezitím zmizel z dohledu.
Zastavil jsem, zadýchaný, až jsem se zajíkal. Klid, nabádal jsem sám sebe. Jen klid. Neměl jsem jak zjistit, co se s Civilem děje. Budu se držet původního plánu a hledat Laudwina. Tušil jsem, že při tom

bych mohl zároveň zjistit, kam jel Civil.
Ve městě Buckkeep jsem se ze všeho nejdříve zastavil na trhu, který se zde konal každý týden. Koupil jsem rudý šál a docela praktický nůž a celou tu dobu jsem se ležérně vyptával, kde bych mohl dostat čerstvé kozí maso na jamaillianský pokrm, který si můj vrtošivý pán znenadání poručil. Vyslechl jsem si několik návrhů, ale většinou mě lidé odkazovali na pasáky koz, kteří žili na úbočích za Buckkeepem, pouze jeden z nich již delší dobu žil nedaleko Kovářské uličky.
Když jsem k ní zamířil, krátký zimní den se chýlil ke konci. Stmívání mi vyhovovalo. Doporučený chovatel koz si držel jen několik zvířat, spíše kvůli mléku než masu. Jeho dům jsem našel podle popisu stejně jako po čichu. V soumračném šeru jsem vykročil klidným krokem k obydlí. Oknem jsem zahlédl rodinu se třemi malými dětmi, které se uvnitř popelily, přichystané na noc. Potom jsem v přístřešku za domem objevil asi tucet koz. Na trámech visely sýry. Nejblíže stál ošklivý a podrážděný starý kozel se zlýma žlutýma očima. Odešel jsem stejně tiše, jako jsem přišel, v duchu přemýšleje, jestli jsem neoklamal sám sebe. Co když ty zvuky, které jsem slyšel v pohroužení do Thickových vzpomínek, neměly nic společného s tím, kde se teď Laudwine nachází. Možná to bylo jen místo dočasného setkávání, a ne obydlí piebaldovského vůdce.
Jako přízrak jsem se mihl kolem tři dalších chalup, které stály v okolí a v nichž se rodiny připravovaly na noc. Mezi zchátralou kůlnou a dalším domem jsem objevil Civilova koně. Stál tam uvázaný, stále osedlaný a z nozder mu šla pára. Dal ho mezi dům a kůlnu, aby nebyl tak nápadný. Zůstal jsem nehybně stát. Pokud jsem se blížil k Laudwinově skrýši, pak tu byli jistě na hlídce Moudří, zvířata stejně jako lidé. Možná už o mně věděli. Při tom pomyšlení mi na zádech vyrazil pot. V dalším okamžiku jsem si uvědomil, že s tím už nic nenadělám. Opatrně jsem šel blíž, dávaje si pozor, aby můj krok na zdusaném sněhu mezi budovami zněl co nejtlumeněji.
Zatímco jsem se tam krčil, uslyšel jsem, jak se ulicí blíží kůň. Jezdeckých koní je ve městě Buckkeep jen velmi málo. Strmé a dlážděné ulice pro ně nejsou vhodné a jsou příliš drazí na to, aby si je někdo držel ve městě, kde jsou prakticky nevyužitelní. Tohle bylo podle zvuku mohutné a těžké zvíře. Před domem zvuky kopyt náhle zmlkly. Takřka vzápětí jsem uslyšel, jak se otvírají dveře. Na zápraží vyšel kdosi těžký a pozdravil jezdce se slovy: "Není to moje vina. Nevím, proč sem přišel, a mně neřekne ani slovo. Říká, že bude mluvit jenom s tebou." Ten hlas jsem poznal, slyšel jsem ho v Thickových vzpomínkách. Byl to ten první muž, před kterého ho předvedli.
"O to se, Padgete, postarám." Laudwinův hlas. Svým tónem uťal veškeré pokusy toho muže o vysvětlení situace. Slyšel jsem, jak Laudwine sesedá. Krčil jsem se za Civilovým koněm. "Hammere, běž s ním," řekl svému koni a já jsem zahlédl mihnuvší se stín, jak hromotluk vedl koně svého pána ústím uličky směrem ke zchátralé kůlně. Na první pohled jsem ho poznal. Poprvé jsem ho viděl, když jel po Laudwinově boku. Laudwine zatím vešel do chalupy a zabouchl za sebou dveře. Po chvíli se vrátil Padget, který mezitím zaopatřil koně, a zašel rovněž dovnitř.
Dům byl dobře stavěný, mezery ve zdech dobře vyspárované a okna zavřená na přiléhavé okenice, aby dovnitř nemohl noční chlad. Dovnitř jsem neviděl, ale pronikly ke mně zvýšené hlasy. Slova jsem nerozeznával. Skrčený v hlubokém stínu za budovami, přitiskl jsem ucho ke zdi. Poslouchal jsem.
"Proč jsi tak pitomý a přijel jsi sem? Říkal jsem ti, že za mnou nikdy nesmíš, že nesmíš navazovat vůbec žádný kontakt." Laudwinův hluboký hlas byl prostoupený hněvem.
"Přijel jsem, abych ti pověděl, že naše dohoda je u konce." Myslel jsem, že poznávám Civilův hlas, ale strach mu přidával na křiklavosti.
"To si myslíš?" Opět Laudwine. Vlasy na zátylku se mi zježily, když jsem uslyšel výhružný tón v jeho hlase.
Civil hlubokým hlasem cosi odpověděl. Musela to být reakce vzdorovitá, protože Laudwine se zasmál a řekl: "Inu, to ses přepočítal. Až bude naše dohoda u konce, povím ti to. A naše dohoda bude u konce jen proto, že jsi pro mě přestal být užitečný. A že jsi pro mě přestal být užitečný, to poznáš podle toho, že přestaneš žít. Rozumíš, co tím myslím, Civile Bresingo? Buď užitečný, hochu. Kvůli své matce, když už ne kvůli sobě. Jaké novinky mi přinášíš?"
"Kvůli své matce, nic pro tebe nemám. A nikdy už nebudu mít." Civilův hlas se chvěl strachem i odhodlaností.

Laudwine byl přímočarý muž, jak jsem si dobře pamatoval. Svoji levačku se zřejmě naučil používat dobře. Uslyšel jsem, jak Civilovo tělo narazilo do zdi. Potom se přívětivým hlasem zeptal: "A to proč, chlapče?"
Žádná odpověď. Říkal jsem si, jestli toho mládence jedním úderem nezabil. "Zvedni ho," nařídil komusi Laudwine. Slyšel jsem, jak někdo táhne po podlaze židli, asi proto, aby na ni Civila posadil. Laudwine po chvíli pokračoval: "Položím ti otázku, chlapče. Proč se ke mně najednou začínáš chovat jako zrádce?"
Civilův hlas zněl tlumeně. Asi schytal úder do úst nebo do čelisti. "Žádný zrádce. Nic ti nedlužím."
"Že ne?" zasmál se Laudwine. "Tvoje matka je stále naživu. Za to mi nejsi dlužen? Ty jsi stále naživu. Za to mi taky nejsi nic dlužen? Nebuď blázen, hochu. To věříš falešným slibům horské královny? Že nám chce dopřát sluchu, že chce zlepšit naše podmínky? Pchá! Chce nás nalákat dovnitř jako krysy na otrávené obilí. Ty si myslíš, že jsem pro tebe nebezpečný, že bych mohl ukončit vaše životy, kdybych vás prozradil. A to bych mohl. Ale jenom kdybys mě zradil jako první. Prozatím tě mám v hrsti a chráním tě. Je se mnou mnohem rozumnější řeč než s některými Piebaldy, kteří stojí za mnou. Buď rád, že je držím na uzdě. A tak už žádné další pošetilosti. Ty a já máme příliš mnoho společného, než abychom šli proti sobě." Jeho hlas se pojednou změnil a on se vlídným tónem zajímal: "A co za tím vůbec vězí?"
Civil mu zasyčel do ucha nějaké obvinění, které jsem neslyšel.
Laudwine se zasmál. "Inu. Je to žena, chlapče, a je jedna z nás. Vím, že je pro chlapce těžké myslet na svou matku jako na ženu, ale ona žena je, a ještě k tomu pohledná. Mohla by to brát jako kompliment a jako připomínku. Žila příliš dlouho stranou od nás, popírala, čím je, hledala útěchu mezi .urozenými', jako by oni, nebo ona, byli něčím víc než my. Už brzy se kruh uzavře, Bresingo. Jen uvaž, jakého se ti dostalo štěstí, že jsme tě znovu přijali mezi sebe. Protože až se dostaneme k moci, ti ze Staré krve, kteří se neznali ke své magii a ukazovali záda svým vlastním, a dokonce nás zrazovali kvůli té farseerovské couře… ti všichni zemřou. Zemřou ve svém vlastním Královském cirku, tak jako ten bastard Regal pozabíjel spousty našich. A kvůli čemu? Proč muselo tolik našich rodičů a jejich zvířecích druhů zahynout v těch circích? Protože chtěl udělat z někoho z nich odpadlíka, který by mu ulovil Bastarda nadaného Moudrostí. Za to Farseerové plnou měrou zaplatili, ba ještě víc."
Jak jsem se tam krčil v houstnoucím soumraku a noční tmě, ucho přitisknuté ke studenému dřevu, ucítil jsem v kostech důvěrně známou malátnost. Ach ano. Minulost Farseerů se opět vrátila, aby nás soužila. Neboť to, co říkal Laudwine, byla pravda. Regal mne tolik nenáviděl a měl ze mě takový strach, že připadl na jediný způsob, jak mě srazit na kolena, a sice najít někoho z Moudrých, kdo by mu pomohl. Mnoho mužů a žen zahynulo při jeho mučení, než našel člověka, který byl ochoten lovit pro něj Starou krev. Bolestivá jizva na mých zádech byla památkou na šíp toho muže. Přesto měly být zločiny, jichž se pouze Regal, jak jsem si vždy myslel, dopustil na lidech s Moudrostí, přičteny k tíži celého rodu Farseerů.
Civil řekl hlubokým, ale jasně se nesoucím hlasem: "Ona to nebere jako kompliment, ale jako urážku a krajně hnusné zneužití. Přinutili jste mě žít na Buckkeepu, dělat vám tam zvěda, zanechat ji samotnou a zranitelnou. Zapudili jste od ní všechny důvěryhodné sluhy a skutečné přátele, které kdy poznala. A teď ji vaši lidé zneuctili, to vše ve jménu toho, že ji vzali zpátky jako součást vašeho ‚piebaldovského' dědictví. Avšak ona to nechce, nechci to ani já. Pokud máš tohle na mysli, když mluvíš o spřízněnosti Staré krve, pak mezi vás raději nechci patřit."
Laudwinův hlas zněl takřka lenivě, když řekl: "Inu, chlapče, buď jsi blázen, nebo dobře neposloucháš. Odpověz mi na tohle. Co jsi, když nejsi jedním z nás?"
"Jsem svobodný," zavrčel Civil.
"Špatně. Mrtvý. Zabij ho, Padgete."
Byl to trik. Nepochyboval jsem, že je to trik, ale rovněž jsem věděl, že Civil na něho skočí. Zastrašováním ho znovu přimějí k poslušnosti. Ani jsem neměl nějaký nutkavý důvod, proč bych ho měl před nimi chránit, ať už by ho zmlátili či zabili. Snad až na to, že to byl chlapec, zahnaný okolnostmi do kouta. A tak se mi v břiše rozhostil chlad a zuby mi skřípaly při pomyšlení, co ho čeká vzápětí.
Pak mě zášleh Umění ze strany Dutifula málem srazil na kolena. Najdi Civila Bresingu. Je ve velkém nebezpečí. Prosím tě, Tome, vyraz ihned. Myslím, že je dole ve městě Buckkeep. Princ vyslal tento naléhavý požadavek jako povodeň. Matně jsem si uvědomoval, že Thickova hudba kdesi užasle zmlkla.

Přišel jsem k sobě a poslal mu myšlenku v odpověď. Jsem nedaleko od něj. Je v nebezpečí, ne však tak velkém, jak si myslíš. Jak ses to dozvěděl?
Do mysli mi bezohledně vtrhl výron bolestných myšlenek. Řekl mi to jeho kocour. Civil mi ho přinesl svázaného v pytli a požádal mě, abych ho držel ve svém pokoji a nepouštěl ven, ať se bude dít cokoli. Takovou laskavost ode mě chtěl už předtím. Řekl, že musí něco zařídit někde, kam s sebou kočku vzít nemůže. Tome, nečekej. Kočka říká, že to nebezpečí je reálné, velmi reálné. Oni ho zabiji.
Já ho ochráním, slíbil jsem a potom jsem vztyčil své zdi Umění, abych ho udržel venku. Pak jsem se rozběhl kolem domku. Je zvláštní, jak se člověku změní rázem vnímání. Civil odjel na tuto konfrontaci v očekávání, že zemře. Plánoval to. Právě proto předal svého zvířecího druha Dutifulovi, aby zachránil malé kočce život, protože by mohla vyrazit za ním, aby o jeho život bojovala. V ruce jsem držel svůj ohyzdný meč, když jsem ramenem rozrazil dveře do chalupy. Jeden muž šel k zemi - z břicha mu mezi prsty vyhřezly vnitřnosti. Nebyl ozbrojen ani mě neohrožoval, pouze mi stál v cestě. Obrnil jsem se proti záplavě jeho bolesti a vpadl jsem do místnosti.
Letmým pohledem jsem zjistil, že Civil měl pravdu. Laudwine seděl u stolu, před sebou sklenku vína, a díval se, jak Padget chlapce rdousí. Padget se v tom vyžíval. Byl dost silný na to, aby to s chlapcem rychle skoncoval, kdyby chtěl. Místo toho svíral Civilovi zezadu hrdlo, držel ho nad zemí a pomalu z něj vymačkával život. Civil, kopající bezmocně nohama, byl ve tváři rudý jako rak, oči vypoulené, a nehty se zoufale zarýval do Padgetových předloktí, která měl chráněná kůží. Kolem nich zvesela hopsal ošklivý psík, nějaký krátkosrstý pinč, a chňapal po Civilových klátících se chodidlech. Ten pohled ve mně probudil zuřivost jako v žáru bitvy, až jsem začal vidět rudě. V jednom okamžiku jsem cítil, jak se mi nadouvá hruď, a slyšel jsem bušení vlastního srdce. Všechny ohledy byly ty tam. Zabiji je oba.
Když jsem vpadl do místnosti, Laudwine seděl opřený na židli a sledoval představení. Aniž zpanikařil, nařídil stroze Padgetovi: "Skoncuj to s ním," načež vstal a jedním ladným pohybem tasil krátký meč, aby mému útoku čelil. Potom mě poznal a jeho výraz se změnil. Koutkem oka jsem viděl, jak se Padgetovy prsty zarývají do masa na chlapcově hrdle.
Mohl jsem odrazit Laudwinův výpad s mečem nebo zachránit Civilovi život, ne však obojí. Mezi Civilem a mnou stál velký stůl. Protáhl jsem v běhu krok, odrazil se a přistál kolenem na stole. Můj zkrvavený meč se mihl podél Civila a pronikl hluboko do Padgetovy hrudi. Zároveň jsem ucítil, jak mě bodl Laudwinův meč. Zapíchl se mi do svalů na pravé straně zad, mezi žebra a pás. Vykřikl jsem a odkulil se, abych se oderval z jeho čepele. Udeřil jsem v odpověď, jenomže můj výpad neměl sílu. Svalil jsem se ze stolu a pravá noha se pod mou vahou složila. Ještě štěstí, protože Laudwinův následný výpad mířil vysoko a minul mne. Nadechl jsem se a křikl na Civila: "Utíkej!" Když ho Padget pustil, aby se chytil za hruď, chlapec se složil jako hadrový panák na zem. Zůstal tam natažený ležet, držel se za krk a za zběsilého sípění vtahoval do plic vzduch. Padget šel do kolen, pokoušeje se zadržet proud jasné krve tryskající z jeho hrudi, zatímco jeho zvířecí druh ňafal a hopsal jako pominutý kolem něj.
Laudwine zatím obešel stůl a v mžiku se nade mnou tyčil s mečem v levé ruce. Skulil jsem se pod stůl a bolestivě vykřikl, když jsem ranou dolehl na podlahu. Na druhé straně jsem se vyškrábal na nohy. Mezi námi stál sice stůl, jenže Laudwine byl vysoký a dosáhl i s krátkým mečem daleko. Já jsem se zaklonil, abych se vyhnul jeho prvnímu výpadu. "Zabiju tě, ty proradný bastarde," sliboval mně s krutým sebeuspokojením.
Ta slova ve mně probudila vlka. Bolest nezmizela, jenom prostě ztratila na významu. Napřed zabij, rány si vylížeš později. A musíš vrčet víc než on. "Já tě nezabiju," slíbil jsem přívětivě. "Jenom ti useknu druhou ruku a nechám tě naživu." Výraz hrůzy, který se mihl v jeho očích, mi říkal, že má slova mu pronikla do morku kostí. Chytil jsem stůl za hranu a vymrštil ho jedním koncem do výše, načež jsem jej na Laudwina svalil. Deska stolu se o něj opřela a já do ní prudce vrazil. On o něco klopýtl dozadu, buďto o Padgeta, nebo o ňafajícího psa. Aby přerušil svůj pád, musel by pustit meč.
Když padal k zemi, přesto ho pošetile svíral v ruce. Využil jsem své výhody a srazil stůl na něj, takže mu nohy po pádu uvízly pod ním. Jakmile zůstal ležet na zádech, pod sebou Padgetovo tělo, ohnal se po mně mečem, ale jeho máchnutí postrádalo sílu. Vyhnul jsem se tomu, i zpětnému seknutí, pak jsem vyskočil na stůl a uzemnil Laudwina na podlaze. Svíraje meč oběma rukama, zarazil jsem mu ho do hrudi. Vykřikl, a já vtom zaslechl ozvěnu bojového zaržání válečného koně. Meč se mi smekl a zkroutil, jak jsem na něj

naléhal vahou celého těla, zajížděje s ním mezi žebra a do orgánů vespod. Laudwine pořád křičel, a tak jsem meč vytáhl a bodl ho znovu. Tentokrát jsem mu ho zarazil do hrdla.
Venku na ulici jsem uslyšel lidi, jak na sebe hlasitě pokřikují otázky, a něco jako vzdálené hřmění. Nějaký kůň zuřivě zařehtal. Kdosi vykřikl: "Ten kůň zjankovatěl!" A někdo další houkl: "Zavolejte městskou stráž!" Z těch zvuků jsem usoudil, že Laudwinův kůň rozkopává zeď kůlny ve snaze urvat se a běžet Laudwinovi na pomoc. Ten zatím umíral na podlaze, srdce mu stále pumpovalo krev z hrdla ven, oči měl prostoupené zuřivostí a strachem. V kratičkém záblesku jsem dostal nápad. Otočil jsem se k Civilovi. "Nemám čas ti teď pomáhat. Vstaň a uteč ven, zadem. Vyhni se stráži a vrať se zpátky na Buckkeep. Pověz všechno Dutifulovi. Všechno, rozumíš?!"
Chlapec měl oči dokořán a řinuly se z nich slzy, ale jestli to bylo strachem, prožitým šokem nebo v důsledku skrčení, nemohl jsem říci. Když jsem zamířil ke dveřím, Padgetův pinč vyrazil za mnou. Zatvrdil jsem své srdce, otočil se a jedním dupnutím jsem to zvířátko rozšlápl. Pronikavě zakvičelo a zůstalo bez hnutí. Skonal s jeho smrtí i Padget? To jsem nevěděl jistě. Ale když jsem vyklopýtal na ulici, spatřil jsem Laudwinova válečného koně, jak se vrhá proti konstrukci kůlny, jež ho věznila. Na druhé straně úzké ulice se v otevřených dveřích tísnily děti pasáka koz a v údivu zíraly. Veliká okovaná kopyta válečného koně zatím roztříštila prkenné obložení, jak se zuřivě snažil uniknout. Konstrukce staré kůlny povolila, takže se teď kolem něj hroutila na stranu, a pro koně bylo ještě těžší prokopat se přes zeď na svobodu.
Nebyl to však jenom kůň. Teď již ne. Mátlo mne to, má Moudrost mi říkala, že vnímám člověka a koně v jednom těle. Viděl jsem, jak hřebec odstoupil od otvoru, který vytvořil, a jak pojednou hodnotí situaci lidskou inteligencí. Nemohl jsem mu dopřát čas, aby vymyslel, jak utéci. Ignoroval jsem lidi, kteří okouněli na ulici, a rozběhl se směrem ke koni, vydávaje neartikulované skřeky. Válečný kůň se pokusil vzepnout, aby mohl udeřit svými smrtícími předními kopyty, ale kůlna měla nízkou střechu, protože nebyla stavěná na ustájení zvířete takové velikosti. Pouze mi tak odhalil svou hruď, a já si opřel jílec zbraně o svoji hruď a vrazil ji do něj, jak hluboko to šlo.
Zvíře zavřeštělo a mými zdmi málem pronikl zášleh zuřivosti a nenávisti na vlnách Moudrosti, který mne odrazil. Odmrštilo mne to dozadu a svůj meč jsem nechal trčet v jeho hrudi. On se vrhl kupředu proti roztříštěné zdi a přitom vřískal zuřivostí. Nebýt kůlny, která ho věznila, určitě by mě před svým skonem zabil. Takhle se konečně zhroutil v přívalu krve, jež se mu řinula z tlamy a nozder, a zrovna v tom okamžiku dorazila městská stráž. Jejich pochodně se divoce míhaly zimní nocí a vrhaly matoucí stíny, které se prese mne nesly jako skákající vlci.
"Co se to tady děje?" zeptal se seržant, a když jsme se navzájem poznali, zavrčel. "Tohle je podruhé, cos mi v ulicích vyvolal pozdvižení. To se mi nechce líbit."
Snažil jsem se přijít na nějaké vysvětlení, jenže vtom pode mnou povolila pravá noha a já se zhroutil do zdusaného sněhu. "Jsou tu dva mrtví!" křikl kdosi. Natočil jsem hlavu a uviděl, jak se z Laudwinovy chatrče vynořilo děvče v uniformě městské stráže, ve tváři dočista bílé. Zamžikal jsem očima a pak jsem upřel zrak do setmělé ulice. Civilův kůň byl pryč. Buďto uprchl, nebo na něm chlapec ujel. Pokusil jsem se pohnout, ale vtom jsem si uvědomil horký, mokrý proud stékající po mém boku. Chytil jsem se za ránu.
"Vstaň!" vybafl na mě seržant.
"Nemůžu," vysoukal jsem ze sebe. Zvedl jsem obě ruce a ukázal mu krev ulpívající na nich. "Jsem raněný!"
Vzteklý seržant frustrovaně potřásl hlavou a já věděl, že by má zranění nejraději rozmnožil. Byl to typ muže, který bere své povinnosti osobně. "Copak se tu stalo?"
Zalapal jsem po dechu a děkoval v duchu pasákovu synkovi, který vyběhl bosý ze dveří domu a zmateně křičel, že ten kůň zjankovatěl a snažil se prokopat z kůlny ven a že pak jsem se objevil já a zabil jej. Sníh pod mými zády byl stále mokřejší a teplejší a já jsem na okrajích zorného pole viděl, jak se smráká.
Tome? Skrz mé bortící se zdi ke mně pronikl hlas prince, který se úporně snažil kontaktovat mne
Uměním. Tome, jsi raněný?
Běž pryč!
Seržant se nade mnou naklonil a zeptal se: "Co se to tam stalo?"
Nenapadala mne žádná lež. Řekl jsem pravdu. "Ten kůň zjankovatěl. Musel jsem ho zabít."

"Ano, jistě, to víme. Jenomže co se stalo těm lidem v domě?"
Tome, jsi raněný?
Snažil jsem se princi odpovědět, ale teď už mnou zmítaly vlny ostré bolesti. Snažil jsem se před ní odtáhnout, jenže ona mě svým velkým bodcem přitlačila na zasněženou ulici. Kolem nás se srocoval dav lidí. Prohlížel jsem si jejich tváře, pátraje marně po někom, kdo by mi pomohl. Všichni jen zírali, oči a ústa dokořán, a do toho si ukazovali a pokřikovali na sebe různá vysvětlení. Potom jsem zahlédl tvář, kterou jsem poznával. Jen na kratičký okamžik přistoupila blíž ke mně a výraz v její tváři se mi zdál upřímně znepokojený. Mračila se na mě Henja, služebná narčesky. Když jsem se pak střetl s jejím pohledem, rychle se ode mne odvrátila a zmizela opět v davu.
Pověz Chadeovi! Henja je pořád tu, je tu ve městě Buckkeep. Na okamžik jsem si uvědomil, jak je to důležité. Bylo nezbytně nutné, aby se to Chade dozvěděl. Pak ode mě bolest odplavila všechny další starosti. Umíral jsem.
Přestaň. Ať to přestane. Kazíš hudbu. Thickovo utrpení mne zasáhlo jako příboj na pláži.
"Odpověz mi!"
Neměl jsem po ruce žádnou lež, žádnou pravdu. Vzhlédl jsem k seržantovi a zkoušel něco říct. A pak už jsem sklouzával, ujížděl jsem jim všem do tmy. Drž nade mnou stráž, Nighteyesi, zaprosil jsem, jenže se neozvala žádná odpověď, žádný vlk nade mnou nestál.

3 Koterie

Lid Šesti vévodství byl vždy nezávislý. Už sám fakt, že království zůstává rozděleno do šesti samostatných vévodství, která jsou všechna loajální vůči farseerovské monarchii, jenom mají ve svém čele vlastni šlechtu, dostatečně vypovídá o tomto svébytném duchu. Každé vévodství představuje separátní anektované území, zpravidla prostřednictvím války. V mnoha případech projevil farseerovský dobyvatel tolik moudrosti, že ponechal ve správě část domorodé šlechty. To platí zejména o Farrow a Bearnsu. Výhoda tohoto zřízeni spočívá v tom, že zákony jsou uzpůsobeny konkrétním podmínkám v každém vévodství, jakož i odvěkým obyčejům obyvatel. Dobrým příkladem této samosprávy je skutečnost, že větší města i městečka si často drží své vlastni městské stráže za účelem udržení pořádku, ale financují tuhle milici ze systému dani uvalených na obchod a kárných pokut vyměřovaných těm, kdo porušují zákon.
FEDWREN, "REŽIM ŠESTI VÉVODSTVÍ"

Tome.
Tome.
Tome.
Zprvu mne to neobtěžovalo. Ocital jsem se tak hluboko dole, že moře jako takové na mě nemohlo dosáhnout. Všude vládla tma a já jsem zůstával zticha, bolest na mě nemohla. Pak se mi do popředí mysli pomalu vplížilo to slovo. Jako by mi někdo tupě tloukl do stěn lebky kladivem.
Žádný Tom, řekl jsem tomu rozmrzele. Běž pryč.
Žádný Tom? Dychtivý zájem v Dutifulově myšlence mne posunul na pokraj bdělosti. Reflexivně jsem se před chlapcovou zvědavostí obrnil zdmi. Vzápětí jsem pocítil tak velké nepohodlí, že mne opustila veškerá vůle a síla provozovat Umění. Ležel jsem na břiše na něčem, co vypadalo jako slaměná matrace. Množství slámy uvnitř však nestálo ani za řeč. Přes matraci prostupoval chlad z kamenné podlahy. Byl jsem ztuhlý a bylo mi zima po celém těle s výjimkou pasu. Tam jsem cítil oheň. A když jsem se zkusil hnout, zachvátila mne prudká bolest. Slabě jsem zasténal a uslyšel šoupavé kroky.
"Jsi vzhůru?"
Pohnul jsem malátně rukou a otevřel na škvíru oči. I tlumené světlo mnou proniklo jako šíp. Zíral jsem na muže, který stál nade mnou. Shlížel na mě malý otrhaný chlapík, s divokou změtí vlasů kolem obličeje. Nos a tváře měl zarudlé jako notorický piják.
"Lékař ti to zašil. Mám ti říct, aby ses.nehýbal víc, než budeš muset." Zamručel jsem na souhlas, muž se usmál a řekl: "To ti asi nemusím povídat, viď?"

Znovu jsem zamručel. Když jsem teď byl při plném vědomi, bolest o sobě dávala naplno vědět. Přemýšlel jsem, v jaké se nacházím situaci, ale v ústech jsem měl takové sucho, že jsem nemohl mluvit. Hovorný chlapík působil přívětivě, že by to byl lékařův pomocník? Pohnul jsem ústy, a když mi to bolest dovolila, hlouběji jsem se nadechl a zaskuhral: "Vodu."
"Uvidím, co se dá dělat," odvětil a popošel ke dveřím. Já jsem ho očima sledoval. Teď jsem si všiml, že nevelké okénko v masivních dveřích je zamřížované. Chlapík přes něj zavolal: "Hej! Ten raněný muž je vzhůru. Chce vodu!"
Pokud někdo odpověděl, neslyšel jsem to. Muž odstoupil od okna a posadil se na stoličku vedle mého slamníku. Stále více jsem bral na vědomí svoje okolí. Kamenné zdi. Nočník v koutě. Rozsypaná sláma po podlaze. Aha. Můj přítel byl můj spoluvězeň. Ještě než jsem tu myšlenku mohl sledovat dále, dal se znovu do řeči: "Vida. Zabil jsi tři lidi a koně, co? Vsadím se, že to musela být pořádná bitka. Škoda že jsem to neviděl. Já jsem se minulou noc taky zapletl do bitky. Jenže jsem nikoho nezabil. Pobil jsem se s takovým hubeným čahounem, celým zjizveným jako Poďobaný muž. Ale nebyla to moje vina. Mluvil jsem možná trochu nahlas, a víš, co on mi řekl? Povídá: ‚Zavři hubu a nic neříkej. To je pro chlápky jako ty vždycky ta nejlepší rada. Chlápek jako ty jen mluví a myslí si, že něco vysvětluje, ale jen to všechno poplete. Měl by raději nechat mluvit svoje přátele.' Pak mi vrazil a já mu taky vrazil. A vtom přišla stráž a zatkla mě, a tak jsem tady, ve stejné bryndě jako ty."
Podařilo se mi kývnout, že vzkazu rozumím. Byl to jeden z Chadeových poslů. Chade chtěl, abych mlčel a čekal. Přemýšlel jsem, zda ví, jak ošklivě jsem raněný. Přemýšlel jsem, jestli se Civil vrátil zpátky na Buckkeep. Pak mě napadlo, že si nemusím lámat hlavu. Nechal jsem klesnout vička, sebral v sobě tu žalostnou hrstku sil a chabě zašmátral v éteru. Dutifule?
Tome! Jsi v pořádku? Jeho Umění se rozpilo v mé mysli jako slova napsaná inkoustem na mokrém papíře. Ta myšlenka se mihla a zmizela, ještě než jsem ji stačil zachytit.
Zkoušel jsem se nadechnout a soustředit. Zasáhla mě pronikavá bolest. Nadechl jsem se tedy méně a nerozhodně zašmátral. Ne. Laudwine mě bodl do zad a jsem ve vězení. Zabil jsem ho, a taky někoho jménem Padget. A tohle je důležité. Pověz Chadeovi, že jsem viděl v davu Henju. Je stále ve městě Buckkeep.
Ano, o tomhle ví. Říkal jsem mu to. Byla to poslední věc, kterou jsi mi sdělil Uměním, že Henja je pořád tady. Proč je to důležité?
Odvrhl jsem jeho otázku stranou. Odpověď na ni jsem neznal a sám jsem měl naléhavější otázky. Co se to děje? Proč jsem pořád tady? Vrátil se Civil za tebou?
Ano, vrátil se. Teď poslouchej a nepřerušuj mě. Chlapcem zmítalo vzrušení a strach. Jeho Umění ve mně rachotilo jako koňské podkovy na dláždění. Věděl jsem, že se bojí, abych znovu nepozbyl vědomí. Chade vzkazuje: "Nic neříkej. " Vymýšlí pro tebe historku. Celé město a hrad šveholí o tom, co se stalo dole v Buckkeepu. Trojnásobná vražda se ve městě Buckkeep nestala už roky, pokud vůbec, a tak lidé o tom tlachají jako diví. Tolik lidí vidělo, jak jsi zabil toho koně, že bude, nu, bude důležité říct, že Laudwina a jeho muže jsi nezabil. Takže Chade teď vymýšlí důvod, proč to vražda být nemohla. Ale nemůže jen tak přijít a vytáhnout tě odtud. Chápeš proč, ne?
Chápu. Mezi Chadem a tělesným strážcem, který spáchal trojnásobnou vraždu, nesměla být žádná spojitost, nesměla být žádná vazba mezi královnou a mužem, který zabil tři delegáty ze Staré krve, žádné pouto mezi princem a najatým vrahem, který splnil jeho příkaz. Chápal jsem to. Vždycky jsem to chápal. Se mnou si nedělej starosti. Ta myšlenka zněla chladně.
Mohl jsem Dutifulovi říci, že se pokouším dostat pod kontrolu jeho strach, ale jeho Umění se zkalilo hrůzou. Nedokázal uhlídat své obavy: Co kdyby Chade nedokázal vymyslet historku, co kdybych zemřel na infekci v ráně, líbezný Edo, on je všechny zabil, muže a zvíře, kdo ten Tom Badgerlock doopravdy je, kým byl, že dokáže takhle zabíjet? Abych jeho obavy přerušil, uzavřel jsem se před ním. Beztak jsem byl příliš unavený na provozování Umění a on mi právě řekl všechno, co jsem potřeboval vědět. Cítil jsem, jak se separuji, nejen od Dutifula, ale od nich všech. Uzavřel jsem se ve vlastním těle. Byl jsem Tom Badgerlock, sluha na Buckkeepu, obviněný z vraždy tří lidí a ze zabití ušlechtilého koně. Nic víc než to.
K okénku přistoupil strážník, řekl mému spoluvězni, ať odstoupí ode dveří, a pak vešel dovnitř s vědrem a naběračkou. Postavil vědro vedle mého slamníku. Zpod spuštěných víček jsem se mu díval na boty.

"Nevypadá, že by byl vzhůru."
"Ale ještě před chviličkou byl. Moc toho neřekl, jen .vodu'."
"Až se znovu probere, zavoláš. Seržant si s ním chce promluvit."
"Určitě, zavolám. Nepřišla ještě moje žena, aby za mě zaplatila pokutu? Poslali jste za ní posla, aby jí to vyřídil, nebo ne?"
"Už jsem ti říkal, že jo. Včera. Pokud přinese peníze, pustíme tě ven:"
"Je nějaká šance, že tu dostanu jídlo?"
"Už jsi jedl. Tohle není hostinec."
Strážník vyšel ven a zabouchl za sebou dveře. Slyšel jsem, jak zastrčil několik západek. Můj přítel přistoupil ke dveřím a díval se, jak se strážník chodbou vzdaluje. Potom přišel ke mně. "Myslíš, že se můžeš napít?"
Neodpověděl jsem, ale podařilo se mi trochu kývnout pozvednutou hlavou. Muž mi podržel u úst přetékající naběračku a já jsem opatrně nasál do pusy vodu. Byl trpělivý, krčil se vedle mě a držel mi pevně naběračku, zatímco jsem pil. Musel jsem zpomalit. Nikdy mě nenapadlo, že se zádové svaly mohou nějak podílet na nasávání vody do úst a udržení hlavy ve zvednuté poloze. Po nějaké době jsem nechal hlavu zase klesnout a on naběračku odložil. Ležel jsem a tiše oddychoval. Okraje mého zorného pole se ztrácely ve tmě, která postupně ustoupila. "Je noc?"
"V těchto místech je pořád noc," odpověděl truchlivě a já jsem před sebou na okamžik uviděl muže, který v takových situacích strávil příliš mnoho času. Říkal jsem si, jak dlouho asi pro Chadea pracuje, jenomže potom jsem zapochyboval, že by mohl něco vědět o tom, kdo ho takhle zaměstnává. Přitáhl si stoličku blíž a tiše řekl: "Je odpoledne. Jsi tu už celé dva dny. Když mne sem přivedli, lékař na tobě zrovna pracoval. Myslel jsem tehdy, že jsi při sobě. Nepamatuješ se na to?"
"Ne." Možná bych se rozpomněl, kdybych to zkusil, jenže náhle se mi udělalo nevolno a já jsem jistojistě věděl, že se rozpomínat nechci. Dva dny. Srdce mi pokleslo. Kdyby se Chade chystal dostat mě odsud co nejrychleji, teď už bych byl venku. Ale protože mezitím uběhly dva dny, mohl jsem se připravit na to, že zde pobudu déle. Moje úvahy náhle přerušilo ostré píchnutí. Snažil jsem se znovu soustředit svou mysl. "Nikdo za mnou nepřišel nebo se nenabídl, že za mě zaplatí pokutu?"
Vypoulil na mě oči. "Pokutu? Chlape, vždyť ty jsi zavraždil tři lidi. To žádná pokuta nespraví." Potom náhle zmírnil hlas. Pořád jsem ještě zpracovával myšlenku, že můžu skončit na šibenici, když dodal: "Když s tebou lékař skončil, přišel sem nějaký muž. Nějaký vznešený lord, noblesně vystrojený, jako cizinec. Tys byl v bezvědomí a oni ho sem nechtěli pustit. Chtěl vědět, co se stalo s měšcem, který jsi mu nesl. Stráže říkaly, že o něm nic nevědí. To ho vážně rozlítilo a pověděl jim, ať se zamyslí nad tím, co mu to povídají, že jestli mu jeho majetek nebude v pořádku vrácen, podnikne krajní opatření. Říkal, že jsi u sebe měl malý červený měšec, na němž byl vyšitý nějaký pták, a, uhm, bažant. Neřekl, co bylo uvnitř, jen že to bylo velmi cenné, že to patřilo jemu, a proto to chce zpátky."
"Lord Golden?" zeptal jsem se tiše.
"Ano, tak se jmenoval."
Neměl jsem ani ponětí, o čem to šašek mluvil. "Na měšec se nepamatuji," řekl jsem. Bolest mne zachvacovala pořád víc. Snažil jsem se udržet své myšlenky, ale nešlo to. Odvrhl jsem svůj strach a zjistil jsem, že pouze halil můj hněv. Tohle jsem si nezasloužil. Proč mě tu nechali? Přece tu nemohu zemřít. Mohl jsem cítit, jak Dutiful šmátrá na okrajích mé mysli. "Jsem moc unavený," řekl jsem, chtěl jsem mu to sdělit Uměním, ale místo toho jsem to řekl. Bolest z rány mi vystřelovala do nohy, takže mě rozbolel bok a koleno. V pravé ruce jsem necítil žádnou sílu. Zavřel jsem oči, soustředil jsem se a snažil se dosáhnout k princi. Místo toho jsem se ponořil do tmy.
Dalších několik dní mi uběhlo jako nesouvislé obrazy, letmo zahlédnuté v záblescích uprostřed bouře. Těch několik vzpomínek, které na tu dobu mám, je jasně a ostře vyleptáno v mé paměti, a přitom jsou tak prchavé, až skoro pozbývají na významu. Nějaký muž, tušil jsem, že lékař, pohlédl do mísy s mou krví a prohlásil, že je příliš tmavá. Můj spoluvězeň si trpce stěžoval někomu u dveřní mříže, že v tom zápachu by se udusila i koza. Hleděl jsem na podivný vzor ze slaměných stébel na podlaze a poslouchal, jak Hap komusi sprostě nadává. Zoufale jsem chtěl, ať je zticha, aby snad něco neudělali i jemu. Být při vědomí znamenalo cítit strach. Malátnost, bolest a strach. Samotu. Nechali mě tady o samotě zemřít, a

tak jim nebudu komplikovat situaci. Spánek vyvolal Nighteyesovu starou noční můru ze špinavé klece a z chovatele, který ho mlátil.
Umění je magie, jejíž provozování vyžaduje fyzickou sílu, jasné soustředění mysli a pevnou vůli. Jenže nic z toho jsem neměl. Vlny Umění vysílané Dutifulem na mě narážely a omývaly mne, ale nezůstala po nich žádná jasná myšlenka. Věděl jsem jen, že se na mě snaží dosáhnout, a ze srdce jsem si přál, aby s tím přestal. Chtěl jsem jen ticho a klid, abych se mohl ukrýt před bolestí. Občas jsem si uvědomoval taky Nettle. Nevím, jestli vycítila, že ke mně pronikla, ale pochybuji o tom.
Mezi těmi záblesky bdělých stavů a spánku obtěžkaného noční můrou jsem žil další život. Zaoblená úbočí byla hladká a bíle zasněžená pod šedou oblohou. Nebyly tam žádné stromy, žádné keře, ba ani vyčnívající kameny. Pouze sníh, šeptající vítr a věčný soumrak. Tu sněhovou hladkost přerušovaly pouze Nighteyesovy stopy vedoucí přede mnou. Vytrvale jsem je sledoval. Najdu ho a připojím se k němu. Nemohl být daleko přede mnou. Jednou se vítr změnil ve vlčí vytí v dálce a já jsem se pokusil přidat do kroku. To vypětí mne pouze probudilo a já se ocitl uprostřed zapáchající studené cely. Pohnul jsem se a zjistil jsem, že mi z rány vytéká něco horkého a odporného. Zavřel jsem znovu oči a hledal mír na zasněžených kopcích.
Musely uběhnout celé týdny, než jsem si dal z kousků dohromady celý sled událostí. Pohřešovaný měšec páně Goldena, plný surových drahokamů, byl nalezen v Laudwinově chatrči. Ne že by byl ve městě Buckkeep znám pod jménem Laudwine. Starling měla pravdu. Sousedé znali jednorukého muže jako Kepplera. Nějaký svědek potvrdil, že viděl nějakého muže, možná mne, jak pronásleduje někoho, kdo by mohl být Padget, do Kepplerova domu. Bylo zřejmé, že mi ukradli měšec mého pána, když jsem s ním šel za brusičem drahokamů, aby mu je vybrousil. Vyrazil jsem za zloději, oni se mi postavili a já jsem je všechny zabil a přitom jsem utržil vážné zranění. Potom jsem udatně zabil vzteklého koně, ještě než se prokopal z kůlny a poranil lidi na ulici. Z obviněného trojnásobného vraha jsem se rázem vyšvihl do postavení loajálního sluhy, který byl ochoten nasadit život kvůli pánově majetku. Jelikož nikdo nepředstoupil, aby tuto smyšlenku vyvrátil, ani aby vznesl nárok na těla "Kepplera" a Padgeta, ve městě Buckkeep se to začalo brát jako fakt. Sousedé pasáka koz brzy vypověděli, že Keppler míval poměrně mnoho návštěv, které přicházely a odcházely v nezvyklých hodinách.
A tak si lord Golden směl vyzvednout to, co ze mě zůstalo. Poslal dva sluhy, aby mě dopravili domů. Naložili mě na nosítka, zapáchajícího a stále napůl v mrákotách, a uprostřed zimy se mnou vyrazili na kodrcavou cestu nahoru na Buckkeep. Neznal jsem muže, kteří pro mě přišli, a oni se o mne příliš nezajímali. Cítil jsem každý jejich krok a byl bych plakal, kdybych měl sílu. Byla to taková bolest, že mne neustále probouzela k vědomí. Robustní svalnatí muži, kteří se se mnou vlekli do kopce, prohlašovali, že jsou vděční za ten studený vzduch, protože má hnisající rána v něm není tak cítit. Dopravili mě ke dveřím lorda Goldena, který si držel u úst a nosu navoněný kapesník a nařídil jim, aby mě položili na postel. Pak jim štědře zaplatil a poděkoval za to, že mě přinesli umřít domů. Ve tmě svého zavřeného pokoje jsem zavřel oči a snažil se přesně o to.
V paměti mi jako padající listí vířily útržky rozhovorů -vpluly mi do hlavy a zaplnily ji, jako když se nábytek cizích lidí nastěhuje do kdysi důvěrně známé místnosti. Nedokázal jsem se od nich odpojit. Cosi mě tam drželo stejně pevně jako ruka, které svírala tu moji.
"…nemůžu s ním znovu hýbat, i kdybyste se po těch schodech dokázali vyštrachat s nosítky. Musíte to udělat tady."
"Ale já nevím jak. Já nevím jak. Já nevím jak!" To řekl Dutiful. "Při Edovi a Elovi, Chade, já nejsem paličatý. Nemyslíš, že bych ho zachránil, kdybych mohl? Ale já nevím jak. Vždyť já ani nevím jistě, co po mně žádáš."
Teď páchne hůř než psí lejno. Thick se nudil a nejraději by byl někde jinde.
Chade to znovu trpělivě vysvětlil: "No a co, že nevíš jak. Pokud nic neuděláme, on zemře. Když to zkusíš a zabije ho to, inu, aspoň to bude rychlejší než to, co snášíme teď. Chci, aby sis pečlivě prostudoval ty svitky. Je to moje vlastní práce, už z dřívějška. Ukáže ti, jak by ty orgány měly vypadat, nepoškozené…"
Odpadl jsem od nich. Na nějakou dobu mne obestřela milostivá temnota. Právě když jsem objevil zasněžené oblé kopce, stáhli mě zpátky. Cítil jsem na sobě jejich ruce. Odřezávali mi oděv. Kdosi se začal dávit a Chade jim upjatě řekl, ať vypadnou z místnosti, dokud je nezavolá zpátky. Pak jsem cítil

přikládání drsných hadrů, teplou i studenou vodu na ráně, a kousek ode mne nějaká žena smutně řekla: "Je to beznadějně znečištěné. Nemůžeme ho prostě nechat pokojně odejít?"
"Ne!" Myslel jsem, že ten hlas patří králi Shrewdovi. Potom jsem si uvědomil, že to nemůže být pravda. Musel to být Chade, měl podobný hlas jako jeho bratr. "Přiveďte zpátky prince. Je čas."
Pak jsem na svém těle ucítil princovy ledové ruce, jak je pokládá z obou stran podél rány. "Prostě vejdi Uměním do jeho těla," řekl Chade. "Vejdi do něj, podívej se, co je špatně, a sprav to."
"Já nevím jak," zopakoval Dutiful, ale měl jsem pocit, že to zkouší. Jeho mysl dorážela na moji jako můra na cylindr lampy. Snažil se vniknout do mých myšlenek, ne do mého těla. Chabě jsem ho odstrčil. To byla chyba.
Na okamžik se naše mysli dotkly a spojily. Ne, řekl jsem mu. Ne. Nech mě na pokoji.
Sundal ze mě ruce. "Nechce, abychom to dělali," prohlásil Dutiful nejistě.
"To je mi jedno!" osopil se na něho Chade. "On nesmí zemřít. Já to nedovolím." Náhle ta slova zněla hlasitěji, křikl mi je přímo do ucha. "Fitzi, slyšíš mě? Slyšíš mě, chlapče? Já ti nedovolím zemřít, takže bys mohl spolupracovat. Přestaň se litovat a bojuj o život."
"Fitzi?" Dutifulův hlas se zachvěl úžasem a hrůzou.
Otevřela se puklina mlčení. Pak to Chade drsným hlasem vysvětlil: "Narodil se jako bastard, stejně jako já. Je to takový náš starý vtip, to slovo zabolí jen od někoho, na koho se nevztahuje."
Chabé, Chade. Jak chabé, chtělo se mi říci, Dutiful tě zná až příliš dobře, aby se tím nechal ošálit.
Kdosi mi odhrnul vlasy z čela a vzal mě za ruku. Myslel jsem, že je to šašek. Snažil jsem se sevřít v dlani jeho štíhlou ruku, abych mu dal nějak najevo, že bych ho poprosil za prominutí, kdybych mohl.
Najednou jsem si vzpomněl na všechny lidi, s nimiž jsem se nerozloučil. Hap. Kettricken. Burrich a Molly. Vždycky jsem chtěl, ještě než zemřu, uvést na pravou míru své vztahy s těmi, na nichž mi záleželo.
"Panence, matko," řekl jsem, ale nikdo mě neslyšel. Možná jsem ta slova ani neříkal nahlas.
"Ukažte mi ten obrázek," řekl lord Golden. Pustil moji ruku a já se rázem propadl do temnoty. Padal jsem, dokud jsem nezemřel. Z nadýchaného průčelí zasněženého kopce jsem spatřil letní krajinu. Vysokou trávou se mihl šedý záblesk. Nighteyesi! zavolal jsem na něj. Otočil se a pohlédl na mne. Vycenil zuby a tiše zavrčel, varuje mě, abych se vrátil. Snažil jsem se jít k němu, ale opět jsem byl tažen zpátky na hladinu. Bezmocně jsem sebou zmítal jako ryba na vlasci, ale mé tělo se vůbec nehýbalo.
"…dělal už předtím. Alespoň něco podobného. Byl jsem u toho, když za pomoci Umění vyléčil svého vlka. A před léty jsem se zabýval tím, z čeho se skládá lidské tělo. Já sám vlohy k Umění nemám, ale znám Fi… Toma. Můžete-li použít Umění skrze mne, jsem ochoten to podstoupit." Šašek byl neoblomný.
"Musím jít na záchod."
"No tak běž, Thicku, ale vrať se rovnou cestou zpátky. Rozumíš mi? Hned potom jdi rovnou cestou zpět." V Chadeově hlase jsem slyšel jistou podrážděnost. A nejistotu. "No dobře, čemu to může uškodit? Jen do toho. Zkuste to."
Poté jsem na zádech ucítil šaškův dotek. Pokud jsem Dutifulovy ruce na své rozpálené kůži vnímal jako studené, pak šaškovy ruce byly jako rampouchy. Jako kdyby mne vyšetřoval bodající led. Uběhla celá věčnost v očekávání toho obávaného, žádaného doteku.
Kdysi dávno mě šašek doprovázel cestou do Hor na výpravě, jejímž cílem bylo najít Verityho. Když mi pomáhal pečovat o našeho vyčerpaného krále, v neopatrnosti přišel prsty do styku s Verityho rukama, které byly postříbřeny Uměním. Tato fyzická manifestace Umění zářila jako rtuť. Pro šaška znamenal kontakt s čirou magií pořádný šok a zůstala mu na něj navždy památka. Stříbroskvoucí magické znamení na konečcích jeho prstů časem vybledlo, ale stále si zachovalo takovou sílu, že jsem šaška viděl, jak ji využívá při řezbářské práci. Umožňovala mu, aby důvěrně poznal cokoli, čeho se ty prsty dotkly, ať už dřeva, rostliny nebo zvířete. Nebo mě. Před dávnou dobou zanechal otisky svých prstů na mém zápěstí. Rukavice lorda Goldena vždy halily jeho prsty poznamenané Uměním, zabraňujíce nechtěnému kontaktu. Ale nyní byly ruce, které se dotkly kůže na mých zádech, obnažené.
Poznal jsem ten okamžik, kdy se jeho tenké prsty potažené Uměním dotkly mé kůže. Ten dotek se do mě vnořil, byl jako malé studené břitvy, řezající mnohem ostřeji než meč, který mi porýpal vnitřnosti. Nebyla to ani bolest, ani rozkoš, bylo to spojení, ryzí a prosté, jako kdybychom měli společnou kůži.

Ležel jsem pod tím pátravým dotykem naprosto nehybně, neměl jsem ani sílu se třást, zatímco jsem se modlil, aby nezašel ještě dál. Nemusel jsem se obávat. Cítil jsem v tom doteku šaškovu čest, čest, která se mezi námi skvěla jako pancíř. Zkoumal výlučně mé tělo, ne moje srdce nebo mysl. Tehdy jsem si se strašným pocitem viny uvědomil, jak jsem svými předchozími obviněními tomuto příteli ukřivdil. Nikdy by ode mne nežádal něco, co bych mu nenabídl jako první. Slyšel jsem ho mluvit a ta slova se ve mně rozléhala prostřednictvím Umění, zatímco zvenčí mi omývala uši.
" Vidím to poškození, Chade. Svaly jsou jako přeseknuté provazy, jež se smrskly. A v místě, kde ho ťal meč, jsou hniloba a jed, které mu prosakuji z vnitřností. Jeho krev to roznáší po těle. Toxická není jen tahle rána. Špatnost probleskuje celým jeho tělem, jako barvivo šířící se vodou nebo kaz, jenž prostoupil stromem až ke koruně. Přemohlo ho to, Cha-de. Problém není jen tady, kde čepel vnikla dovnitř, ale i na jiných místech, kde se to jeho tělo samo snaží napravit a místo toho podléhá otravě."
"Můžeš to spravit? A můžeš jeho tělo vyléčit?" Chadeův hlas zněl přidušeně a slabě, ale mohlo to být proto, že šaškovy myšlenky se rozléhaly jako burácení hromu.
"Ne. Mohu vidět, co je špatně, jenže vidět poškození ještě neznamená zhojit jej. Není to kus dřeva, takže tu hnilobu nemohu prostě odříznout od toho, co je zdravě. " Šašek zmlkl, ale já jsem cítil, jak s tím mlčením úporně zápasí. Pak hlasem plným zoufalství řekl: "Zklamali jsme ho. Umírá. "
"Ne, ach ne. Ne, můj chlapče, ne, můj Fitzi. Prosím, ne." Starcovy ruce, lehké jako lístky, spočinuly na mně. Věděl jsem, jak strašně touží dát mě do pořádku. Pak jako by se jeho ruce do mě začaly nořit a žár jeho doteku pálil jako lihovina tekoucí mými vnitřnostmi. Kdosi vyjekl, a pak jsem cítil, cítil jsem. jak se šaškova mysl spojila s Chadeovou. Spojili se ve mně. Bylo to chabé, tahle snaha použít Umění. Starcův hlas zaskřípěl, když vykřikl: " Dutifule. Podej mi ruku. Půjč mi sílu."
Dutiful se k nim připojil. Vše se tím přerušilo. Světlo explodovalo v temnotu. "Sežeňte Thicka!" křikl kdosi, nezáleželo na tom. Dlouho jsem padal a přitom jsem se stále zmenšoval. Slyšel jsem vytí vlků. Bylo stále hlasitější.
Pak jsem si uvědomil světlo. To světlo nebylo žhavé, ale strašně pronikavé. Padal jsem do něj a stal jsem se jím. Jako by vycházelo zevnitř mých očí. Nedalo se mu uniknout. Bylo to světlo, které sežehovalo, ale neosvětlovalo. Nic jsem neviděl. Bylo nesnesitelně zářivé, a potom ta záře prudce zesílila. Vykřikl jsem, celé mé tělo vykřiklo silou světla, které ve mně vzplálo. Byl jsem jako zlomená končetina jedním trhnutím narovnaná, jako náhle uvolněná přehrazená řeka, jako drsně pročísnutá zcuchaná kadeř. Trhavě mnou pronikala správnost. Ta léčba byla horší než nemoc. Srdce se mi zastavilo. Hlasy zděšeně křičely. Pak se mé srdce dalo zase prudce do pohybu. Do plic mi vnikl palčivý vzduch.
Prožil jsem okamžik divoké bdělosti, v níž jsem viděl vše, věděl vše. cítil vše. Stáli kolem mě v kruhu. Šašek měl své Uměním potažené prsty přitisknuté na mých zádech. Chade svíral jeho volnou ruku a sám držel v druhé ruce Dutifulovu. Dutiful zase svíral Thickovo boubelaté zápěstí a Thick stál, strnulý a netečný jako socha, nehybný, a přitom hučící jako vatra. Chade měl oči dokořán, bělmo všude po obvodu, a jeho zaťaté zuby byly obnažené ve sveřepém výrazu radosti. Dutiful měl tvář bílou strachem, oči pevně zavřené. A šašek, šašek se třpytil jako zlato a radost a let skvoucích se draků po čistě modrém nebi. A tentýž šašek najednou vykřikl, zaječel jako žena: "Přestaňte! Přestaňte! Přestaňte! Je to příliš, zašli jsme příliš daleko!"
Pustili mě. Pádil jsem dál i bez nich. Teď jsem se nemohl zastavit. Jako když záplava blesků pročísne roklinu a sebere všechno popadané dříví i se živými stromy, jež vytrhá z břehů, tak jsem pádil.
Uzdravení? Nebylo to uzdravení. V uzdravení je jemnost, zotavení a čas. Uzdravení, pochopil jsem náhle, není něco, co dělá jeden člověk pro druhého. Uzdravení je něco, co dělá tělo samo pro sebe, když obdrží odpočinek, čas a výživu na to, aby to zvládlo. Kdyby člověk zapálil oheň u svých nohou, aby si ohřál ruce, bylo by to něco podobného jako tenhle druh uzdravení. Mé tělo odvrhlo hnijící tkáň a vyčistilo se od otrávených tekutin. Ale nelze odtrhnout něco jen tak, aniž byste to nahradili, odněkud se musí vzít stavební prvky na vznik toho nového. Mé tělo kradlo samo sobě a já jsem cítil, že to dělá, ale nemohl jsem ten proces zastavit. A tak jsem se stal opět celistvým, ale za cenu síly té celistvosti. Jako když postavíte zeď bez potřebného množství malty, tak byla pro nedostatek materiálu obětována síla.
Když bylo vše skončeno a svět kolem mne se vyhřímal do ticha, ležel jsem a civěl na ně ze záplavy té špíny a jedu, jichž se zbavilo mé tělo, a neměl jsem ani sílu zamžikat.

Shlíželi na mě, čtyři muži, kteří přestavěli moje tělo. Stařec, zlatý lord, princ a idiot, ti všichni na mě zírali a v jejich pohledu se úžas mísil se strachem a uspokojení se přelo s lítostí. Tak vznikla Dutifulova koterie, přičemž ubožejší způsob spojení pěti lidí jsem si stěží dokázal představit. Od dob Crossfireovy koterie mrzáků svět neviděl tak žalostnou slátaninu adeptů Umění. Šašek k němu žádné skutečné vlohy neměl, pouze stříbrné stíny na konečcích prstů a vlákno, které ho tak dlouho spojovalo se mnou a přes které si uvědomoval Umění. V Thickovi se Umění nakupilo vrchovatě, neměl ovšem vědění a ani ambice shromažďovat vědění k jeho správnému upotřebení. Já jsem vlohy měl, ale jako vždycky upadly a potom nečekaně vytryskly, neusměrněné výcvikem a nespolehlivé. A Chade, bohové, pomozte nám všem, objevil svůj talent až na sklonku života. Oháněl se jím, jako když chlapec mává dřevěným mečem, aniž by měl ponětí, co dokáže skutečné ostří. Informací a ambicí měl víc než dost -a přesto postrádal vnitřní chápání, jímž se vyznačoval Thick. Pouze v našem princi se intelekt a ambice vyvažovaly, ale byl poskvrněný Moudrostí. Zíral jsem na to, co jsem způsobil výlučně tím, že jsem málem zemřel, a veškerá odvaha mě opustila. Katalyzátor jen co je pravda. Koterie by měla být schopna v čase nouze poskytovat farseerovskému panovníkovi sílu. Tahle bez něj vůbec nemohla účinkovat. A měla by být zbudována na přátelství vzájemně vybraných společníků. Tohle připomínalo spíše náhodné setkání pocestných v krčmě.
Část mého soužení se musela promítnout v mých očích, protože Chade poklekl vedle mé postele a vzal mě za ruku. "To je v pořádku, chlapče," řekl konejšivě. "Budeš žít."
Věděl jsem, že to myslí dobře. Zavřel jsem oči, abych neviděl tu škodolibou radost, která se mu zračila ve tváři.
Prospal jsem čtyři dny a čtyři noci. Spal jsem, zatímco oni koupali moje zničené tělo a znovu mě oblékali. Později mi řekli, že v těch dnech jsem pil víno i řídkou kaši. Někdo mě udržoval v čistotě. Nevzpomínám si na to a jsem rád. Možná jsem ve spánku i pil. Později mi řekli, že několikrát za mnou přišla Starling a že dorazil i Wim, který přinesl posilující elixír, připravený podle receptu jeho matky. Nikdo z nich mě nesměl vidět. Stydím se říci, že na nic z toho se nepamatuji. Místo toho se mi vybavovaly vzpomínky, o nichž jsem ani nevěděl, že je mám. Běhal jsem se smečkou vlků, sledoval jsem je jako stín z kopce na kopec. Sledoval jsem, jak žijí, a toužil jsem připojit se k nim. Ale vždy mnou kdesi škublo nějaké vlákno, které mi připomnělo, že se posléze musím vrátit.
Vzpomínám si však najedno mezidobí. Nějaká žena mi dala ruku kolem ramen, vytáhla mě do sedu a přidržela mi u úst hrnek s teplým mlékem. Teplé mléko mi nikdy nechutnalo a snažil jsem se odvrátit, když jsem ho ucítil, ale ona se nedala. Buď to vypiješ, nebo se v tom utopíš, jako by říkala, a většinu z toho mi dostala do krku. Teprve když mě položila zpátky na polštář, poznal jsem tu sílu vůle, jež vycházela jedině z královny. Otevřel jsem na škvíru oči. "Odpusť," zaskuhral jsem, když mi Kettricken otřela rozlité mléko z vousů a noční košile.
Usmála se na mě a já spatřil v jejích očích úlevu. "To je poprvé, co jsi v sobě našel sílu dělat potíže. Mám to chápat tak, že se zotavuješ a že brzy budeš zase sám sebou?" Položila mi tu otázku škádlivě, ale přesto se její slova chvěla úlevou. Odložila utěrku stranou a uchopila mé ruce do svých. Cítil jsem, jak se moje kosti o sebe třou v jejím jemném sevření, všechno maso z mých rukou zmizelo a teď vypadaly jako pařáty. Pohled na nejsem nedokázal vystát, ani na něhu v jejím modrém pohledu. Pohlédl jsem mimo ni a zamračil se, poněvadž své okolí jsem nepoznával. Ona sledovala můj pohled. "Změnila jsem to tu," řekla. "Nemohla jsem strpět, abys tu ležel v takové cele jako předtím."
Na podlaze byla tlustá horská předložka. Já jsem ležel na nízkém lehátku, zatímco má vznešená královna seděla s nohama zkříženýma na nadýchaném polštáři na podlaze vedle mě. Na spirálovitém stojanu v koutě jsem viděl řady tlustých navoněných svíček, které místnost ohřívaly a osvětlovaly. Na prádelníku se zásuvkami, se zdobně vyřezávaným průčelím, stál půvabný džbán a mísa na vodu. Pod džbánkem jsem zahlédl krajkový lem nějaké tkaniny. Na nízkém stolku vedle postele byl odložený prázdný hrnek a miska s natrhaným, ve vývaru máčeným chlebem. Při té vůni jsem ucítil hlad. Kettricken musela vidět, že můj zrak zbloudil směrem k misce, protože ji okamžitě vzala a nabrala mi lžíci.
"Myslím, že se dokážu nakrmit sám," řekl jsem spěšně. Zkusil jsem se posadit a zahanbilo mě, že potřebuji její pomoc. Když jsem seděl, vzal jsem na vědomí tapiserii visící na zdi naproti mně. Byla čerstvě vypraná a vyspravená, ale shlížel na mě jako vždycky vytáhlý král Wisdom, jenž právě uzavíral dohodu s Elderlingy. Ve tváři se mi musel zračit šok, protože Kettricken se usmála a řekla: "Chade říkal,

že tě to překvapí a že budeš mít radost. Mně ta tapiserie připadala tak trochu deprimující, jenže on říkal, že ji máš v oblibě už z dřívějška."
Tapiserie zabírala celou zeď. A stejně jako v dobách, kdy visívala na zdi v mém dětském pokoji, zasáhla mě nyní i její úděsnost. A ten staroch velmi dobře věděl, že mi nahání takovou hrůzu. Navzdory mé slabosti mne jeho drsný žert pohnul k úsměvu. Přesto jsem se ohradil: "Ale vždyť tato místnost by se měla udržovat jako obyčejná komnata sloužícího. Když pominu její velikost a absenci oken, vybavilas ji jako pro prince."
Kettricken vzdychla. "Chade mi to vyčetl také, ale já jsem to odmítla poslouchat. Už tak je dost špatné, že musíš churavět v tak stísněné a temné komnatě. Nedovolím, aby byla ještě nuzná a studená."
"Ale i tvoje komnata je prostá a skromná, zařízená v horském stylu. Já nech -"
"Až na tom budeš tak dobře, abys mohl přijímat návštěvy, pak to můžeš nechat dát všechno pryč, budeš-li chtít. Ale prozatím se ti postarám o pohodlí. Ve stylu Šesti vévodství." Řekla to přísně, ale potom vzdychla. "Jako obvykle se to vysvětlilo za pomoci lži. Lord Golden odmění svého sluhu za věrnost. Takže to toleruj."
Její tón nepřipouštěl žádné argumenty. Podepřela mě polštáři a já jsem pojedl namočený chleba. Snědl bych i víc, ale ona mi prázdnou misku vzala a řekla, ať se zotavuji pomalu. A pak na mě náhle dolehla únava. Lehl jsem si zpátky, zmožený únavou, ale překvapený tím, že necítím žádnou bolest. A vzápětí jsem si uvědomil, že ležím na zádech. Můj výraz se musel změnit, protože Kettricken se mě úzkostlivě zeptala, jestli jsem v pořádku.
Překulil jsem se na bok a sáhl si opatrně na záda. "Necítím tam žádnou bolest," řekl jsem jí.
Obvazy byly pryč.
Nahmatal jsem hladkou kůži, pak výstupky páteře a žebra, která mi lezla zpod kůže jako vyhladovělému psu. Začal jsem se třást a jektat zuby. Kettricken mě zavinula do pokrývek. "Rána je dočista pryč," vykoktal jsem ze sebe.
"Ano," přitakala. "Kůže se zacelila a zhojila. Po bodnutí mečem není ani památky. A právě proto k tobě nepouštíme žádné návštěvy. Lidé by se tomu určitě divili, a taky by žasli nad tím, že jsi vyzáblý a vyčerpaný jako po dlouhodobé nemoci." V tu chvíli se odmlčela a já si myslel, že k tomu ještě něco řekne, ale neřekla. Láskyplně se na mě usmála. "Teď si s ničím nedělej starosti. Potřebuješ odpočívat, Fitzi, a ne se znepokojovat. Odpočívej, jez a brzy budeš zase čilý jako veverka." Královna se dotkla mé zarostlé tváře a poté mi uhladila vlasy.
V mysli se mi pojednou vyrojilo na tisíc otázek. "Ví Hap o tom, že jsem v pořádku? Přišel sem za mnou? Dělá si starosti?"
"Psst. Nejsi v pořádku, teď ještě ne. Hap sem přišel, jenže my jsme usoudili, že bude nejlepší, když tě neuvidí. Lord Golden s ním promluvil a ujistil ho, že se zotavíš a že máš tu nejlepší péči. Řekl mu, jak velmi je rád. že se Tom Badgerlock snažil bránit jeho cennosti za takovou cenu, a slíbil Hapovi, že pokud bude během tvého zotavování něco potřebovat, má o tom dát vědět lordu Goldenovi. A přišla tě navštívit nějaká žena jménem Jinna, ale tu jsme rovněž nepustili."
Chápal jsem, že je to rozumné. Hapa a Jinnu by můj současný vzhled šokoval, ale doufal jsem, že si můj chlapec nedělá příliš velké starosti. A potom, jako by se otevřela nějaká brána, na mě zaútočily všechny moje další otázky. "Byli tam kromě Laudwina a Padgeta i další Piebaldové? A Henja.
Viděl jsem tam Henju, a nemyslím si, že by to byla shoda náhod. A získal jsem dojem, že Civilova matka žije pod neustálou hrozbou. Chade by měl někoho pověřit, aby jí pomohl. A je tu ještě ten zvěd, který zavedl Thicka za Laudwinem. Chade musí -"
"Ty musíš odpočívat," řekla rázně. "Tím vším se teď zabývají jiní." Vzápětí ladně vstala. Potřebovala jen dva kroky k tomu, aby přešla moji malinkou komnatu. Sfoukla všechny svíčky až na jednu a tu vzala ze stojanu. Uvědomil jsem si, že moje královna je jen v noční košili a županu. Vlasy jí splývaly v tlustém zlatém copu po zádech.
"Je noc," řekl jsem přihlouple.
"Ano. Je hluboká noc. Teď už musíš spát, Fitzi."
"Co tady děláš tak pozdě v noci?"
"Bdím nad tvým spánkem."

To mi nedávalo smysl. Přece mě záměrně vzbudila. "Ale co to mléko a ten chléb?"
"Poslala jsem pro ně svoje páže, kterému jsem řekla, že nemůžu spát. Protože, abych pravdu řekla, nemůžu. A pak jsem je zanesla sem, tobě." Znělo to, skoro jako by se bránila. "Na všech těch špatných věcech, které tě potkaly, je něco dobrého. Živě mi to připomnělo, kolik ti dlužím a jak velmi si tě cením."
Na okamžik ke mně sklopila zrak. "Kdybych o tebe přišla," řekla zdráhavě, "pozbyla bych jediného člověka, který zná můj úplný příběh. Jediného, kdo se na mě dívá a ví, čím vším jsem se svým králem prošla."
"Ale vždyť u toho byla i Starling. A lord Golden."
Zavrtěla hlavou. "U všeho ne. A nikdo z nich ho nemiloval tak jako my dva." Pak se se svíčkou v ruce shýbla a políbila mne na čelo. "Běž spát, FitzChivalry." Když mi potom vtiskla polibek na ústa, bylo to, jako kdyby dlouze pila vodu, a já jsem věděl, že ten polibek nepatří mně, ale muži, kterého jsme oba ztratili. "Odpočívej a nabírej znovu síly," napomenula mne, potom vstala a tajnými dveřmi odešla. Hrnek a misku vzala s sebou, takže tu po ní nezůstalo nic než její vůně, vznášející se ještě chvíli uprostřed tmy. Vzdychl jsem a ponořil se do spánku, sice hlubokého, ale jinak skoro normálního.

4 Rekonvalescence

Svědecké kameny stoji na útesech nedaleko hradu Buckkeep stejně dlouho, jako existuje samotný hrad, a možná i déle. Vysoké a černé, tyto čtyři kameny se tyčí ve čtverci ze skalnaté země. Buďto čas, anebo ruce lidí ohladily značky, které kdysi krášlily každou ze stran stojícího Kamene. Tyto runy jsou teď nečitelné. Sám kámen se velmi podobá černým kusům, z nichž je vystavěn hrad Buckkeep, až na stříbrná vlákna, která protkávají každý pilíř jako kazy v jeho struktuře. Nikdo neví, odkud se vzala tradice vzývání Kamenů, aby dosvědčily buď přísahu, či potvrdily pravdivost něčího prohlášení. Čas od času se před Svědeckými kameny odehrávají souboje, ve víře, že odvolání se na jejich přítomnost umožni zvítězit bojovníkovi, jehož věc je správná. K prostoru uprostřed této čtveřice se váže mnoho pověr. Někteří říkají, že neplodná žena tu může počít dítě, jiní zase, že žena zde může požádat Kameny, aby jí odňaly to, co roste v jejím lůně.
LADY CLARINE. "ZVYKY ŠESTI VÉVODSTVÍ"

Druhý den jsem vstal ze svého lože. Ve tmě svého zavřeného pokoje jsem udělal tři kroky k prádelníku. Potom jsem spadl a nemohl jsem v sobě najít sílu, abych vstal. Tiše jsem ležel a odhodlával se, že nebudu volat o pomoc, nýbrž počkám, dokud v sobě neseberu sílu, abych se vrátil do postele. Ale takřka vzápětí se dveře mého pokoje otevřely a dovnitř vtrhli světlo, vzduch a lord Golden. Rýsoval se vstoje na prahu a shlížel na mne s aristokratickou nelibostí. "Tome, Tome," řekl a přitom vrtěl hlavou. "Musíš být pořád tak protivně paličatý? Hybaj zpátky do postele, dokud lord Chade neřekne, že z ní můžeš ven."
A jako vždy mě zaskočila síla, která se odkudsi vzala v jeho štíhlém těle. Nepomáhal mi na nohy, ale celého mě zvedl a položil mě zpátky na postel. Zašmátral jsem po pokrývce. On ji popadl za cíp a přehodil ji prese mne. "Nemůžu tu celé dny jen tak ležet," stěžoval jsem si.
Lord Golden se zatvářil pobaveně. "Raději bych tě viděl, jak zkoušíš dělat něco jiného, neboť očividně nemůžeš. Nechám dveře otevřené, abys tu měl trochu světla. Chceš tu nechat i svíčku?"
Zavrtěl jsem zvolna hlavou, zchlazený jeho neosobním, ač laskavě tolerantním chováním. Odešel z mého pokoje, ale dveře zůstaly otevřené. Mohl jsem vidět, jak v jeho úhledně vymeteném krbu hoří oheň. Posadil se zpátky ke svému psacímu stolku a vzal opět do ruky brko. Začal energicky škrábat po papíře. Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a na lordovu výzvu, ať vstoupí, vešel jeho sluha Char, který nesl podnos se snídaní. Položil podnos na stůl a všechno pečlivě vyskládal. Když skončil, na podnose zůstalo jen několik misek a hrnek. Vzal podnos a vykročil k mým dveřím, ale lord Golden, aniž vzhlédl od psaní, mu nařídil: "Nech to na stole, Chare." Chlapec odešel a lord Golden stále pokračoval v psaní. Krátce nato se ozvalo další klepání. Chlapec tentokrát přinášel vědra s vodou. Nějaký muž, který ho doprovázel, měl plnou náruč dříví. Lord Golden si jich vůbec nevšímal, zatímco plnili své úkoly. Když oba odešli, vzdychl, vstal od stolu, přešel ke dveřím a zavřel je na zástrčku. Potom ke mně znovu promluvil.

"Najíš se ve svém pokoji, nebo u stolu, Tome?"
Místo odpovědi jsem se na posteli posadil. V nohách postele leželo přehozené nové modré vlněné roucho. Přetáhl jsem si ho přes hlavu a poté jsem vstal. Nízká postel mi to ztížila víc, než by se hodilo, a já jsem nějakou chvíli jen tiše stál a motala se mi hlava. Poté jsem opatrně vykročil směrem ke stolu. Na prahu jsem se zastavil a přidržel se zárub-ně, abych nabral dech, potom jsem pokračoval v chůzi. Lord Golden se již usadil za stolem a sundával poklice z misek, které mu chlapec na stole rozestavil. Já jsem se po chvíli sesul na židli naproti němu.
Dali mi jídlo jako pro invalidu, masový vývar, řídkou kaši a chléb namočený v mléce. Na straně stolu, kde seděl lord Golden, jsem viděl míchaná vejce a klobásy, chléb, máslo a marmelády a všechno ostatní, nač jsem měl chuť. Na chvíli jsem na něj dostal absurdní vztek. Pak jsem snědl všechno, co mi dali, a spláchl jsem to šálkem vlažného heřmánkového čaje. Potom jsem vstal a šel zpátky do postele.
Nevyměnili jsme si jediné slovo. Nuda mne po chvíli otupila natolik, že jsem usnul.
Probudily mě tlumené hlasy. "Takže už je na tom tak dobře, aby vstal a najedl se?" zeptal se Chade.
"Jen taktak," odvětil lord Golden. "Raději postupovat pomalu. Nemá žádné rezervy sil, z nichž by mohl čerpat. Ale když mu zadáte úkoly, přesto -"
"Jsem vzhůru," zvolal jsem. Vyšlo to ze mě jako zaskuhrání. Odkašlal jsem si a zkusil to znovu: "Chade, jsem vzhůru."
Rychle přešel ke dveřím mého pokoje a vrhl na mne dovnitř úsměv. Bílé vlasy mu v blyštivých kadeřích jen zářily a zdál se být plný života a síly. S opovržením pohlédl na Kettrickenin polštář vedle mé postele.
"Dovol, abych si vzal židli, chlapče. Posadím se a trochu si popovídáme. Vypadáš už mnohem lépe."
"Můžu i vstát."
"Vážně? Ach. Dobře, chyť se mé ruky a pojď nahoru. Ne, dovol, abych ti pomohl, nebuď tak paličatý. Nesedneme si k ohni?"
Takhle ke mně mluvil, jako kdybych byl trošinku zaostalý. Vzal jsem to tak, že o mě má starost, a nechal ho, aby mě za chůze podpíral. Svezl jsem se na jednu z polstrovaných židlí postavených před krbem. Chade se s povzdechem posadil na druhou. Podíval jsem se po šaškovi, ale lord Golden se už zase pilně činil u svého stolu.
Chade se na mne usmál a natáhl si nohy směrem k ohni. "Jsem tak rád, když vidím, že se ti vede dobře, Fitzi. Docela jsi nás vyděsil. Museli jsme v sobě sebrat všechny síly, abychom tě stáhli zpátky."
"A právě o tom si musíme promluvit," řekl jsem mu vážně.
"Ano, ale teď ještě ne. Prozatím musíš dělat vše pomalu a nepřetěžovat se. Především potřebuješ spánek a jídlo."
"Opravdové jídlo," podotkl jsem rázně. "Maso. Z té břečky, kterou mi přinesli dnes ráno, žádnou sílu nezískám."
Chade pozvedl obočí. "Jsme trochu nabručení, no ne? Inu, to se dalo čekat. Dohlédnu na to, abys v poledne dostal maso. Bylo jen potřeba, abys nám řekl, že už jsi na to připraven. Ostatně od doby, co jsme tě přinesli domů, jsi až donedávna vůbec nemluvil, pokud jsem dobře slyšel."
Bylo to ode mne nerozumné, ale cítil jsem, jak ve mně sílí hněv. Do očí mi vhrkly slzy. Odvrátil jsem se od něj, abych se opanoval. Co se to se mnou dělo?
Chade promluvil, jako by odpovídal na mou myšlenku: "Fitzi. Chlapče. Moc toho od sebe ještě nečekej. Viděl jsem tě prožívat hodně těžkých období, ale tohle je přesto nejhorší z nich. Dopřej své mysli i svému tělu čas na zotavenou."
Nadechl jsem se, abych mu oznámil, že jsem v pořádku. Místo toho jsem řekl: "Čekal jsem, že tam umřu. V osamění." A mé nepříjemné vzpomínky na pobyt ve vězení mne opět zaplavily. Vybavil jsem si svoji hrůzu i zoufalství a pocítil jsem vztek, že tyto vzpomínky musím snášet. Oni mě tam nechali. Chade, šašek, Kettricken, Dutiful - ti všichni.
"Bál jsem se téhož," pravil Chade tiše. "Byla to těžká doba pro nás pro všechny, ale nejhorší pro tebe. Přesto, kdybys mě uposlechl -"
"No jistě, byla to všechno jenom moje chyba. Vždycky to tak je."
Lord Golden prohodil k Chadeovi přes rameno: "Nedá se s ním mluvit, když je na tom takhle. Ještě ho víc rozčílíte. Nejlepší bude, když to teď necháte být."

"Buď zticha!" zařval jsem na něj, jenže hlas se mi při druhém slově zlomil v zaskuhrání. Chade na mne pohlédl s němou výčitkou a obavou v očích. Přitáhl jsem si kolena k hrudi, takže jsem na židli seděl schoulený do klubíčka. Přitom jsem těžce, přerývaně dýchal. Otřel jsem si rukávem oči. Nebudu plakat. Oni čekají, že se sesypu, ale já se nesesypu. Byl jsem nemocen a prožil jsem ošklivý šok. To je vše. Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil. "Jen se mnou mluv," naléhal jsem na Chadea. Spustil jsem rozechvělé končetiny ze židle a spočinul chodidly opět na podlaze. Strašně mi vadilo, že mne přemohla taková slabost. "Pověz mi, co se to děje, aniž bys mě nutil klást všechny ty pitomé otázky. Začni s Civilem."
Chade si ztěžka povzdechl. "Nemyslím, že je to rozumné." Už jsem se chtěl ohradit, jenže on pozvedl ruku. "Nicméně ti v tomto vyhovím. No dobře. Civil. Dostal se ke svému koni a vrátil se co nejrychleji na hrad Buckkeep, aniž na sebe upoutal pozornost. Když se potom dostal k Dutifulovi, stěží ze sebe vysoukal slovo, jak byl přidušený. Ale vysvětlil to tak, že sluha lorda Goldena ho ve městě Buckkeep zachránil před vrahy. Aspoň tolik toho řekl Dutifulovi. Princi to stačilo, aby s tím šel za mnou, a já jsem uvedl do pohybu další páky."
Odkašlal si a pak připustil: "Najít tě nám trvalo déle, než by mělo. Nečekal jsem, že budeš zabíjet, ani jsem si nemyslel, že by ses nechal zaživa dopadnout městskou stráží. Ale když jsem se dozvěděl, že jsi byl zatčen a obviněn, urychleně jsme k tobě do cely poslali muže. Naneštěstí tě mezitím prohlédl lékař, a tak jsem tam nemohl poslat vlastního. Ten seržant nadělal kolem tvého propuštění spoustu cavyků. Měl jasno v tom, že jsi ty tři muže zabil, a dík nějaké rvačce, do které ses předtím zapletl, na tebe pohlížel jako na výtržníka. Lord Golden si musel třikrát stěžovat, že mu chybí měšec, než někoho ze strážných napadlo prohledat Laudwinovu chatrč, kde ho našel. Já jsem mezitím zajistil svědka, jenž potvrdil, že jsi bitku nezačal. Víc jsem to popostrčit nemohl. V době, kdy si ten seržant dal dohromady, že jsi bránil majetek svého pána před zloději, a vydal tě nám, nechybělo mnoho, aby bylo pozdě."
"Hlavně že jsi je popostrčil," řekl jsem tvrdě. Já jsem tam v osamění a zimě umíral, a on je "popostrkoval".
"Královna chtěla udělat víc. Chtěla tam dolů prostě poslat svoji stráž a vytáhnout tě z cely. Ale to jsem nemohl dovolit, Fitzi. Ano, protože tu byli další Piebaldové. Den poté, co jsi zabil Laudwina, se na několika místech objevily vyvěšené svitky, které hlásaly, že Laudwine a Padget byli nadaní Moudrostí a že lidé najatí královnou je oba zabili i s jejich spřízněnými zvířaty. Text potom zesměšňoval proklamovaný královnin záměr, že učiní přítrž pronásledování Moudrých. Varoval všechny ze Staré krve, ať nejsou tak hloupí, aby jí důvěřovali a dostavili se na její shromáždění Staré krve. -A končil slovy, že ona a její pochopové zabijí každého, kdo se pokusí říci pravdu: že její vlastní syn je nadaný Moudrostí." Na chvíli se odmlčel. "Takže teď už to chápeš. Musel jsem tě tam nechat. Nechtěl jsem, Fitzi. Ale to ti přece nemusím říkat."
Zabořil jsem tvář do dlaní. Ovšem. Měl jsem Chadea uposlechnout. Jen jsem to tím uspíšil. "Myslím tedy, že jsem je měl nechat, aby Civila zabili. A pak utéct a vraždu nahlásit."
"To by byla jedna možnost," souhlasil Chade. "Ale myslím, že by tím utrpěl tvůj vztah s Dutifulem, i kdybys mu zatajil, žes mohl smrti jeho přítele zabránit. A teď si myslím, že už to pro dnešek stačí. Hybaj zpátky do postele."
"Ne. Alespoň to dopověz. Cos udělal s těmi svitky, které obviňovaly Dutifula?"
"Co jsem s nimi udělal? Nic, samozřejmě. Ignorovali jsme je jako směšné pomluvy. A dávali jsme si velký pozor, aby nevznikl dojem, že se královská rodina zajímá o sluhu lorda Goldena uvězněného v cele. Městská stráž měla svého vraha. Nyní bylo zapotřebí dát průchod spravedlnosti. Vyvěšená obvinění byla směšná, jen čísi zbrklý pokus očernit princovo dobré jméno. Byla dvojnásob směšná s ohledem na to, že na princi byly stále vidět hluboké šrámy způsobené loveckou kočkou jeho přítele. Je přece jasné, že lovecké zvíře by na Moudrého nezaútočilo. Všichni vědí, jakou moc mají nad zvířaty lidé s Moudrostí. A tak dále. V pravý čas se ukázalo, že ti mrtví nebyli nic než obyčejní lapkové. To, co se stalo, nemělo nic společného s Moudrostí, a královská rodina se do toho rozhodně nevměšovala. Lupiče zabil dobrý sluha, který chránil majetek svého pána."
"Takže. Tys mě tam musel nechat hnít kvůli tomu obvinění z Moudrosti." Snažil jsem se, aby moje slova vyzněla smířlivě. Zčásti jsem to chápal. A zčásti jsem ho za to nenáviděl.

Při mých slovech sebou trhl, ale přikývl. "Je mně to líto, Fitzi. Neměli jsme na výběr."
"Já vím. A navíc jsem si to přivodil já sám svým počínáním." Pokoušel jsem se skrýt hořkost v hlase a málem se mi to podařilo. Pojednou jsem byl hrozně unavený, ale potřeboval jsem se dozvědět ještě něco. "A co Civil?"
"Jakmile jsem zjistil, kdo je mrtev, věděl jsem, že ho musím vyslechnout. Všechno jsem to z něho vyždímal. A zjistil jsem taky, co ho k jeho činu dohnalo. Jeho matka se zabila, Fitzi. Poslala chlapci dopis, v němž ho prosila za odpuštění a uvedla, že za dané situace už nemůže dál žít. Že nemůže žít s tím, aby jí on musel kupovat bezpečí, i když to byl jen falešný azyl, kde ji ti muži mohli libovolně zneuctít." Udělalo se mi zle z té ohavnosti, kterou mi naznačil. "Takže Civil měl v úmyslu nechat se od nich zabít."
"Jeho matka byla po smrti. Myslím si, že on chtěl zabít je a že mu bylo jedno, jestli při tom sám zemře, ale ani pořádně nevěděl, jak začít. Byl plný vznešených ideálů o soubojích a čestných výzvách. Laudwine mu ani neposkytl šanci dožadovat se svého práva na souboj."
"A co teď s Civilem bude?"
Chade se nadechl. "Je to složité. Dutiful trval na tom, že až ho budu vyslýchat, bude s ním. Civil je teď Dutifulův člověk, srdcem i duší. Jeho princ ho přede mnou ubránil. Když už musí mít ve svých službách někoho z Moudrých, alespoň jsme se podívali na zoubek tady tomuhle. Princ je zcela přesvědčen, a já skoro také, že Bresingové jednali pod nátlakem. Pokud byl Civil vůči Piebaldům někdy nějakým způsobem loajální, pak sebevražda jeho matky a jejich předchozí chování mu to vyhnaly z hlavy. Nenávidí je víc, než jsme kdy měli důvod my. Piebaldové přinutili lady Bresingu, aby princi darovala tu kočku, pod pohrůžkou, že odhalí jejího syna a ji jako Moudré. Když to ale učinila, měli ji dočista v hrsti. Byla nejen poskvrněná Moudrostí, ale navíc se dopustila zrady na princi. Piebaldi je separovali, oddělili matku od syna. Civil byl poslán na Buckkeep. Nařídili mu, ať udržuje svůj vztah s princem, aby ho vtáhl hlouběji do područí Moudrosti a aby ho špehoval. Slíbili mu, že pokud v tom setrvá, bude jeho matka v bezpečí. Její dům, Galekeep, se pro ni stal vězením. Piebaldové se začali brzy chovat stále lačněji. Napřed to byl její domov, její vinný sklep a její bohatství. Ale kdyby je zde neubytovala, ohrozili by jejího syna. Nakonec se někteří muži evidentně ukojili na lady osobně. Nedokázala s tím žít. Myslím si, že podcenili sílu její vůle - i jejího syna." Byl to hnusný příběh, který mi vzal poslední zbytky iluzí. Ale nemohl jsem se jím dlouho zabývat. Měl jsem naléhavější starosti.
"A co Henja? Řekl ti princ, že jsem ji viděl?"
Jeho tvář pojednou zvážněla. "Řekl. Ale… není možné, že ses mýlil? Protože mí zvědové se o ní ve městě vůbec nedoslechli."
Přinutil jsem soustředit svou mysl na tu letmou vzpomínku. "Byl jsem raněný a byla tma. Ale… nemyslím si, že jsem se mýlil. A. jsem zcela přesvědčen, že je to táž žena, která byla i u výslechu Thicka. Nabídla Padgetovi a Laudwinovi zlato za šaška a za mne… mám ten dojem. Bylo těžké vyvodit, co se od nich vlastně pokouší koupit. Laudwine ji neměl rád. Zdá se, že je do toho všeho nějak zapletena."
Chade pozvedl rozevřenou dlaň. "Pokud ano, pak za sebou dobře zametá stopy. Ve městě Buckkeep jsem po ní nenalezl ani náznak stopy."
To byla jenom malá útěcha. Jeho zvědové neobjevili ani Laudwina. Tu stížnost jsem si ponechal pro sebe.
"Pořád máme piebaldovského zvěda tady na Buckkeepu. Toho muže, který odvedl Thicka k Laudwinovi."
Chadeův hlas zněl neutrálně: "Civilův čeledín měl velmi nešťastnou nehodu. Byl nalezen mrtvý v kóji jednoho hřebce, ukopaný k smrti. Proč do té kóje vůbec šel, to je záhada."
Přikývl jsem. Další rozuzlené vlákno. "A co Civilova matka a jejich majetky?"
Chade pohlédl stranou. "Den po tvém uvěznění se nám donesla tragická zpráva. Lady Bresinga zemřela na otravu jídlem. Mnoho hostů a sluhů zemřelo spolu s ní. Bylo to strašně smutné, ale ani náznakem ostudné nebo skandální. Její tělo objevili jako první, ale za pár dní přepadla nevolnost i ostatní a brzy skonali. Slyšel jsem něco o zkaženém rybím mase. Tělo lady Bresingy bylo posláno domů k její matce, za účelem pohřbení. Civil se nyní účastní této smutné povinnosti. Princ Dutiful s ním poslal svoji čestnou stráž, jako symbol vysoké úcty, kterou k němu chová. Civil je srozuměn s tím, že až se vyřeší všechny náležitosti, vrátí se na Buckkeep, aby na hradě zůstal, dokud nedosáhne plnoletosti. Galekeep bude zatím

uzavřen, ačkoli paní královna tam poslala Civilův personál a majordoma, aby o sídlo v jeho nepřítomnosti pečovali."
Zvolna jsem pokýval hlavou. Princ možná nazýval Civila svým přítelem, ale Civil bude v příštích několika letech Chadeovým dobře zaopatřeným a hýčkaným vězněm. Vskutku vhodné řešení. Mohl to vnímat jako ochranu či jako uvěznění. Všechno bylo precizně zařízeno. Říkal jsem si, jestli lady Rosemary neměla náhle důvod navštívit svého přítele na Galekeepu nebo jestli tam ty lidi otrávil nějaký zvěd, kterého Chade poslal místo ní. Pro Rosemary by však bylo obtížné cestovat s těmi popáleninami, k nimž nedávno přišla. Pak jsem náhle stočil zrak k Chadeovi. S tázavým výrazem můj zkoumavý pohled opětoval. Předklonil jsem se, a ještě než se stačil odtáhnout, dotkl jsem se jeho tváře. Žádné líčidlo mi na prstech neulpělo. Zdravá, růžová kůže. Ani stopy po hojících se popáleninách.
"Och, Chade," pokáral jsem ho a hlas se mně v úleku zachvěl. "Dávej si pozor, člověče! Jdeš do toho poslepu a nikdo z nás neví, za jakou cenu. Nikdo z nás."
Povolil si nepatrný úsměv. "O cenu se pramálo starám, když už dobře vím, jaký bude přínos. Mé popáleniny se zhojily. Poprvé za ty roky mohu chodit zcela bez bolestí v kolenou a kyčlích. V noci bezbolestně spím. Dokonce i jasněji vidím."
"Tos nedokázal sám."
Pohlédl na mě, odmítaje odpovědět, ale já jsem odpověď již znal.
"Ty odčerpáváš Thickovi sílu," obvinil jsem ho hlubokým hlasem.
"Jemu to nevadí."
"Nevíš, jaká to obnáší nebezpečí. Ani on ta rizika nechápe."
"A ani ty!" odvětil zostra. "Fitzi, jsou chvíle, kdy je třeba být opatrný, a chvíle, kdy je třeba být odvážný. Přišel čas, abychom ta rizika podstoupili. Musíme zjistit vše, co Umění opravdu dokáže. Až princ vyrazí na výpravu, aby zabil Icefyrea, ty půjdeš s ním. A v tu dobu musíš znát schopnosti, jež Umění nabízí, a musíš být schopen těmi silami vládnout. Tohleto," - a přitom se důkladně poplácal po tváři - "to je zázrak a div. Kdybychom to měli k dispozici, když Shrewd churavěl, nebyl by nikdy zemřel. Jen pomysli, co by to bylo znamenalo!"
"Ano, pomysli," opáčil jsem. "Představ si Shrewda, kdyby byl pořád naživu a vládl tady. Potom se zeptej sám sebe, proč to tak není? Poněvadž ho neučil Galen. Jeho mistryní Umění byla Solicity. Nemůžeme tedy předpokládat, že věděl o Umění mnohem více než my? Možná i to, jak si prodloužit život? Tak si položme otázku, proč to neudělal? Proč to neudělala ani sama Solicity? Co když věděli, že se k tomu pojí jistá cena, cena příliš vysoká na to, aby ji člověk zaplatil?"
"A co když pouze postrádal koterii, která by mu v jeho úsilí pomohla," oponoval mi Chade.
"Kdyby to tak bylo, mohl by přece použít Galenovu koterii."
"Pchá! Ty to ale nevíš, nevím to ani já. Proč musíš být takový pesimista? Proč musíš vždycky předpokládat to nejhorší?"
"Možná jsem se naučil opatrnosti od jednoho moudrého starého muže. Od starého muže, který se teď chová pošetile."
Chadeovi zrudly líce. Oči se mu zablýskly hněvem. "Ty nejsi sám sebou. Neboje to možná ještě horší. Ty jsi sám sebou. Poslouchej mě, ty štěně. Díval jsem se, jak můj bratr umírá. Díval jsem se, jak se král Shrewd scvrkává - a byl jsem po jeho boku v oněch dnech, kdy ani nevěděl, že blouzní, stejně jako ve dnech, kdy si byl slabosti svého těla a své mysli vědom a styděl se za to až k pláči. Nevím, které ty dny pro mne byly horší. Kdyby ovládal Umění natolik, aby to změnil, byl by to udělal, bez ohledu na to, kolik by to stálo. Jsou to informace o Umění, které jsme ztratili. A já je hodlám získat zpátky. A použít."
Podle mě čekal, že se na něj s křikem osopím. I já jsem to napůl čekal, a možná bych to udělal, kdybych necítil takovou směsici slabosti, zoufalství a strachu. Chade mě nedávno zle vyděsil, když mu začalo chřadnout zdraví a mysl, a já jsem se bál, že by mohl přijít o své bohatství v podobě informací a konexí. Když nyní sálal zdravím a z očí mu sršely blesky, vyděsil mne též. Tuto stránku jeho osobnosti jsem znal, věděl jsem, že vždycky prahl po ovládnutí Umění. Ale nikdy jsem netušil, že budu s touto lačností takhle konfrontován. Dvakrát jsem se hlouběji nadechl a tiše jsem pravil. "A je opravdu na tobě, abys toto rozhodnutí učinil?"
Čelo se mu zkrabatilo. "Co tím myslíš? Kdo jiný by ho měl učinit?"

"Třeba by měl mistr Umění povědět, jak se má Umění na Buckkeepu praktikovat. Zvláště v řadách nezkušených studentů." Přísně jsem se střetl s jeho pohledem. Ve skutečnosti to byl on, kdo mě dotlačil k tomu, abych tuto odpovědnou funkci přijal. Říkal jsem si, jestli teď sebou netrhl kvůli tomu, jak se jeho vlastní umíněnost v této věci obrátila proti němu.
Nevěřícným tónem řekl: "Ty chceš říct, že mi to zakážeš? A čekáš, že tě uposlechnu?" Vsedě na židli, ruce na kolenou, předklonil se, aby mi pohlédl do tváře.
Nechtěl jsem se s ním střetnout v čelní srážce vůlí. Nyní jsem na to neměl sílu. Nastolil jsem otázku jinak: "Existoval jiný Farseer, který se snažil používat Umění za svými účely. On sám nebyl v Umění ani silný, ani talentovaný, ale používal sílu své koterie, aby uskutečnil své záměry. Využíval je nelítostně, bez ohledu na to, co jim to působí, jak je to vysává a jak to mrzačí jejich vlastní vůli. Chceš se stát dalším Regalem?"
"Já nejsem jako Regal!" vyprskl Chade. "Za prvé se jeho zájem týkal výlučně jeho osoby. Sám víš, že já jsem zasvětil celý svůj život neúnavné práci pro věc Farseeru. A pokud jde o další rozdíl, já budu rozvíjet své vlastní Umění. Nebudu dlouho záviset na síle někoho jiného."
"Chade." Vyšlo to ze mě jako nakřápnutý šepot. Odkašlal jsem si, ale přesto jsem mluvil mátožně: "Možná že rozvineš své vlastní Umění. Ne však v případě, že budeš pokračovat jako doposud, experimentovat o samotě, riskovat svůj život a teď ještě Thickův, který nemá ponětí, jaké nebezpečí můžeš představovat." Nevěděl jsem jistě, jestli mě vůbec poslouchá. Zíral mimo mne, zelené oči upřené do dáli. Přesto jsem mluvil a slyšel, jak můj hlas slábne a začíná drhnout. "Potřebuješ se poučit o nebezpečenstvích této magie, Chade, než do nich zabředneš a než ji začneš využívat pro své vlastní účely. Umění není žádná hračka, ani to není něco, co by měl každý praktikant využívat výlučně ve svůj vlastní prospěch."
"Nebylo to spravedlivé!" ohradil se náhle Chade. "Oni mi odepřeli výuku, výuku, na kterou jsem měl nárok. Byl jsem stejnou měrou Farseer jako Shrewd. Měl jsem prodělat výuku."
Už mě to začínalo poněkud zmáhat. Musel jsem naši debatu vítězně ukončit nebo jej alespoň odrazit a stáhnout se, než se zhroutím bezmocně do postele. "Ne. To nebylo spravedlivé," souhlasil jsem. "Ale využívat Thicka jako berličku a nástroj není rovněž spravedlivé. Ani to nenahradí řádnou výuku, jíž se ti mělo dostat. Tu si musíš zajistit sám. Thick je v Umění silný a nemá ponětí o nebezpečích, která pro něj může představovat. Nemá ani vůli na to, aby ti odepřel využívat jeho magické síly pro své vlastní účely. Nebude tě varovat, až si od něho budeš brát příliš, a ty nebudeš vědět, žes přebral, dokud nebude příliš pozdě. Je špatné, že odčerpáváš jeho sílu, jako by to byl vůl zapražený do tvého povozu. Možná je to prosťáček, ale alespoň v Umění je nám roven. Je členem naší koterie. A tak byste měli být jako bratři, bez ohledu na vaše rozdílné schopnosti."
"Koterie?" Prověšená čelist a užaslý výraz v Chadeově tváři mi náhle připomněly, že on sám neviděl to, co pro mne bylo zřejmé.
"Koterie," zopakoval jsem znovu. "Ty. Já. Dutiful. Šašek. A Thick." Odmlčel jsem se a čekal, že něco řekne. Ale místo toho jsem uslyšel tichý zvuk, jak šašek odsouval židli od svého stolu. A ještě tišší zvuky jeho kroků, když zamířil přes místnost, aby zůstal stát kousek od nás. Říkal jsem si, jak se asi tváří, ale nespouštěl jsem oči z Chadeova upřeného pohledu. Když nadále mlčel, připomněl jsem mu: "Chade. Já jsem u toho byl. Nebyl jsem plně při sobě, já vím, ale musel bych být mrtev, abych si neuvědomoval, co se se mnou děje. Co jste se mnou vy všichni, spojení v jeden celek, dělali. Copak jsi nepochopil, že právě takhle pracuje koterie? Jedná se o shromáždění sil a schopností za účelem dosažení nějakého cíle. A právě to jste dělali. Thickova síla. Všechny tvé znalosti o vnitřním uspořádání lidského těla. Dutifulova kontrola a záměr. A šaškovo napojení na mne. To všechno bylo zapotřebí k tomu, abyste vykonali, co jste vykonali. A co můžete vykonat znovu, bude-li to zapotřebí. Dutiful má svou kotem. V mnoha ohledech sice ne kdovíjakou, ale přesto koterii. Ovšem, jen když budeme fungovat jako jeden. Svedeš-li Thicka na scestí, abys ho využíval jako svůj vlastní rezervoár sil, zničíš nás, ještě než stačíme objevit náš potenciál."
Zmlkl jsem. - V ústech jsem měl sucho a došel mi dech. Kdykoli jindy bych se zděsil nad tím, jak jsem zesláblý, ale v daném okamžiku jsem si ani nemohl dovolit, abych se nad tím pozastavil. Cítil jsem, že jsem ve vztahu k tomu starci dospěl na rozhraní. Tolik let mi byl učitelem a vůdcem. Jako jeho učeň jsem jen zřídka zpochybňoval Chadeovu moudrost nebo metody, vždycky jsem věřil, že přesně ví, co je v

dané situaci nejlepší. Ale od léta jsem začal pozorovat, že jeho jasná mysl začíná slábnout a že jeho paměť není tak bystrá jako kdysi. Jenže pro nás oba bylo ještě horší, že jsem začal pohlížet na jeho rozhodnutí i na jeho myšlenkové pochody z mužské perspektivy. Už jsem nebyl ochoten přiznat mu právo, že ví všechno nejlíp. A když jsem z hlediska svých více než třiceti let hodnotil rozhodnutí, která za mě a za Farseery v minulosti učinil, nebyl jsem si jist, že s nimi ještě pořád souhlasím. Když jsem teď viděl, že jeho moudrost není absolutní, cítil jsem větší oprávněnost požadovat, aby uznal, že existují sféry, kde já vím více než on. Byla to podivná rovnost, kterou jsem si chtěl nárokovat, rovnost, která netvrdila, že vím tolik co on, ale spíše to, že i když je stále v mnoha ohledech moudřejší než já, jsou oblasti, v nichž mi prostě musí dát za pravdu.

Tak dlouho mi byl učitelem, o němž jsem neměl pražádné pochybnosti, že teď bylo velice těžké pro nás oba vidět v něm člověka. Těžce jsem nesl, že jsem spatřoval jeho nedostatky. Nikdy jsem nechtěl být tím, kdo mu podrží před očima zrcadlo, aby mu je ukázal. Jakkoliv to pro mne bylo obtížné, musel jsem si přiznat, že byl vždy ambiciózní a lačný po moci. Jakkoli byl ve svém úsilí vypracovat se na poli své magie svazován politikou, jakkoliv byl poznamenán nehodou, jež ho odsoudila k činnosti mimo zraky veřejnosti, přesto se Chade stal mocnou silou. Právě jeho vůle držela trůn Farseerů nad vodou v dobách, kdy král Shrewd chřadl a dva jeho zbývající synové mezi sebou soupeřili o trůn. Byla to Chadeova síť zvědů a sluhů, jež pomohla královně Kettricken udržet si trůn, dokud její syn nedospěje. A nyní byl blízko, tak velmi blízko k tomu, aby dosadil na trůn dalšího z Farseerů zrozeného dědice.

Přesto jsem se na něj dokázal dívat a vidět, že tyto úspěchy mu stačit nebudou. Nebude pokládat žádný úspěch za opravdové vítězství, dokud pro sebe nezíská věci, po nichž vždycky prahl. Nyní měl moc, a s ní všechny nástrahy, které ji provázely. Mohl jí otevřeně vládnout, a lid to akceptoval jako jeho právo královnina poradce. Avšak uvnitř tohoto váženého rádce stále číhal onen ošizený bastard - vyděděné dítě. Žádný triumf ho nikdy nemohl uspokojit, dokud neovládne Umění, ano, a nedá ostatním znát, že ho ovládl.

Bál jsem se, že při dosahování cíle podkope všechno, co za tu dobu vytvořil. Jeho odhodlání by jej mohlo zaslepit. A takhle jsem se na něj díval, zatímco on zvažoval má slova a myslel si o nich své. Zatímco jsem čekal, pozorně jsem si ho prohlížel. Běh času zvrátit nemohl. Umění mu nemohlo vrátit znovu mládí. Ale možná by, stejně jako Kettle, mohl pozastavit proces stárnutí a opravit škody, které mu již způsobil. Vlasy měl pořád stejně bílé, linky ve tváři pořád stejně hluboké. Ale naběhlost jeho kloubů poněkud ustoupila a tváře mu sálaly mohutným zdravím. Bělmo jeho očí bylo jasné.

Zatímco jsem ho sledoval, viděl jsem, že dospěl k rozhodnutí. A srdce v hrudi mi pokleslo, když spěšně vstal, protože ve spěchu, s jakým odcházel, jsem viděl jeho touhu ukončit náš rozhovor. "Ještě nejsi v pořádku, Fitzi," řekl, když vstával. "Bude trvat ještě spoustu dní, než budeš dost silný, abys pokračoval v předávání svých znalostí z Umění Dutifulovi a Thickovi. A ty dny pro mne představují čas, který nehodlám promrhat. A tak zatímco se budeš zotavovat, já budu pokračovat ve svých vlastních výzkumech Umění. Budu opatrný, to ti slibuji. Nebudu riskovat ničí život kromě svého. Ale když už jsem s ním začal, když jsem pocítil první dotek toho, co by pro mě mohlo znamenat, už neustoupím. Nejde to."

Vykročil směrem ke dveřím. Já jsem se celý rozechvělý nadechl. Byl jsem již na samém pokraji svých sil. "Copak to nechápeš, Chade? To, co cítíš, je vnadění Umění, před kterým bývají studenti varováni! Odvažuješ se do proudu Umění na vlastní nebezpečí. Pokud tě ztratíme, síla celé koterie poklesne. A když strhneš Thicka s sebou, bude celá koterie úplně zničena."

Měl už ruku na zástrčce. Neotočil se, aby na mě pohlédl. "Potřebuješ odpočívat, Fitzi, a ne se takhle užírat. Až se budeš cítit lépe, potom si o tom znovu promluvíme. Víš dobře, že jsem opatrný člověk. V tomhle mi důvěřuj." A pak už byl pryč a dveře se za ním zavřely. Odešel rychle, jako dítě spěchající z místnosti, aby nedostalo vynadáno. Nebo jako člověk, který prchá před pravdou, kterou nechce slyšet.

Svezl jsem se zpátky na židli. Hrdlo a ústa jsem měl vyprahlé, hlava mi třeštila. Zvedl jsem ruce, abych si zaclonil oči před světlem. Do té polotmy jsem vyřkl otázku: "Stalo se ti někdy, aby sis náhle uvědomil, že někoho miluješ, ale že v současnosti ho nemáš moc rád?"

"Zvláštní, že se mě ptáš zrovna na tohle," poznamenal šašek suše z těsné blízkosti. Pak jsem ho slyšel odcházet.

Musel jsem tam usnout. Když jsem se vzbudil, bylo odpoledne a celé tělo mě bolelo od toho, jak jsem zůstal zkřivený na židli. Na stole vedle mě ležel podnos s jídlem. I když bylo přikryté, mezitím vychladlo. Na hladině vývaru plavaly kousky ztuhlého tuku. Bylo v něm i maso, ale vystydlé. Po dvou soustech mě žvýkání unavilo. Přinutil jsem se pokrm dojíst, ale cítil jsem, že mi zůstal vězet v žaludku jako kámen. Přinesli mi i ředěné víno a obvyklý chleba máčený v mléce. Nechtěl jsem to, ale nedokázal jsem říct, co vlastně chci. Silou vůle jsem to snědl.
Hrozivá únava, která na mne dolehla, vedla až k návalům dětinské plačtivosti. Dopotácel jsem se zpátky do svého pokoje. Chtěl jsem si umýt obličej, abych viděl, jestli se z té letargie neproberu. Měl jsem tam džbán s vodou a ručník, ale mé zrcátko se někam podělo, nejspíš ho uklidili, když Kettricken nechala předělat můj pokoj. Umyl jsem se, ale živější jsem si nepřipadal. Vrátil jsem se zpátky do postele.
V tomhle obluzení způsobeném slabostí a malátností mi uběhly další dva dny. Jedl jsem a spal, ale zdálo se, že síly se mi navracejí strašně pomalu. Chade už za mnou nepřišel. To mě nepřekvapovalo, ale neobjevil se ani Dutiful. Nenařídil mu snad Chade, aby se ode mě držel stranou? Lord Golden mi neměl celkem co říci a moje návštěvy obracel u dveří se slovy, že na tom pořád nejsem tak dobře, abych je mohl přijmout. Dvakrát jsem slyšel úzkostlivý hlas Hapův a jednou Starling. Neměl jsem sílu se hnout, ale celé tělo mě od té nečinnosti bolelo. Ležel jsem sám v posteli nebo jsem seděl na židli u krbu. Byl jsem ustaraný a znuděný. Myslel jsem na svitky o Umění nahoře v Chadeově staré komnatě, ale odrazovaly mě všechny ty schody, které bych musel zdolat. Ani jsem se nedokázal přimět, abych o tu laskavost požádal šaška. Nešlo jen o to, že se nikdy neodvážil sundat masku lorda Goldena. Situace dospěla tak daleko, že jsme se navzájem chladně a korektně ignorovali. Naši roztržku to mohlo jenom zhoršit, ale já se přesto nedokázal sklonit, abych se pokusil jít na něho jinak. Měl jsem dojem, že jsem se již snažil dost, abych náš vztah zlepšil, a že jsem byl odražen. Chtěl jsem mu nějak naznačit, že chci věci mezi námi uvést na pravou míru. Ale on nereagoval. A tak jsem protrpěl dva nekonečné dny.
Dalšího dne jsem vstal s úmyslem, že se dám do pořádku. Možná že když vstanu a začnu se pohybovat, jako kdybych byl zdravý, začnu se tak cítit, myslel jsem si. Začal jsem se mýt a pak jsem si řekl, že bych se měl oholit. Porost na mé bradě už neměl daleko k solidnímu plnovousu. Přešel jsem pomalu ke dveřím svého pokoje a rozhlédl se. Lord Golden seděl u stolu, prohlížel si tucet hedvábných kapesníků v různých odstínech žluté a oranžové a zkoušel, jak k sobě padnou. Odkašlal jsem si. On se nehýbal. Nu dobře.
"Lorde Goldene, odpusťte, jestli vás vyrušuji. Asi jsem někde pozbyl své zrcátko na holení. Nemohl bych si snad půjčit to vaše?"
Vůbec se nerozhlédl. "Myslíš, že je to rozumné?" "Půjčit si zrcátko? Holit se bez něj mi nepřipadá o nic méně rozumné."
"Ptal jsem se, jestli si myslíš, že je rozumné se holit?" "Myslím, že jsem to měl udělat už dávno." "Tak dobře. Je to tvoje věc." Jeho tón byl neutrální a chladný, jako kdybych se dopustil něčeho riskantního a on s tím nechtěl mít nic společného. Zašel do svého pokoje a po chvíli se vrátil se svým vlastním, v okrasném stříbrném rámu zasazeným příručním zrcátkem.
Zvedl jsem si zrcátko před obličej, velmi se obávaje, co mi ukáže z mé zpustošené tváře. Když jsem se uviděl, úplně jsem šokem oněměl. Upustil jsem zrcátko z ruky, a jen díky zásahu štěstěny se při dopadu na kobereček nerozbilo. Bolestí jsem už několikrát předtím omdlel, ale myslím, že nikdy ne v důsledku ryzího překvapení. Přesto jsem nepozbyl vědomí úplně, ale svezl jsem se na hromádku na zem.
"Tome?" zeptal se lord Golden rozmrzele a překvapeně.
Nevěnoval jsem mu pozornost. Přitáhl jsem si zrcátko po koberečku k sobě a zůstal jsem do něj civět. Potom jsem se dotkl své tváře. Jizva, kterou jsem tak dlouho nosil, zmizela. Nos jsem sice neměl dokonale rovný, ale dávná zlomenina byla mnohem méně patrná. Vrazil jsem ruce pod roucho a osahával si záda. Rána po meči byla pryč, to ano, ale spolu s ní i stará vyhnisaná jizva, kterou mi v zádech zanechal hrot šípu. Zkoumal jsem místo, kde můj krk přecházel v rameno. Před léty mi odtud jeden Vykovaný vyhryzl kus masa a zůstala tam svrasklá jizva. Nyní byla kůže hladká.
Vzhlédl jsem a zjistil, že lord Golden si mne užasle prohlíží.
"Proč?" zeptal jsem se rozlíceně. "Proč jste mi to, při Edové jméně, udělali? Všichni si na mně té změny všimnou. Jak to vysvětlím?"
Přistoupil o krok blíž. V očích se mu zračil zmatek. Lord Golden zdráhavě promluvil - "Ale Tome

Badgerlocku, my jsme ti nic neudělali." Nevím, jak jsem se při jeho slovech tvářil, ale on se ode mne odtáhl. Neutrálním hlasem pokračoval: "Opravdu jsme ti to neudělali. Pracovali jsme na tom, aby se ti zacelila rána na zádech a abychom tvé tělo očistili odjedu. Když jsem viděl, jak se i tvá další jizva začíná krabatět a jak poté vylučuje kousky zdravé kůže, křikl jsem na ně, že musíme přestat. Jenže i když jsme ruce sundali a odstoupili od tebe…"
Snažil jsem se na ten okamžik upamatovat, ale nešlo to. "Možná že to, co jste uvedli do pohybu, dokončilo mé tělo a Umění. Já si na to nevzpomínám."
Zatímco tam stál a díval se na mne, zakryl si ústa rukou. "Chade -" Zarazil se, ale poté se donutil pokračovat. Hovořil tónem, který se blížil šaškovu: "Myslím si, že lord Chade získal dojem… Neměl bych se dohadovat, jaký měl dojem. Jen si myslím, že nabyl přesvědčení, že ty sám víš, jak to udělat, a žes mu to zatajil."
"Při Edovi a Elovi," zaúpěl jsem. Chade měl pravdu. Nikdy jsem neuměl rozpoznat, co lidé cítí, dokud mi to přímo neřekli. Vycítil jsem, že to mezi námi někde drhne, ale tohle jsem nečekal ani v nejmenším. I kdybych věděl, že se mé tělo zbavilo jizev, nedomníval bych se, že by si Chade mohl připadat odstrčený kvůli nějakému pomyslnému tajemství. Tohle tedy způsobilo jeho nakvašený odchod, byl odhodlán, že bude pokračovat v bádání, ať už před ním tajím cokoli. Skrčil jsem nohy pod sebe a bez pomoci jsem vstal. Ne že by mi lord Golden nějakou nabídl. Podal jsem mu zrcátko a otočil se zpátky ke svému pokoji.
"Takže s tím holením sis to rozmyslel, Tome Badgerlocku?" zeptal se mě lord Golden.
"Prozatím ano. Jdu teď nahoru do Chadeovy staré komnaty. Kdybys mu mohl dát nějak vědět, že bych se tam s ním rád viděl, byl bych ti vděčný," řekl jsem mu, jako by to byl šašek. Odpověď jsem nečekal a žádné se mi ani nedostalo.
Prostě jsem neměl sílu. Na schodech jsem musel tolikrát odpočívat, až jsem si myslel, že mi svíčka dohoří a zůstanu potmě. Když jsem do komnaty dorazil, veškeré mé ambice již vzaly za své. Ve dveřích proti mně vyskočila fretka. Gilly divoce zatančil, vyzývaje mne na souboj o území. "Jenom si poslu," řekl jsem mu. "Beztak bys asi vyhrál." Ignoroval jsem, že se mi motá kolem nohou, a šel jsem rovnou k posteli. Sedl jsem si na ni, potom jsem si lehl a takřka vzápětí jsem usnul. Myslím, že jsem spal dlouho. Když jsem se probudil, fretka mi spala pod bradou. Jakmile jsem se pohnul, utekla. Bylo jasné, že sem někdo mezitím přišel a zase odešel. Znepokojilo mě, že jsem to mohl prospat. Když jsem byl ještě připoután ke svému vlkovi, jeho mysl se vždy napojila na mé smysly a držela nade mnou stráž. Jakmile by postřehl, že slyší vetřelce, okamžitě by mě vzbudil. Až moc jsem si na ty vlčí instinkty navykl, usoudil jsem, když jsem spouštěl nohy přes okraj postele. Stal jsem se příliš závislým na všem a na všech.
Na uklizeném konci stolu jsem uviděl nádobí a láhev od vína. Na kraji krbu se ohříval hrnec s polévkou a někdo tu před chvílí přiložil dříví na oheň. Vstal jsem a zamířil jsem přímo k jídlu. Najedl jsem se, napil se a čekal jsem. A zatímco jsem čekal, pročítal jsem si svitky, které zde pro mne zanechal. Byla tam zpráva od nějakého autora, pojednávající o Icefyreovi a ostrovanských dracích. Dále špionážní hlášení o dění v Bingtownu a jeho válce s Chalcedem. Nějaký starý svitek s náčrtkem svalů v lidských zádech, doplněný o nejnovější poznatky. Detaily a poznámky byly provedeny Chadeovou rukou, lnu, alespoň má cesta chřtánem smrti přinesla nové informace. Vedle něho jsem uviděl tři další svitky, svázané dohromady. Byly hodně potrhané a vybledlé a všechny psané toutéž rukou. Byl to soubor cviků Umění, sestavených výhradně pro sólisty. Zamračil jsem se, přemýšleje v duchu, co to má znamenat. Po několika minutách četby mi svitlo, že jsou to cviky pro praktikanta Umění, který nemá k dispozici koterii. Nikdy předtím mě nenapadlo, že by něco takového mohlo existovat, ale když jsem se nad tím zamyslel, pochopil jsem, že to tak být musí. Sám jsem se jedním takovým stal, nebo ne? Vždycky se našli lidé, kteří byli společensky nepřizpůsobiví nebo prostě upřednostňovali samotu. Při vytváření koterii se dalo předpokládat, že někteří budou vyloučeni. A tato cvičení byla určena právě takovým jedincům.
Když jsem svitky pročítal, napadlo mne, že je asi nejčastěji využívali zvědové nebo léčitelé. Cviky popsané v prvním svitku se podle všeho zaměřovaly na rafinované využití Umění buď při odposlechu, nebo při podsouvání návrhů do něčích myšlenek. Další svitek pojednával o nápravě lidského těla. To mě fascinovalo nejen proto, že jsem tím nedávno prošel, ale i proto, že se mi tím potvrdilo něco, co jsem již déle tušil. Co člověk zahájí za pomoci vůle a Umění, to již tělo dokoná samo. Tělo ozdravnému procesu

rozumělo. A také chápalo, že spěšné opravy jsou občas důležitější než ty dokonalé, že zacelení rány může být důležitější než vyhlazení kůže posléze. Tak to uváděl svitek. Tělo chápalo nutnost zachování sil a rezerv v zájmu příštího použití. Svitek nabádal praktikanty Umění, aby nepřehlíželi tendence těla jako takového a aby se měli na pozoru před vlastní horlivostí při nápravě škod tělu způsobených. Říkal jsem si, jestli si Chade přečetl i tuto část.

Třetí svitek pojednával o údržbě těla. Jasné poznámky psané Chadeovou rukou zde ostře kontrastovaly se starými vybledlými zápisy. Tyhle dodatky zachycovaly jeho předchozí marné snahy jakož i nejnovější úspěchy. Chtěl, abych právě tohle viděl, právě kvůli těmto poznámkám zde svitky zanechal. Chtěl, abych věděl, že od doby, co se svitky o Umění dostaly do jeho vlastnictví, se neustále marně pokoušel napravit své tělo. Úspěch se dostavil až poté, co se stal svědkem uzdravení mého těla a co objevil, že může odčerpávat Thickovu sílu Umění, aby podpořil své nejisté a naslepo podnikané pokusy.

Četl jsem si v deníku jeho zklamání a zakoušel jsem strach, který se k nim družil. Věděl jsem až příliš dobře, jaké to je, žít v poškozeném těle. A když jsem potom viděl, jak Nighteyes odchází, zakusil jsem, jaké to musí být zestárnout. Chade se k normálnímu životu vrátil teprve v posledním desetiletí. Své mládí strávil v odloučenosti tady, v této komnatě, prací v utajení nebo v přestrojení. Jak trpké pro něj muselo být, když se pak vynořil do světa lidí a hudby, tance a konverzace, ba i moci a bohatství, jichž si mohl užívat, jen aby zjistil, že má stárnoucí tělo, které mu hrozí to všechno zase vzít? Nemohl jsem mu vyčítat to, co udělal, i když při tom podstoupil značná rizika. Chápal jsem to až příliš dobře. Děsil jsem se dne, kdy já sám stanu před takovým rozhodnutím, protože jsem se bál, že se rozhodnu stejně.

Přečetl jsem si pozorně a několikrát svitek, který pojednával o nápravě těla za pomoci Umění. Sdělil mi spoustu užitečných věcí, ale ne všechno, co jsem potřeboval vědět. Bylo mi smutno, když jsem si uvědomil, proč přede mnou Chade ty svitky tajil. Kdybych je byl viděl, věděl bych, že kráčí po osamělé cestě s vidinou ovládnutí Umění. A bylo zřejmé, že na ni nastoupil už před léty, ještě než mě odlákal zpátky na Buckkeep.

Opřel jsem se v křesle a snažil se do toho starce vžít. Co si představoval, o čem snil? Vrátil jsem se o mnoho let zpátky. Válka s rudými loděmi konečně dospěla k závěru. Draci Šesti vévodství zapudili nájezdníky od našich břehů. Do země se navrátil mír, královna čeká farseerovského dědice, Regal nejenom vrátil chybějící knihovnu se svitky Umění, ale i příhodně zemřel poté, co znovu odpřísáhl svou loajalitu koruně. A Chade, po tolika letech strávených ve stínu, se může vynořit na veřejnosti jako královnin spolehlivý poradce. Může se svobodně pohybovat po Buckkeepu, vychutnávat si jídlo a pití a společnost šlechty. Co si ještě může více přát? Pouze to, co mu bylo před tolika léty odepřeno.

Královští bastardi se v Umění neškolili - i když k němu měli vlohy. Někteří králové zašli tak daleko, že podávali nelegitimním potomkům elfí kůru, aby v nich vlohy k Umění usmrtili. Nepochyboval jsem, že jiní farseerovští panovníci nemrhali časem a prostě ty bastardy zabili. Mne učili Umění jen proto, že lady Patience a Chade se za mě přimluvili. Přesto jsem si jist, že kdyby tehdy nevyvstala tak zoufalá potřeba koterie Umění, král Shrewd by mě byl odmítl.

Chade se v Umění nikdy neškolil. A já jsem tuhle informaci o svém učiteli, jak je to u chlapců běžné, vzal jako hotovou věc. Nikdy jsem se ho nezeptal: "Prověřovali někdy tvé vlohy k Umění? Požádal jsi, aby tě učili, a byl jsi odmítnut, nebo jsi ani nikdy nepožádal?" Na podrobnosti jsem se nikdy neptal. Přesto jsem věděl, že po tomto zakázaném vědění toužil. Poznal jsem to podle toho, jak se horlivě zasazoval za mne a jak velmi doufal, že v Umění uspějí. Že jsem tuto magii neovládl, to nesl Chade stejně těžce jako já. Přesto jsem se až do tohoto okamžiku nikdy nepozastavil nad tím, jakou mohly tyto faktory sehrát roli, když se mu ty svitky dostaly do rukou. Od doby, co zavítal do mé chalupy, jsem věděl, že ty svitky čte. A protože jsem Chadea znal, měl jsem také vědět, že se pokusí, ať už s učitelem či bez, ovládnout to, o čem se tam dočítal. Měl jsem se tehdy nabídnout, že mu předám to, co vím. Vždy, když nadnesl otázku kandidátů Umění, nedoufal snad potají, že má volba padne na něj? A proč jsem tu myšlenku vlastně nikdy nevzal vážně? Ano, jistě, jednou jsem to nadhodil, asi jako když člověk předhodí hladovému psovi kost, aby ho uchlácholil. Ale nikdy jsem se doopravdy nezamýšlel nad tím, že by se Umění dokázal naučit. Proč?

Měl jsem více otázek, které se týkaly mě, než těch, které souvisely s Chadem. Zatímco jsem nad nimi přemítal, ohřál jsem si vodu a našel jeho zrcátko. V Chadeově vražednické zbrojnici bylo hodně nožů

dost ostrých na to, abych se s nimi oholil. Dal jsem si opravdu záležet, nespěchal jsem a díval se, jak se mi před očima objevuje moje nezjizvená tvář. Seděl jsem u stolu a díval se na sebe do zrcadla, když vešel Chade. Nečekal jsem, až promluví jako první.
"Netušil jsem, že mé staré jizvy jsou pryč. Myslím, že koterie uvedla kola do pohybu a že poté už moje uzdravení bylo jako vůz řítící se strmou ulicí. Prostě to nabralo svůj vlastní spád. Vlastně jsem ani nevěděl, že k tomu došlo."
Promluvil stejně pokorně jako já: "Takže lord Golden ti to dokázal říci za mě." Potom přišel blíž. Zatímco nade mnou stál a prohlížel si moji tvář, natočil hlavu úkosem. Když jsem k němu vzhlédl, nostalgicky se usmál. "Ach, můj chlapče. Vypadáš jako tvůj otec. Pro naše nynější záměry až příliš. Neměl ses holit, vousy aspoň zakrývaly část změn ve tvé tváři. Než se budeš moci projít po hradě, musíš počkat, než ti dorostou, abys utajil, nakolik ses změnil."
Zavrtěl jsem hlavou. "To by nepomohlo, Chade. Na to by nestačil ani hustý plnovous." Ještě jedenkrát jsem se na sebe dlouze zadíval a představil si, jak bych asi vypadal. Pak jsem se zasmál a odsunul jsem zrcátko stranou. "Posaď se. Oba víme, co je třeba udělat. Přečetl jsem si tvé svitky, ale nezdá se, že by se příliš hodily pro naše účely. Dnes večer budeme ve svém snažení tak trochu průkopníky."
Společně nám to příliš nešlo. Myslím, že povahou jsme byli oba sólisté, přesto jsme se však museli naučit pracovat spolu jako součást Dutifulovy koterie. A tak jsme podnikli několik nezdařených úvodních pokusů a podrážděně jsme nadávali na Galena, že mi zamlžil mysl vůči Umění, na to, že jsem kdysi užíval elfí kůru, a na ty krátkozraké lidi, kteří Chadea neskolili, když byl ještě chlapec. Ale nakonec mezi námi Umění jakžtakž proudilo a já, jako častokrát předtím, jsem se svěřil jeho dlouhoprstým rukám. Předával jsem mu sílu a Umění jako takové, neboť jeho magické schopnosti byly zatím jen nepatrné a namátkové. Chadeovy znalosti stavby lidského těla se skloubily s mým vědomím vlastního těla, abychom ve svém počínání neztratili nit. V jistých ohledech to bylo mnohem obtížnější než mé předchozí uzdravení, protože každé části jsme se museli věnovat samostatně a v rozporu s tím, co moje tělo pokládalo za správné. Ale zvítězili jsme.
A když jsme skončili, vzal jsem opět zrcátko do ruky. Moje nová jizva byla méně patrná než ta stará a můj nos nebyl tak křivý jako prve. Ale muselo to stačit. Ty stopy tam opět byly. Stejně jako stará jizva po kousnutí na mém krku, hvězdice po šípu kousek vedle mé páteře a nová pavučina šrámů v místě, kde mělo být zranění po bodnutí mečem. Tyto nové jizvy byly snesitelnější než ty staré, protože jsme je vytvořili pouze na kůži a neukotvili je ve svalech pod ní. Přesto se mi svědivě stahovaly. Věděl jsem, že si na ně nakonec zvyknu. Byl to Chade, kdo si všiml, že "jezevčí" bílý pruh v mých vlasech je u kořínků černý. Potřásl nad tím hlavou. "Nemám ponětí, jak to změnit. Ve svitcích není nic o změně barvy vlasů. Radím ti, aby sis celý ten bílý pruh obarvil načerno. Ať je ta změna nápadná. Lidé si pomyslí, žes to udělal z ješitnosti. Ješitnost jako vysvětlení postačí."
Přikývl jsem a odložil zrcátko. "Ale až později. Teď ne. Teď jsem hrozně unavený," řekl jsem a byla to čistá pravda.
Podivně si mne změřil. "A co bolest hlavy?"
Zamračil jsem se a přiložil si ruku k čelu. "Není horší než obyčejný bolehlav, přestože jsme dneska večer provozovali Umění ve velkém. Možná jsi měl pravdu. Možná jsem si na to jen potřeboval zvyknout."
Potřásl zvolna hlavou, obešel stůl a položil mi ruce na hlavu. "Tady," řekl a přejel po neexistující jizvě, z níž mi předtím vyrůstal pruh bílých vlasů. "A tady." Dloubl do místa kousek pod mou oční jamkou.
Ze zvyku jsem sebou trhl, ale potom jsem zůstal klidně sedět. "Nebolí to. Hlava mě vždy bolela, když jsem si česal vlasy, a tvář mi pokaždé trnula, když jsem dlouho pobýval v zimě. Nikdy předtím jsem se tím nezabýval."
"To zranění pod okem bych datoval na dobu, kdy se tě Galen pokusil zabít na vrcholu věže. V Královnině zahradě, ještě jako svého studenta. Burrich říkal, že jsi na to oko málem přestal vidět. Copak jsi zapomněl, jak tě tam zmlátil?"
Mlčky jsem zavrtěl hlavou.
"Ani tvé tělo ne. Viděl jsem tě zevnitř směrem ven, Fitzi. Viděl jsem újmy, které tvá lebka utrpěla v Regalově žaláři, a další, dávno zahojené fraktury ve tvém obličeji a na páteři. Zdá se, že léčba Uměním napravila mnoho starých škod. Jeví se mi jako zajímavé, že nyní po Umění netrpíš bolestí hlavy. A ještě

zajímavější bude, jestli už se nebudeš muset obávat záchvatů."
Poodešel ke stojanu se svitky a vrátil se s opisem nejpříšernější knihy ze všech, s názvem Lidské tělo od Verdada řečeného "Stahovač kůží". Její provedení bylo vskutku nádherné, vrstvy papíru vyvázané mezi vyřezávanými deskami z hinkového dřeva, a voněla použitými inkousty. Tento opis očividně vznikl nedávno. Verdad, tento zkažený a krutý jamaillianský kněz, působil v té daleké zemi v klášteře, kde po mnoho let stahoval z kůže a čtvrtil lidská těla, ale když se na jeho hříšné počínání přišlo, Verdadova nechvalná pověst se rozšířila až do Šesti vévodství. O tomto pokladu jsem již slyšel, ale nikdy jsem neviděl jediný opis.
"Odkud se to tu vzalo?" zeptal jsem se překvapeně.
"Před několika roky jsem si pro ni poslal. Trvalo mi téměř dva roky, než jsem jednu objevil. A text je očividně překroucený. Verdad o sobě nikdy nemluvil jako o ‚stahovači kůží', jak uvádí tenhle rukopis. A pochybuji, že se někdy vyžival v zápachu hnijícího masa, jak se zde tvrdí. Ne, sehnal jsem ji kvůli kopiím jeho ilustrací, ne kvůli slovům, která připojili jiní."
Chade knihu uctivě otevřel a položil ji přede mne. Jak mi poradil, ignoroval jsem okrasné jamaillianské písmo a místo toho jsem se soustředil na detailní popisy vnitřní skladby těl. Jako chlapec jsem vídal skicy, které vyhotovil Chade, i ty, jež pocházely od jeho učitele, ale v porovnání s těmito kresbami to byly jenom primitivní náčrty. Schémata, která znázorňují místa, kam nejlépe vrazit dýku, aby člověk co nejrychleji zemřel, nelze srovnávat s mapou obnažených lidských orgánů. Ty barvy působily velmi věrohodně. Bylo zvláštní dívat se na ně a přistihovat se, jak si vybavuji kouřící vnitřnosti vykuchaného jelena. Mohu vůbec vysvětlit, jak jsem si náhle připadal zranitelný? Všechny ty měkké orgány, temně rudé a třpytivě šedé, blyštící se játra a složitě zavinutá střeva, byly uvnitř mého těla tak přesně poskládané do sebe. Pak mi Laudwine vrazil meč do zad a zasáhl je. Bezděčně jsem položil ruku na falešnou jizvu po meči v dolní části svých zad. Nechránila mě tam žádná žebra, pouze překrývající se pruhy svalstva. Chade si toho gesta všiml. "Teď vidíš, proč jsem se o tebe tak bál. Od začátku jsem tušil, že zdraví ti může vrátit jedině Umění."
"Zavři to, prosím," řekl jsem a odvrátil se od jeho drahocenné knihy s pocitem nevolnosti. Chade mě neposlechl a otočil stránku na další kresbu. Byla na ní ruka, rozříznutá kůže a svaly byly roztažené do stran a přišpendlené, aby byly vidět kost a klouby.
"Studoval jsem to, než jsem se odhodlal spravit si ruce. Nemyslím si, že jeho kresby jsou naprosto přesné, a přesto mám pocit, že mi pomohly. Kdo by si myslel, že v lidské ruce a prstech je tolik samostatných kůstek?" Potom konečně vzhlédl, a když si uvědomil mé rozpaky, foliant zavřel. "Až se zotavíš ještě víc, doporučuji ti, Fitzi, aby sis to prostudoval. Myslím, že by to měl udělat každý praktikant Umění."
"I Thick?" zeptal jsem se jízlivě.
Překvapil mne tím, že pokrčil rameny. "Nic by se nestalo, kdyby se mu to ukázalo. Občas je s to udržet velmi fixní myšlenku, Fitzi. Kdo ví, kolik toho přechovává v té své deformované lebce?"
Při těch slovech mě napadla další myšlenka. "Deformované. Myslíš tedy, že by se Umění dalo použít i na Thicka? Opravit, co je špatné, a udělat z něj normálního člověka?"
Chade jen zvolna zavrtěl hlavou. "‚Jiné' ještě neznamená ‚špatné', Fitzi. Thickovo tělo chápe samo sebe jako správné. Jeho odlišnosti pro něj nejsou nic víc než… inu, zde se jenom dohaduji, ale má to podle mě tak, jako když je jeden člověk vysoký a druhý malý, takhle to vnímá Thick. Jeho tělo dospělo ke svému vlastnímu plánu. Thick je takový, jaký je. Možná bychom měli být vděční za to, že ho máme, i když je jiný."
"Takže jsi to studoval nanejvýš důkladně." Snažil jsem se, aby se mi do hlasu nevetřelo odsouzení.
"Neumíš si představit, jaké to pro mne je, Fitzi," prohlásil tiše. "Je to… jako kdyby se mi otevřely dveře cely a… já se směl procházet svobodně po světě. Všechno, co kolem sebe vidím, mne uchvacuje. Stéblo trávy je pro takového osvobozeného vězně stejně úžasné jako široce se prostírající údolí. Nesnáším vše, co mě od tohoto zkoumání odvádí. Nebaví mě spát či dělat pauzy kvůli jídlu. Je pro mne těžké soustředit svou mysl na královniny záležitosti. Co je mi po bingtownských kupcích, dracích a narčesce? Moji představivost a mé srdce uchvátilo Umění. Chci je zkoumat, jak to jde, na ničem jiném mi doopravdy nezáleží."

Srdce v hrudi mi pokleslo. Poznal jsem Chadeovu posedlost, bez ohledu na to, čeho se týkala. Až příliš často jsem ho viděl v područí takové horečné fascinace. Jakmile jeho mysl uchvátil nějaký studijní obor, vrhl se do něj po hlavě, dokud jej se vším všudy nepochopil. Nebo dokud nepropadl jiné mánii. "Dobře." Snažil jsem se mluvit zlehka. "Znamená to tedy, že teď na čas zanecháš svých pokusů s trhavinami?"
Na okamžik se zatvářil zmateně, jako kdyby na to úplně zapomněl. Pak řekl: "Och. Tamto. Myslím, že zde už jsem přišel na to, co jsem se pokoušel zjistit. V jistých ohledech to může být užitečné, ale velmi těžko se to usměrňuje, není na to zkrátka spolehnutí." Mávnutím ruky celou záležitost odbyl. "Prozatím jsem to odložil. Mnohem důležitější teď je, abych pochopil tohle."
"Chade," řekl jsem tiše. "Do tohoto se nesmíš pouštět sám. A co víc, nesmíš do toho s sebou strhnout Thicka. Nyní už doufám chápeš, že to říkám z obavy o tebe, ne proto, abych ti ve své sobeckosti odepřel nějaké své tajemství." Nadechl jsem se. "Potřebuješ pevné základy. Až se mi vrátí síly, až s Dutifulem a Thickem opět zahájíme výuku, musíš přijít do věže za námi."
Chvíli mlčel a prohlížel si mě. "A co lord Golden?" Natočil hlavu úkosem. "Předtím jsi říkal, že členem této koterie je i on."
"Opravdu?" Na malou chvíli jsem předstíral zmatek. "Ach ano. Byl u mého uzdravení také přítomen. A myslel jsem, že jsem cítil… ty myslíš, že opravdu přispěl k mému uzdravení?"
Chade se na mě zadíval zvláštním pohledem. "Nemyslíš, že bys to měl posoudit lépe než já? Ještě včera jsi mi říkal, že to tak bylo."
S trochou odstupu jsem pohlédl na svou velice zvláštní, ale výraznou neochotu přibrat šaška na naše lekce v Umění. Stejně by nepřišel, říkal jsem si, a pak jsem se zamyslel nad tím, jestli mám pravdu.
"Mohl bych říci, že tam byl, ale nemohl bych říci, co dělal," doplnil jsem se.
Chade zvážněl. "Vedl nás, měl jsem dojem. Říkal, že jednou se účastnil něčeho podobného, když onemocněl Nighteyes." Odmlčel se a pak monotónním hlasem pravil: "Dobře tě zná. Myslím, že právě v tom přispěl nejvíc. Dobře tě zná a zdá se, že zná i… cestu dovnitř tebe." Povzdechl si. "Fitzi, to jsi už přece připustil."
"Byl u toho, když jsem použil Moudrost i Umění, abych uzdravil vlka. S léčením však nepomáhal. Pomáhal mi pak, abych se zotavil." Pak jsem se zarazil. Po chvíli jsem dodal: "Zdrženlivost a tajnůstkářství. Nestal se už z toho zvyk? Přísahám, Chade, já nevím proč… Zatraceně. Ano. Mezi šaškem a mnou je pouto Umění. Tenké, aleje tam, památka na to, jak poprvé přišel do styku s Uměním, když se prsty dotkl Verityho a pak mě. A když ho použil, aby mne vtáhl zpátky do mého těla, zesílilo. Mám podezření, že kdybych se nad tím zamyslel, zjistil bych, že je od této léčby ještě silnější. Dost pochybuji o tom, že sám ze sebe nějaké Umění má. Pouze to, co je na jeho prstech, a je možné, že se může navázat pouze na mne."
Chade se usmál takřka provinile. "Dobře. To je hned dvojitá úleva. Slyšet, že mi říkáš pravdu a že mi dáváš na srozuměnou… inu. Znám šaška už dlouho. Cením si ho. Jenže pořád je na něm něco divného, i když nosí maškarádu lorda Goldena, něco, co mne čas od času uvádí do rozpaků. Příliš toho ví, či občas se to tak jeví, a jindy zase si kladu otázku, jestli se ho věci, na kterých nám záleží, vůbec nějak týkají. Teď, když jsem trochu okusil Umění a uvědomil si, jak nás otevírá jednoho druhému… inu. Jak jsi řekl, zdrženlivost a tajnůstkářství se nám staly zvykem. Zvykem, který musíme oba zachovávat, máme-li dál žít. Moje neochota zasvětit šaška do všech mých tajemství je stejně velká jako neochota sdílet ta jeho."
Svou upřímností mne zaskočil a svým názorem ohromil. A přesto měl pravdu. Bylo mi dobře při vědomí, že mezi námi existuje upřímnost. "Sám si s lordem Goldenem promluvím o tom, jaké místo v naší koterii zastává," navrhl jsem. "Hodně věcí závisí na tom, co je ochoten dělat a co ne. Nikoho nelze nutit, aby nám pomáhal."
"Ano. A zároveň urovnejte tu pitomou roztržku, již mezi sebou máte. Být s vámi dvěma v jedné místnosti je stejně příjemné jako stát mezi dvěma vrčícími psy. Kdo může vědět, kdo skončí pokousaný, až se na sebe nakonec vrhnou?"
Tuto poznámku jsem přešel. "A připojíš se k našim lekcím ve věži Umění?"
"Ano."
Chvíli jsem čekal, ale potom jsem si řekl, že i o tomhle si musíme promluvit otevřeně. "A co tvoje soukromé experimenty s Uměním?"

"Budou pokračovat," odvětil s klidem. "Protože musí, Fitzi, znáš mě. A znáš taky můj zažitý vzor. Vždy jsem studoval o samotě a v klidu a vždy, když jsem něco objevil, pustil jsem se s vervou po cestě vědění, o němž jsem si myslel, že si ho musím osvojit. Nechtěj po mně, abych to teď měnil. Nemohu."
A já jsem opravdu věřil, že i tehdy řekl pravdu. Ztěžka jsem vzdychl, ale netroufl jsem si mu to zakazovat. "No tak postupuj opatrně, příteli. Postupuj velmi opatrně. Ty proudy jsou silné a terén zrádný. Kdyby tě to někdy strhlo…"
"Dám si pozor," řekl. A pak mě tam zanechal a já si vlezl do postele, která byla teď více moje než jeho, a upadl jsem do hlubokého, bezesného spánku.

5 Souvislosti

Váš odhad nákladů potřebných na tuto cestu se vskutku minul se skutečností, ani bych se do takového šetření nepouštěl, kdybych měl úplné informace o špatném počasí, špatném jídle a ještě špatnějších lidech, kteří tyto ostrovy obývají. Až se vrátím, budu očekávat mimořádnou odměnu.
Konečné se mi podařilo navštívit váš prokletý ostrov. Na zajištění plavby na tento kus ledu a skály padly mé poslední finance plus jeden den mé práce při uskladňováni nasolených tresek pro jednu špatně naloženou mořskou čubku. Poskytnutý člun, jaký jsem nikdy v životě neviděl, prosakoval a velmi těžko se ovládal a neměl ani pořádná vesla. Byl to zázrak, že se mi podařilo proplout ledovými vodami k Aslevjal Islandu, kde jsem přistál na černém a skalnatém pobřeží. Ledovec, který kdysi pokrýval celý ostrov až po přílivovou čáru, zdá se, ustoupil. Je tam vidět opuštěný dok a kůly, jenže všechny věci, které šly snadno ukrást, jsou pryč. Pláž přechází v pustinu z černého kamene. Malinké ostrůvky půdy dávají život pouze mechu a zakrslým travinám. Kdysi tu možná stály primitivní budovy, ale stejně jako v případě doku bylo všechno použitelné odneseno. V minulosti zde očividně probíhala těžba kamene, ale podle vzezření místa skončila nejméně před desetiletím. Byly zde osekány a od jednoho konce na druhý seřazeny obrovské kamenné bloky jako na obrovskou zeď, aleje to zeď, která začíná a končí jedinou řadou těchto bloků. Očividně proběhly i snahy otesat tuto řadu kamenů do podoby nějaké horizontální sochy, ale od práce se upustilo dříve, než byla ze čtvrtiny hotová. Nebyl jsem schopen poznat, co to mělo být.
Prochodil jsem většinu pláže, jež je holá, a nakrátko jsem se odvážil na glaciální led, kde mě zastihl soumrak. Žádného draka jsem neviděl, ani živého, ani uvízlého v ledu, ani nic, co by vzdáleně připomínalo živě stvoření. Poslepu jsem se dostal k pláži a strávil ledovou noc v zákrytu za kamennými bloky. Nenašel jsem ani kousek naplaveného dřeva, abych si rozdělal oheň. Spal jsem špatně, protože mě sužovaly hrůzné sny, v nichž jsem byl jeden z lidu Šesti vévodství, uzavřený v strašlivém kamenném vězení. Když začalo svítat, byl jsem rád, že mohu ostrov opustit. Všichni ti, kteří se sem odváží po mně, by měli věnovat pozornost tomu, aby si s sebou vzali všechny věci potřebné k přežití, protože tento ostrov člověku rozhodně nic nenabízí.

ZPRÁVA PRO CHADEA FALLSTARA, NEPODEPSANÁ

Obnovení mých jizev oddálilo návrat mých sil. V příštích třech dnech jsem se stáhl do sebe a soustředil se výhradně na obnovu svého zdraví. Spal jsem, jedl jsem a znovu jsem spal. Zůstal jsem v pracovně. Chade mi sem nosil jídlo. Nebylo to v žádných pravidelných intervalech, ale kdykoli přišel, přinášel mi hojnost jídla a já jsem tam měl k dispozici krb, abych si připravil čaj nebo horkou polévku, takže mi to nevadilo.
V pracovně nebyla žádná okna a čas pro mne úplně pozbyl na významu. Vrátil jsem se k vlčím zvykům, které jsem s Nighteyesem tolik let praktikoval. Za úsvitu a za soumraku jsem byl nejbdělejší a v té době jsem studoval svitky. Potom jsem se najedl a zdříml si u krbu nebo jsem zbytek dne prospal v posteli. Ne všechny hodiny v bdělém stavu jsem věnoval četbě. Bavil jsem sebe a Gillyho tím, že jsem mu schovával kousky masa, když v místnosti nebyl, a pak jsem se díval, jak po nich po svém návratu slídí. Dělal jsem jednoduché věci, které uspokojovaly mou fantazii. Zhotovil jsem si hrací plochu, do níž jsem vypálil čáry pro hru s kameny, a pak jsem si vyřezal figurky z velrybího klu, který mi tam Chade nechal se slovy, že

by se mi mohl hodit. Obarvil jsem je červeně a černě a nechal jsem stejné množství nenabarvené. Marně jsem však doufal, že si s Chadem zahraji partičku. O svých studiích v oboru Umění se mnou mluvil jen málo, a kdykoli přišel a odešel, vždy působil dojmem, že má velmi naspěch. Asi to tak bylo nejlepší. Když jsem zůstal o samotě, spal jsem hlubším spánkem.
Chade byl skoupý na slovo, i co se týkalo zpráv o dění na hradě. To málo, co jsem z něho dostal, mne znepokojovalo. Královna pořád vyjednávala s bingtownskými kupci, ale vévodům z Shoaksu a Farrov udělila milostivě svolení, aby podle libosti vyvíjeli nátlak na Chalced podél svých hranic. Žádné formální vyhlášení války se nechystalo, ale běžné výpady a nájezdy, jež probíhaly podél hranic mezi Chalcedem a Šesti vévodstvími, měly s jejím tichým požehnáním nabýt na intenzitě. Na tom nebylo nic nového. Otroci z Chalcedu už po generace věděli, že když se jim podaří uprchnout do Šesti vévodství, mohou si nárokovat svobodu. Jakmile se stali svobodnými, často se obrátili proti svým bývalým pánům a vyráželi přes hranice na lup dobytka a dalších zvířat, o něž kdysi pečovali. Navzdory tomu mezi Chalcedem a Šesti vévodstvími nadále probíhal čilý a výnosný obchod. Kdyby se Šest vévodství otevřeně postavilo na stranu Bingtownu, mohlo by to znamenat konec obchodního styku.
Válka mezi Bingtownem a Chalcedem těžce narušila přísun informací z Chadeovy tamní výzvědné sítě. Musel se spoléhat na zprávy z druhé a třetí ruky, a jako v případě všech těžko získatelných informací, se i zde vyskytovaly rozpory. Oba jsme brali skepticky "fakta", která se nám dostávala do rukou. Ano, bingtownští kupci měli vysoko na horním toku Divoké deštné řeky chov draků. Jeden nebo dva vzrostlí draci byli za letu zpozorováni. Svědkové je různě popisovali jako modré, stříbrné nebo modrostříbrné. Bingtownští kupci draky krmili a draci na oplátku střežili Bingtownský přístav. Nezalétali však z dohledu pobřeží, a právě proto mohly chalcedské lodě stále ohrožovat a plenit bingtownské obchodní loďstvo. Na chovné dračí farmě pracovali podvrženci, napůl draci, napůl lidé. Nacházela se uprostřed nádherného města, kde v noci zářily ve zdech úchvatné drahokamy. Lidé, kteří tam bydleli také, dávali přednost životu v tyčících se dřevěných hradech vysoko v korunách obrovitých stromů.
Takové zprávy nás spíš frustrovaly než informovaly. "Myslíš, že nám lhali, když nám o těch dracích vyprávěli?" zeptal jsem se Chadea.
"Je spíš pravděpodobné, že nám říkali svoji pravdu," odpověděl Chade ironicky. "To je celý účel vyzvědačů - poskytovat nám jiné pravdivé verze příběhu, abychom si z nich všech mohli poskládat svoji vlastní pravdu. Není to dost masa na uvaření jídla, pouze na to, aby nás trýznili hladem. Co můžeme z těchto zvěstí s jistotou vyvodit? Jenom to, že byl spatřen nějaký drak a že kdesi na Divoké deštné řece se děje něco podivného."
Nic dalšího k tomu tématu neřekl. Já jsem však vytušil, že ví mnohem víc, než připouští, a že má další želízka v ohni kromě těch, o nichž se se mnou bavil. A tak mi dny ubíhaly ve znamení spánku, studia a odpočinku. Když jsem se jednou probíral Chadeovými svitky, abych našel jeden, který pojednával o historii Jamaillie, našel jsem pera nalezená na pláži s poklady. Stál jsem a chvíli na ně hleděl v šeru místnosti, pak jsem je vzal k Chadeovu pracovnímu stolu. Tam jsem si je prohlížel v lepším světle. Už jen dotýkat se jich bylo znepokojující. Vyvolávala u mě vzpomínky na dny na té opuštěné pláži a probouzela ve mně stovky otázek.
Bylo jich celkem pět, asi o velikosti zakřivených per v kohoutím ocasu. Byla vyřezána s mimořádnou schopností pro detaily: každé samostatné žebírko se opíralo o sousední dvě. Měl jsem dojem, že jsou zhotovena z nějakého šedého dřeva, ačkoliv v rukou se mi zdála podivně těžká. Vyzkoušel jsem na nich několik nožů, jen ten nejostřejší dokázal na povrchu zanechat tenký stříbrný škrábanec. Pokud to bylo dřevo, bylo skoro stejně tvrdé jako kov. Řezba nějakým trikem zvláštně zachycovala světlo. Pera byla jednobarevná a šedá, ale při pohledu úkosem jako by se přes ně mihl barevný odstín. Nebyla nijak zvlášť cítit. Když jsem k jednomu přiložil jazyk, ucítil jsem slabou příchuť soli a vzápětí trpkost. To bylo vše.
Když jsem pera všemi smysly ozkoušel, před záhadou jsem kapituloval. Tušil jsem, že by se hodila do šaškovy Kohoutí koruny. Znovu jsem si lámal hlavu nad tím, odkud se ten podivný výtvor vzal. Vybalil ho z látky tak skvostné, že mohla pocházet jedině z Bingtownu. Přesto ten starý dřevěný kroužek působil příliš obyčejně na to, aby pocházel z města divů a kouzel. Když mi tu prastarou korunu ukázal, okamžitě jsem ji poznal. Viděl jsem ji už jednou předtím, ve snu. V mé vizi zářila pestrými barvami a pery, která

trčela z kroužku a ve vánku se čeřila. Měla ji na sobě nějaká žena, bledá stejně, jako tehdy býval šašek, a lidé z nějakého starodávného města Elderlingů přerušili oslavu, aby naslouchali a smáli se jejím žertovným průpovídkám. Usoudil jsem, že dívka zastává postavení baviče lidu. Nyní jsem si říkal, jestli mi náhodou neušel nějaký méně patrný význam. Díval jsem se na pera, rozvinutá ve vějíři, a pojednou mnou projel záchvěv. Spojovala nás, uvědomil jsem si s náhlým zamrazením. Ona spojovala šaška a mne, nejen mezi sebou navzájem, ale také s jiným životem. Spěšně jsem je zase zabalil do látky. Ukryl jsem si je pod polštář.

Nedokázal jsem určit, jaký to má význam, že se pera dostala do ruky mně, a přesto jsem se o nich nechtěl s Chadem bavit. Šašek by možná odpovědi znal, vytušil jsem, a přesto jsem cítil tutéž neochotu jít s nimi za ním. Nebyla za tím jen naše současná roztržka, která mezi námi vytvořila propast, ale i fakt, že jsem je měl u sebe tak dlouho a neřekl jsem mu o nich. Věděl jsem, že další čekání ničemu z toho nepomůže, ale opravdu jsem si připadal příliš slabý na to, abych mu je ukázal. A tak jsem každou noc spal s pery pod polštářem.

Když jsem spal v pracovně třetí noc, do mého hlubokého spánku vtrhla Nettle. Přišla jako plačící žena. V mém snu stála v proudu slz, jež prolévala, jako socha. Její slzy tvořily stříbrné roucho, které měla na sobě, a její zármutek mlhu, která ji obestírala. Nějakou dobu jsem stál a díval se, jak pláče. Každá stříbrná slza, která jí skanula po lících, se proměnila v pavučinové vlákno, které se stalo součástí jejího roucha, než toto přešlo v proud, jenž ji obtékal. "Copak se děje?" zeptal jsem se konečně toho zjevení. Ale ona pořád jen plakala. Přiblížil jsem se k ní, a nakonec jsem jí položil ruku na rameno v očekávání, že se dotknu studeného kamene. Ale ona ke mně obrátila své oči, které byly šedé jako mlha. Její oči byly tvořeny slzami. "Prosím," řekl jsem. "Prosím, mluv se mnou. Řekni, proč pláčeš?"

A najednou z ní byla Nettle. Opřela se mi čelem o rameno a pořád plakala. Vždy předtím, když jsem na ni natrefil ve svých snech, jsem měl dojem, že mě hledá. Tentokrát jsem vycítil, že já jsem přišel k ní, přitažen jejím zármutkem, na nějaké jiné místo, které měla obvykle vyhrazené jen pro sebe. Myslím, že můj příchod ji překvapil. Přesto jsem nebyl nevítaný host, pouze tentokrát nehledaný.

Copak je? I ve spánku jsem věděl, že jsem ji oslovil Uměním.

"Oni se hádají. 1 když nemluví, jejich hádka visí v místnosti jako pavučina. Každé slovo, které někdo z nich řekne, uvízne v té hádce. Chovají se, jako bych je nemohla milovat oba, jako bych se musela rozhodnout pro jednoho z nich. A to já nemohu."

Kdo se hádá?

"Můj otec a můj bratr. Vrátili se bezpečně domů, jak jsi mi sliboval. Ale jakmile sesedli z koně, cítila jsem, že mezi nimi visí bouře. Nevím, čeho se to týká. Můj otec o tom odmítá mluvit a zakázal bratrovi, aby mi to pověděl. Je to něco ostudného, temného a hrozného. Ale můj bratr to chce udělat. Touží po tom celým svým srdcem. Neumím si představit proč. Swift býval vždy tak hodný chlapec, klidný, pokorný a poslušný. Co mohl objevit, že to tak touží dělat a že se toho můj otec tak hrozí?"

Skoro jsem cítil, jak se její mysl snaží nahmatat temná tušení jejího navenek mírného bratra. Chtěla zřejmě vědět, co jej v otcových očích tak zostudilo. Její představivost nedokázala zplodit nic dostatečně zlého, co by hoch v jeho letech mohl udělat. To ji přivedlo k myšlence, že se její otec chová iracionálně. A tu myšlenku nedokázala snést. Proto ve svých spekulacích váhala mezi dvěma nepřijatelnými alternativami. A napětí v domácnosti po celou tu dobu sílilo a sílilo.

"Nedovolí mému bratrovi, aby chodil sám ven. Po celý den musí otce doprovázet při výkonu jeho povinností. Ale nesmí mu pomáhat cvičit nebo hřebelcovat koně. Místo toho musí jen stát a dívat se. Nedává mi to smysl, ani mým bratrům. Ale když se na to zeptáme, otec je na nás rázem velmi přísný a zamlklý. Je nám z toho všem nedobře a já nevím, jak dlouho to můj bratr ještě vydrží. Obávám se, že provede něco zoufalého."

A proč se bojíš právě toho?

"Já nevím. Kdybych to věděla, mohla bych tomu zabránit."

Nenapadá mě žádný způsob, jak bych ti s tím mohl pomoci. Velmi pečlivě jsem tu myšlenku orámoval a oddělil ji od všeho, co jsem věděl. Co by si o Swiftovi pomyslela, kdyby věděla, že je nadaný Moudrostí? Jak Burrich a Molly o této magii u nich doma mluvili, pokud o ní vůbec mluvili? Nezmínila se o tom, jak na situaci reaguje její matka. Nedokázal jsem v sobě najít odvahu, abych se zeptal.

"Ani jsem nemyslela, že bys mohl. Stínový vlku. Právě proto jsem za tebou nepřišla. Ale jsem vděčná, že tys přišel za mnou, i když mi nemůžeš pomoci." Povzdech. "Když se přede mnou ohradíš, připadám si tak izolovaná, že to neumím vysvětlit - ani sama sobě. Tak dlouho jsi pořád prodléval nablízku, na okrajích mých snů, a skrze nejsi mne sledoval. Pak ses odebral pryč. A já nevím proč. Ani nevím, co nebo kdo ve skutečnosti jsi. Nevysvětlíš mi to?"
Nemohu. Slyšel jsem drsnost svého odmítnutí a v ozvěně Umění jsem cítil, jak ji má slova ranila. Proti své vůli jsem cítil, že to musím zkusit. Nemohu to vysvětlit. V určitých ohledech jsem pro tebe nebezpečný, a tak se snažím držet se od tebe stranou. Ty mě vlastně nepotřebuješ. Přesto budu všemi možnými způsoby nad tebou bdít a chránit tě. A přijdu za tebou, až si pomyslíš, že mě potřebuješ.
"Ty si protiřečíš. Jsi nebezpečí, které mě bude chránit? Já tě nepotřebuji, ale přesto za mnou přijdeš, až tě budu potřebovat? To nedává žádný smysl!"
Ne, nedává, připustil jsem poníženě. A proto ti to nemohu vysvětlit, Nettle. Mohu ti nabídnout jen tohle. Co je mezi tvým otcem a bratrem, to je mezi tvým otcem a bratrem. Nedovol, aby se to postavilo mezi tebe a někoho z nich, jakkoli to pro tebe bude obtížné. Neztrácej víru v nikoho z nich. Ani nikoho z nich nepřestávej milovat.
"Jako kdybych mohla," řekla trpce. "Kdybych je mohla přestat milovat, mohla bych se přestat rmoutit kvůli tomu, co si navzájem provádějí."
A u toho jsme zůstali a já jsem se z jejího snu vytratil. Takový kontakt s mou dcerou mi nabízel nulovou útěchu a nepochybně jenom mizivou útěchu jí. Vzal jsem její starosti na svá bedra. Burrich býval vždy přísný, ale spravedlivý v rámci mezí, jež pro něj představovaly spravedlnost. Často se ke mně choval drsně, ale nikdy ne surově. Možná mi v podrážděnosti uštědřil políček nebo do mě netrpělivě strčil, ale jen málokdy mě bil. Těch pár výprasků, které jsem od něj schytal, mi měly uštědřit lekci, ne mi ublížit. Fyzické tresty, které mi čas od času vyměřil, jsem nyní viděl jako oprávněné. Přesto jsem se bál, že by se mu Swift mohl otevřeně vzepřít, jako jsem to já nikdy neudělal, a nevěděl jsem, jaký by to na Burriche mělo účinek. Věřil, že chlapec, který byl svěřen do jeho péče, zahynul hroznou smrtí proto, že on z něho nevymlátil Moudrost. Nepokládal by za svou povinnost uchránit svého syna před podobným osudem, bez ohledu na drsnost zvolených prostředků? Měl jsem strach o ně o oba a neměl jsem tu obavu jak ventilovat.
Za úsvitu čtvrtého dne jsem se probudil silnější a odpočatější. Dnešního dne, řekl jsem si, se už cítím natolik dobře, že mohu jít ven a pohybovat se trochu po hradě. Byl nejvyšší čas, abych se vrátil ke svému dřívějšímu životu. Vytáhl jsem zpod polštáře pera. Sešel jsem dolů do komnaty Torna Badgerlocka, abych si vyzvedl nějaké čisté oblečení. Sotva jsem za sebou zavřel dveře od tajného schodiště, už se ozvalo zaklepání na protější dveře. Dvěma kroky jsem byl u nich a otevřel je. Lord Golden překvapeně ustoupil o krok dozadu. "No ne, mám dojem, že je konečně vzhůru. A taky oblečený, jak vidím. Nuže. Už jsi zase ve své kůži, Tome Badgerlocku?"
"Trošku," odvětil jsem, pokoušeje se dohlédnout za něho, abych viděl, komu je ta šaškárna určena. Měl jsem jen stěží čas vstřebat šok v jeho tváři, když zíral na obnovené jizvy v mém obličeji, když vtom jej Hap takřka odhodil stranou, aby se dostal ke mně. Můj chlapec mě popadl za obě ramena a v hrůze na mě zíral.
"Vypadáš strašně. Běž zpátky do postele, Tome." A pak, aniž se stačil pořádně nadechnout, se obrátil na lorda Goldena: "Sire, prosím za prominutí. Měl jste pravdu. Myslel jsem, že mě klamete, když jste mi vysvětloval, jak velmi je nemocný. A měl jste pravdu, že jste k němu žádné návštěvy nepouštěl. Teď už to chápu. Co nejponíženěji vás prosím, abyste mi má nevhodná slova prominul."
Lord Golden si nepatrně odkašlal. "Dobře. Zdvořilé způsoby bych od vesnického chlapce stěží čekal a chápu, že ses o svého otce velmi strachoval. A tak, i když se mi pramálo líbilo, žes mne vzbudil v tak nepatřičnou hodinu a že ses choval jako hulvát, když jsem ti zakazoval přístup k Tomovi, tvoje chování ti prominu. A jsem si jist, že po dobu návštěvy mne oba omluvíte."
Odvrátil se od nás a zanechal nás v mé komůrce samotné. Hap mě ani nemusel příliš pobízet, abych se posadil na svou nízkou postel. Dlouhá cesta schodištěm od Chadea mne poněkud vyčerpala. Hap mi držel jednu ruku na rameni, zatímco si sedal vedle mne. Očima mi bloudil ve tváři a soucitně mžoural při pohledu na mou vyzáblost. "Jsem tak rád, že tě vidím," řekl sevřeně. Ještě okamžik na mne hleděl, tvář

napjatou v návalu citového pohnutí. Potom se mu oči zalily slzami a on si zabořil tvář do dlaní a kolébal se na posteli sem a tam. "Tome, já myslel, že zemřeš," vysoukal ze sebe skrz prsty. A pak jen seděl a oddychoval, potlačuje vzlyky, které ho hrozily přemoci. Dal jsem mu ruku kolem ramen a přitáhl ho k sobě blíž. Začal nasucho, přerývaně vzlykat. Náhle to byl zase můj chlapec a bylo vidět, že si prožil své. Mezi vzlyky ze sebe soukal: "Chodil jsem sem před rozedněním od prvního dne, co tě přinesli, a každý den mi lord Golden říkal, že na přijímání návštěv jsi příliš slabý. Zpočátku jsem se snažil zachovat trpělivost, jenomže posledních pár dní -" Pojednou se zajíkl. "Byl jsem na něho velice hrubý, Tome. Byl jsem hnusný. Doufám, že si to nevyleje na tobě. Bylo to prostě -"
Promluvil jsem mu u ucha, klidně a konejšivě: "Byl jsem moc nemocný a pořád se zotavuji jen pomalu. Ale nezemřu, synu. Teď ještě ne. Ještě nějaký čas tu pobudu. A lord Golden ti již řekl, že ti odpouští. Takže kvůli ničemu z toho si nedělej starosti."
Natáhl se a sevřel mi v dlaních pevně ruku. Po chvíli se narovnal a otočil se obličejem ke mně. Po tváři mu kanuly slzy.
"Myslel jsem, že zemřeš a už nikdy nedostanu šanci, abych ti řekl, jak mne to mrzí. To, jak jsem se choval. Věděl jsem, žes už to se mnou skoro vzdal, podle toho, že jsi se mnou moc nemluvil a už jsi za mnou nepřišel. A pak jsi byl raněn a já jsem se za tebou do toho vězení nemohl dostat. Ani potom, když tě přinesli sem nahoru. A myslel jsem jen na to, že zemřeš v přesvědčení, jak jsem hloupý a neprojevil jsem ti vděk za všechno, co jsi pro mě udělal. Víš, měl jsi pravdu. Měl jsem na tebe dát. Tak moc jsem ti to chtěl říct. Měl jsi pravdu. A já jsem se poučil."
"O čem?" zeptal jsem se, ale srdce v hrudi mi pokleslo při vidině odpovědi, kterou jsem již znal.
Posmrkl a podíval se jinam. "O Svanje." Jeho hlas získal hlubší a zastřenější tón. "Odkopla mě, Tome. Přesně takhle. A už jsem slyšel, že má někoho jiného - nebo možná vždy měla. Nějakého námořníka z jedné z těch velkých obchodních lodí." Upřel zrak na podlahu mezi svýma nohama. Naprázdno polkl. "Myslím, že se spolu… sblížili, než jeho loď posledně vyplula, bylo to na jaře. A teď se vrátil, přivezl jí stříbrné náušnice, noblesní prádlo a kořeněný parfém z daleka. A taky dárky pro její rodiče. Mají ho rádi." Jeho hlas při řeči stále slábl, takže poslední slova jsem stěží slyšel. "Kdybych to byl věděl," řekl, a pak už se nevzmohl na slovo.
Nemohl jsem dělat nic než mlčet.
"Jednu noc jsem na ni toužebně čekal a ona prostě nepřišla. A já jsem si dělal velké starosti, měl jsem o ni strach. Děsil jsem se, že se jí cestou na schůzku se mnou něco zlého stalo. A nakonec jsem sebral odvahu a šel k jejímu domu. Zrovna když jsem se chystal zaklepat na dveře, uslyšel jsem ji, jak se uvnitř směje. Netroufal jsem si zaklepat na dveře, protože její otec mě hrozně nenávidí. Její matka ke mně nechovala tak silnou nenávist, ale ty ses pak pobil se Svanjiným otcem a - No co. To je jedno. Takže jsem si myslel, že se jen nedostala ven, nebo vlastně neodkradla na schůzku se mnou. Protože její otec teď zvýšil ostražitost, však víš." Zarazil se, ve tváři rudý jako rak. "Je to zvláštní. Když se teď ohlížím zpátky, jeví se mi to hanebné a dětinské. Jak jsme se kradli po ulicích, schovávali se před jejím otcem, jak ona lhala matce, aby si urvala čas pro mne. Tehdy mi to tak nepřipadalo - to ani náhodou. Zdálo se mi to spíše romantické -a taky osudové. Tak to Svanja vždycky říkala. Že jsme osudem předurčeni být spolu a že nesmíme dopustit, aby se mezi nás něco postavilo. Že na lhaní a klamání nesejde, protože spolu tvoříme pravdu, kterou nikdo nemůže popřít." Přejel si hřbety rukou po čele. "A já tomu věřil. Věřil jsem tomu všemu."
Vzdychl jsem, ale připustil jsem: "Kdybys tomu nevěřil, Hape… inu, pak by to bylo horší než pošetilé počínání, které jsi předváděl. Takže." Vzápětí jsem se zarazil, přemýšleje, jestli jsem to celé ještě nezhoršil.
"Připadám si právě jako pošetilec," uznal po krátké chvíli. "A nejhorší na tom je, že kdyby se ke mně vrátila, vzal bych ji okamžitě zpátky. I když je, jak vím, nevěrná, nejprve jemu a teď mně, přesto bych ji vzal zpátky. I kdybych se už napořád musel trápit tím, jestli si ji dokážu udržet." Po chvíli se tiše zeptal: "Takhle ti bylo, když jsem ti řekl, že je Starling vdaná?"
Vskutku tvrdá otázka, ale hlavně proto, že jsem mu nechtěl přiznat, že jsem Starling nikdy doopravdy nemiloval. A tak jsem jen řekl: "Nemyslím, že by dvě bolesti mohly někdy být úplně identické, Hape. Ale pokud jde o to, že si připadáš jako pošetilec, ano, to jsem poznal taky."

"Myslel jsem, že to nepřežiji," prohlásil zaníceně. "Druhý den jsem šel něco vyřídit pro mistra Gindasta. Začal mě teď pověřovat nákupy ve městě, protože dokážu velmi přesně vystihnout, co chce a kolik je za to ochoten zaplatit. Takže jsem pospíchal, a pak jsem spatřil nějaký pár, jak se blíží ke mně. A pomyslel jsem si: ona vypadá hodně jako Svanja, mohla by to být její sestra. A pak jsem zjistil, že je to Svanja a že má stříbrné náušnice a šál fialové barvy, jakou jsem ještě nikdy neviděl. A ten muž po jejím boku ji držel za ruku a ona k němu vzhlížela úplně stejně jako předtím ke mně. Nemohl jsem tomu uvěřit. Stál jsem tam a civěl, a když procházeli kolem, ona na mě pohlédla. Tome, ta panečku zrudla, ale předstírala, že mě nezná. Já… nevěděl jsem, co mám dělat. Spolu jsme se museli po venku vždycky jenom krást, takže jsem si pomyslel, nu co, možná je to její strýc nebo muž, který se zná s jejím otcem, a ona musí předstírat, že mě nezná. Ale už v tu chvíli jsem věděl, že to tak není. A když jsem dva dny nato zašel k Vepříkovi v naději, že ji tam uvidím, muži v krčmě si ze mne tropili žerty a ptali se, jaké to je být potěrem, když teď znovu zabrala velká ryba. Nevěděl jsem, co tím myslí, ale brzy mi to vysvětlili. Dopodrobna. Tome, nikdy jsem si nepřipadal tak ponížený. Málem jsem odtamtud utekl a styděl jsem se jít tam někdy znovu, abych je snad nepotkal. Jedna moje část chce -jedna moje část prahne po tom, říci jejímu námořníkovi, jaká je to nevěrnice, a říci jí, že jsem zjistil, jak je bezcenná. Ale druhá moje část touží pobít se s ním a přemoci ho, abych zjistil, jestli se pak ke mně nevrátí. Připadám si jako blázen i jako zbabělec."

"Nejsi ani jedno," řekl jsem mu, i když jsem věděl, že mi neuvěří. "Nejrozumnější, co můžeš udělat, je odejít a nechat to být. Kdyby ses s ním pobil a získal ji zpátky, co bys z toho měl? Ženskou, která není lepší než hárající čubka, která jde s tím nejsilnějším psem. Kdybys ji konfrontoval, pohrdala by tebou a jen bys svoje ponížení umocnil. Vezmi si to takhle, jestli tě to aspoň trochu utěší. Bude si vždycky lámat hlavu nad tím, jak lehce jsi ji pustil k vodě."

"Trpká útěcha, Tome. Existuje něco jako opravdová žena?" Zeptal se tak zmoženě, až mi hrklo u srdce, když jsem viděl, jak můj chlapec brzy pozbyl iluze.

"Ano, existuje," prohlásil jsem. "A ty jsi ještě mladý a máš velkou šanci, že takovou potkáš."

"To si nemyslím," prohlásil. Potom prudce vstal. Koutek úst mu zkřivil znavený úsměv. "Protože nemám čas nějakou hledat. Tome, velmi mě mrzí, že jsem tě přišel navštívit jenom nakrátko, ale teď už musím běžet, abych byl včas zpátky v dílně. Starý Gindast je přísný mistr. Když jsem se dozvěděl, že jsi byl raněn, umožnil mi, abych šel každé ráno na hrad a pokusil se k tobě dostat, ale trvá na tom, abych si vše večer nadpracoval."

"To je od něho rozumné. Práce je na starosti ten nejlepší lék. A co se týče tvého zlomeného srdce. Vrhni se do plnění svých povinností, Hape, a nevyčítej si svou pošetilost. V tomhle se každý muž dopouští chyb."

Ještě chvíli stál a hleděl na mne. Pak potřásl hlavou. "Pokaždé, když si myslím, že jsem o trochu vyspěl, rozhlédnu se kolem a zjistím, že se opět chovám jako dítě. Přišel jsem sem za tebou, abych tě viděl, protože jsem si dělal hrozné starosti, a jakmile jsem zjistil, že můžeš stát, hned jsem na tebe navalil své trampoty. Neřekls mi nic o tom, čím vším sis prošel ty."

Silou vůle jsem se usmál. "A byl bych rád, aby to tak zůstalo, synu. Nemám chuť si něco z toho připomínat. Hoďme to raději za hlavu."

"Prozatím tedy ano. Ale zítra se za tebou přijdu podívat znovu."

"Ne, ne, nedělej to. Pokud jsi sem chodil každý den, a já vím, že ano, pak už z toho musíš být unavený. Zotavuji se dobře, jak můžeš vidět. Už brzy tě přijdu navštívit dolů do města a pak požádám Gindasta, aby ti dal odpoledne volno, a můžeme si někde sednout a promluvit si spolu."

"To bych rád," řekl a upřímnost v jeho hlase mě vzala za srdce. Před odchodem mě objal, až jsem dostal strach, že mi ve své mladické síle zláme moje oslabené kosti. Potom mne tam zanechal a já jsem zůstal sedět a díval se za ním. Poprvé za ty měsíce jsem měl pocit, že mám Hapa zase zpátky. Přemýšlel jsem o tom, zatímco jsem si pracně chystal čisté oblečení a soukal se do něj. Má úleva způsobená tím, že jsem Hapa znovu získal, byla podbarvena vinou. Nemohl jsem po něm chtít, aby zůstal pořád chlapcem. Neměl bych očekávat, že bude "mým Hapem", o nic více, než by měl Chade doufat, že já budu jeho "chlapcem". Pociťovat úlevu kvůli tomu, že mi ho zlomené srdce a zklamání přivedly zpátky a přesvědčily jej o moudrosti mých slov, to byla z mé strany tak trochu zrada. Až ho příště uvidím, předsevzal jsem si,

musím mu říct, že jsem nevěděl předem, že se k němu Svanja zachová falešně, že mi jenom dost vadilo, když ho odváděla od učení. Přesto se mi ta představa dvakrát nezamlouvala.
Oblečený jsem opustil svůj pokoj a přešel do komnaty lorda Goldena. Už jsem neklopýtal, ale bylo stále lepší pohybovat se pomalu a opatrně. Jeho sluha ještě nepřinesl snídani. Stůl byl holý. Lord Golden seděl před krbem a vypadal unaveně. Pokynul jsem mu a poté jsem položil na stůl pera zabalená v látce.
"Myslím, že ta jsou určena tobě," řekl jsem bezvýrazným hlasem. Když jsem látku rozbaloval, on vstal ze židle a přišel se podívat, co dělám. Beze slova přihlížel, zatímco jsem pera skládal do řady na stůl.
"Jsou jedinečná. Jak jsi k nim přišel, Badgerlocku?" zeptal se konečně a já jsem cítil, že tu otázku z něj vytáhlo mé mlčení. Hnětlo mě, že pořád mluví goldenovským jamaillianským přízvukem.
"Když jsme Dutiful a já prošli pilířem Umění, zavedlo nás to na jednu pláž. Ta pera jsem tam nasbíral podél čáry přílivu. Ležela mezi naplaveným dřívím a mořskými řasami, jako kdyby je vyvrhlo moře. Chodil jsem po pláži a nacházel jsem je, jedno po druhém."
"Panečku. Takovou historku jsem nikdy neslyšel."
V té jeho neutrální poznámce se tajila nevyřčená otázka. Ukrýval jsem je před ním záměrně, nebo jsem je nepokládal za důležitá? Odpověděl jsem, jak nejlépe jsem uměl: "Doba strávená na té pláži se mi pořád jeví divná. Jakoby oddělená od všeho ostatního. Když jsem se vrátil, tolik se toho semlelo najednou: boj o život Dutifula, Nighteyesova smrt a potom naše cesta zpátky sem, aniž jsme měli možnost si v soukromí promluvit. A když jsme dorazili na Buckkeep, konaly se ty zásnuby a všechno kolem." Už když jsem ty výmluvy říkal, zněly mi nepřesvědčivě. Proč jsem mu o těch perech neřekl?
"Nechal jsem je nahoře v Chadeově pracovně. A pořád se mi nezdálo, že by byla ta vhodná doba…"
Lord Golden na pera jenom mlčky hleděl. Podíval jsem se na ně znovu. Jak tam ležela srovnaná na hrubém ubruse, dík své monotónní šedi vypadala ještě fádněji. Ale zároveň působila naprosto cize, jako příliš dokonalé výtvory na to, aby mohly vzniknout v lidských rukou, a přitom je někdo zhotovit musel. Cítil jsem zvláštní nechuť dotýkat se jich.
"Chápu," pravil lord Golden po chvíli. "Dobře. Děkuji ti, žes mi je ukázal." Otočil se a šel ke krbu.
Nedokázal jsem pochopit, co se právě stalo. Zkusil jsem to znovu. "Šašku, myslím, že patří do Kohoutí koruny."
"Nepochybně máš pravdu," odvětil zpříma, ale bez nádechu zájmu. Sedl si před oheň a natáhl k němu nohy. Po chvíli si založil ruce na hrudi a spustil bradu. Hleděl do plamenů.
Projel mnou záchvěv hněvu, očistný jako plamen. Na okamžik se mne zmocnila chuť popadnout ho a zatřást jím, požadovat, aby pro mne byl znovu šaškem. Potom mne vztek zase přešel a já jsem zůstal stát, roztřesený a malátný. Cítil jsem, že jsem šaška nějak zabil, že jsem ho zničil, když jsem se dožadoval odpovědí na otázky, které se mezi námi vždycky vznášely nevyřčené. Měl jsem vědět, že ho nikdy nemohu pochopit tak, jak chápu jiné lidi. Vysvětlení mezi námi dvěma padla jen zřídkakdy na úrodnou půdu. Hlavní byla důvěra. Ale já jsem ji rozbil, jako dítě, které něco rozebere, aby vidělo, jak to funguje, a zůstane mu plná hrst dílů. Možná už nemohl být šaškem o nic víc, než jsem se já mohl vrátit k existenci Burrichova čeledína. Možná náš vztah doznal příliš velké změny na to, abychom si ještě mohli říkat Fitz a šašek. Možná nám zbyli jen Tom Badgerlock a lord Golden.
Pojednou mne znovu přepadla únava a slabost. Beze slova jsem zabalil pera do látky. Sevřel jsem je v pěsti, přemístil se zpátky do svého pokoje a zavřel se tam. Pak jsem otevřel tajná dvířka, zavřel je za sebou a vyrazil jsem na dlouhý výstup zpátky do své pracovny.
V době, kdy jsem se dostal k posteli, jsem se už třásl únavou. Aniž jsem se svlékl, zalezl jsem opět pod pokrývky. Po nějaké době jsem upadl do hlubokého spánku. Když jsem se po několika hodinách probudil, měl jsem hlad a oheň v krbu již skoro vyhasl. Probrat se, najíst se a přiložit na oheň: měl jsem dojem, že nic z toho mi nestojí za námahu. Zavrtal jsem se hlouběji do postele a prchl zpátky do bezvědomí.
Když jsem se probudil podruhé, bylo to proto, že se nade mnou kdosi skláněl. Procitl jsem se zděšeným výkřikem a popadl jsem prince za hrdlo, než jsem zjistil, že je to on. Chvíli nato jsem seděl na posteli a hekal, zatímco panika odeznívala. "Promiň, promiň," vysoukal jsem ze sebe.
Princ stál notný kus stranou od postele, třel si krk a zíral na mě. "Co to s tebou je?" zaskuhral napůl vztekle a napůl zděšeně.

Nasál jsem do vyschlého hrdla vzduch, připadaje si upocený a roztřesený. Oční víčka a ústní dutinu jsem měl lepkavé. "Promiň," vysoukal jsem znovu ze sebe. "Vzbudil jsi mě příliš náhle. Lekl jsem se." Vyprostil jsem se zpod pokrývek a vyklopýtal z postele. Nemohl jsem popadnout dech. Moje zděšení jako by bylo pokračováním zlého snu, na který jsem si nepamatoval. Rozhlížeje se po pokoji, cítil jsem se otupělý a dezorientovaný. V Chadeově křesle seděl Thick, nohy natažené směrem k ohni. Halenu a kalhoty měl v barvě služebnické modři, ale vypadaly nově a jako by byly střiženy právě pro něho. Jak je to dlouho, co jsem pro něho chtěl boty a lepší ošacení? Musel mu to opatřit Chade. Oheň v krbu vesele plápolal a na podnose na stole bylo jídlo.
"Tos zařídil ty? Děkuji ti." Zamířil jsem ke stolu a nalil si do sklenice víno.
Princ zavrtěl zmateně hlavou. "Zařídil co?"
Postavil jsem na stůl sklenici, již jsem vyprázdnil. V puse jsem měl pořád sucho. Nalil jsem si další sklenku vína a vypil ji, potom jsem se nadechl. "Jídlo a oheň," vysvětlil jsem. "A víno."
"Ne. Když jsem přišel, už to tu bylo."
Smysly se mi pomalu vracely a srdce začínalo normálně tlouci. Zatímco jsem spal, musel tu být Chade. A pak mi svitlo. "Jak ses sem dostal?" zeptal jsem se prince.
"Přivedl mě Thick."
Prosťáček při vyslovení svého jména otočil hlavu. Vyměnili si s princem spiklenecké úsměvy. Vycítil jsem, že mezi nimi něco proběhlo, příliš rychle a koordinovaně, než abych to mohl vysledovat. Thick se zakuckal a s povzdechem se otočil zpátky k ohni.
"Nemáš tady co pohledávat," pronesl jsem ztěžka. Seděl jsem za stolem a naléval si další víno. Položil jsem ruku na přikrytý hrnec na podnose. Poklička již moc teplá nebyla. Jedení by mi beztak působilo velké potíže. Raději jsem pil víno.
"Proč bych tady neměl co pohledávat? Proč bych neměl znát hradní tajemství, když mám být jednoho dne králem? Působím snad příliš mladě, příliš hloupě, nebo příliš nedůvěryhodně?"
Dotkl jsem se bolavějšího místa, než jsem čekal. Najednou jsem si uvědomil, že na jeho otázku nemám vhodnou odpověď. Přívětivě jsem řekl: "Myslel jsem, že Chade nechce, abys tady byl."
"To asi ne." Přišel a sedl si za stůl vedle mě, zatímco jsem naléval další víno. "Je asi mnohem více věcí, které si Chade chce ponechat jen a jen pro sebe. Ten muž je milovníkem tajemství. Napěchoval Buckkeep po vrch tajemstvími, jako když straka shromažďuje blyštivé oblázky. A výlučně z toho důvodu si v nich libuje." Změřil si mě kritickým pohledem. "Máš jizvy zase zpátky. Takže léčba Uměním pozbyla na účinku?"
"Ne. Chade a já jsme je dali zpět. Mysleli jsme, že to tak bude nejrozumnější. Méně otázek, rozumíš."
Přikývl, ale pořád na mě hleděl. "Vypadáš lépe a zároveň i hůře než předtím. Neměl bys pít tolik vína ještě před jídlem."
"To jídlo je studené."
"Není nic snazšího než si jídlo ohřát." Mluvil netrpělivě, popuzen mou hloupostí. Myslel jsem, že tím úkolem pověří Thicka. Místo toho vzal hrnec, zamíchal jeho obsahem a zase jej přikryl. Jako by měl v takových věcech praxi, pověsil hrnec na hák a spustil ho na řetězu nad oheň. Rozlomil malý bochník chleba na půlky a přistrčil ho na talíři k ohni, aby se nahřál. "Chceš dát vodu na čaj? Prospělo by ti to mnohem více než všechno to víno, kterým se nalíváš."
Postavil jsem prázdnou sklenici na stůl, ale už jsem ji nedolil. "Občas mě udivuješ. Věci, které znáš, jsou pro prince netypické."
"Však znáš mou milovanou matku. Služebník lidu. Když jsem byl mladší, chtěla mě vzdělávat způsobem, jakým její lid vychovává Sacrifice, to značí, že bys měl ovládat ty nejběžnější věci stejně dobře jako rolnický chlapec. Když prostě nešlo naučit mne na Buckkeepu všemu, co jsem měl podle ní znát, rozhodla se dát mě do pěstounské péče, pryč od sluhů, kteří na každé mé přání okamžitě přiskočili, aby ho splnili. Chtěla mě poslat na nějakou dobu do Hor, ale Cha-de ji nabádal, aby mě ponechala v Šesti vévodstvích. Matka usoudila, že zbývá jen jedna volba. A tak když mi bylo osm, poslala mě k lady Patience, abych u ní rok a půl sloužil jako páže. Je zbytečné říkat, že tam se mnou nezacházeli jako s rozmazleným princátkem. První dva měsíce ustavičně zapomínala mé jméno. Přesto mne lady Patience naučila řadě skvělých věcí."

"Jenže vařit ses od lady Patience nenaučil," poznamenal jsem dříve, než jsem stihl dát si pozor na jazyk.
"Ach, ale ano," odpověděl s úsměvem. "Byla to nutnost. Chtěla mít pozdě večer v pokoji něco ohřátého, a když to bylo na ní, jídlo připálila a zadýmila si všechny komnaty. Hodně jsem se toho od ní naučil, to ano, ale v tomhle máš pravdu. Vaření není její nejsilnější stránka. To Lacey mne naučila, jak ohřívat jídlo v krbu. A ještě další věci. Umím háčkovat lépe než polovina dvorních dam."
"Vážně?" zeptal jsem se s přátelským, ale neutrálním zájmem. Když míchal jídlo v hrnci, stál ke mně otočený zády. Pojednou to zavonělo. Můj menší výpadek prošel bez povšimnutí.
"Ano, umím. Jednoho dne tě to naučím - budeš-li chtít." Vytáhl polévku z plamenů, ještě jednou jí zamíchal a postavil ji i s chlebem na stůl. Když mi ji servíroval, jako by byl moje páže, poznamenal: "Lacey říkala, že ses to jako chlapec nikdy nenaučil. Žes byl příliš netrpělivý na to, abys vydržel tak dlouho sedět."
Už jsem držel v ruce lžíci. Teď jsem ji znovu položil. Dutiful se vrátil zpátky ke krbu, aby zkontroloval kotlík s vodou na čaj. "Voda ještě není dost horká," řekl a pak dodal: "Lacey mně vždycky říkala, že pára by měla stoupat ze zobáčku na dobrou délku dlaně, má-li se čaj dobře uvařit. Ale vím zcela jistě, že totéž říkala i tobě. Lady Patience a Lacey mi o tobě vyprávěly mnoho historek. Předtím jsem se o tvém pobytu tady na Buckkeepu doslechl jen málo. Lidé na tebe často vzpomínali s klením i lítostí. Ale když jsem se dostal k nim, jako by si nemohly pomoci, i když Patience se často zhroutila a rozplakala. To je jedna věc, kterou na tom všem nechápu. Myslí si, že jsi po smrti, a rmoutí se pro tebe. Každý, každičký den. Jak to můžeš dopustit? Tvoje vlastní matka."
"Lady Patience není moje matka," řekl jsem malátně.
"Ona tvrdí, že je. Že byla," poopravil se rozmrzele. "Vždy mi říkala, co chci doopravdy jíst nebo si vzít na sebe. A když jsem protestoval, že bych si raději vzal něco jiného, prohlásila: ‚Nebuď směšný. Já vím, co chceš. Já chlapce znám! Sama jsem kdysi měla syna.' A myslela tebe," dodal ztěžka pro případ, že by mi ten logický závěr unikl.
Seděl jsem tam a mlčel. Říkal jsem si, že na tom ještě nejsem dobře, že dny strávené v bolesti a zimě ve vězení, léčba Uměním a opětovné vyvolání jizev, ba i šaškovo odmítnutí mých nabídek míru mě oslabily a vyčerpaly. Proto jsem se chvěl, hrdlo sevřené, a nenapadalo mě, co mám dělat, když pojednou nahlas zaznělo tajemství, jež bylo tak dobře a tak dlouho drženo pod poklicí. Zaplavila mne strašlivá temnota, horší než všechno, co mi kdy způsobila elfí kůra. Do očí mi vhrkly slzy. Říkal jsem si, že když nebudu mrkat, možná ne-skanou. Možná že když budu dostatečně dlouho tiše sedět, mé oči ty slzy opět nějak absorbují.
Kotlík začal vyfukovat oblaka páry a Dutiful vstal, aby připravil čaj. Spěšně jsem si otřel oči rukávem. On postavil bublající kotlík na stůl a zalil horkou vodou bylinky v čajové konvici. Když odnášel kotlík zpátky na oheň, promluvil ke mně přes rameno. Cosi v jeho tlumeném hlase mi řeklo, že mé mlčení ho neoklamalo: "Matka mi to říkala," řekl jakoby na obranu. "Ona a Chade, oba šíleli kvůli tomu, že tě někdo zranil a že jsi ve vězení. Hněvali se jeden na druhého a nemohli se na ničem shodnout. Byl jsem s nimi ve stejné místnosti, když se pohádali. Ona mu řekla, že prostě půjde tam dolů a vytáhne tě odtamtud. On říkal, že to nesmí udělat, že bychom se ty a já ocitli v ještě větším nebezpečí. Nato ona odvětila, že mi poví, kdo tam dole pro mne umírá, on se jí to pokoušel zakázat. Ona řekla, že je čas, abych poznal, co to je být Sacrifice svého lidu. Pak mě poslali z místnosti pryč, zatímco se o tom přeli."
Postavil kotlík zpátky ke krbu, vrátil se ke stolu a přisedl si ke mně. S jeho pohledem jsem se nestřetl.
"Víš, co to znamená, když tě takhle prohlásí za Sacrifice? Víš, jak o tobě moje matka smýšlí?" Přistrčil chléb blíže ke mně. "Měl bys jíst. Vypadáš otřesně." Nadechl se a pravil: "Když tě nazývá Sacrifice, znamená to, že tě pokládá za právoplatného krále Šesti vévodství. Patrně od doby, co zemřel můj otec. Či vlastně vstoupil do svého draka."
Při těch slovech jsem strhl pohled k němu. Ona mu skutečně všechno řekla, uvědomil jsem si a v páteři mě úlekem zamrazilo. Ohlédl jsem se po Thickovi, který klimbal před krbem. Princ mne očima sledoval. Neřekl nic, ale Thick náhle otevřel oči a obrátil tvář k němu. "Tohle jídlo je hrozné," poznamenal princ směrem k němu. "Myslíš, že bys nám mohl v kuchyni sehnat lepší? Možná něco sladkého?"
Thickovi se po tváři rozlil široký úsměv. "To můžu. Vím, co tam dole mají. Sušené bobule a jablečný koláč." Olízl si rty. Když vstal, překvapilo mě, že na prsou jeho haleny vidím znak farseerovského jelena.

"Běž stejnou cestou, kterou jsme přišli, a toutéž cestou se i vrať, prosím. Je důležité, aby sis to zapamatoval."
Thick neohrabaně přikývl. "Důležité. Zapamatuji. To vím už dlouho. Projdi pěknými dveřmi, vrať se pěknými dveřmi. Ale jen když tě nikdo další nemůže vidět."
"Chlapík, Thicku. Nevím, jak bych se bez tebe obešel." V princově hlase znělo uspokojení, a ještě něco jiného. Nikoliv blahosklonnost, ale… ach. Rázem mi to došlo. Hrdost nad tím, že ho vlastní. Mluvil s Thickem tak, jako by člověk mluvil s prvotřídním vlkodavem.
Když imbecil odešel, zeptal jsem se: "Tys udělal z Thicka svého člověka? Otevřeně?"
"Když mohl mít můj dědeček za šaška a společníka vyzáblého albínského chlapce, proč bych já nemohl mít imbecila?"
Trhl jsem sebou. "Nedovolíš lidem, aby si z něj tropili žerty, nebo snad ano?"
"Ovšem, že ne. Věděl jsi, že umí zpívat? Jeho hlas propůjčuje hudbě zvláštní zabarvení, ale noty zpívá dobře. Nemám ho u sebe pořád, ale dost často na to, aby mu už nikdo nevěnoval zvláštní pozornost. A je k dobru věci, že spolu on a já mluvíme důvěrně, takže pozná, kdy ho chci mít u sebe a kdy naopak chci, aby odešel." Přikývl, velmi spokojen sám se sebou. "Myslím, že je teď šťastnější. Objevil rozkoše v podobě horké koupele a čistého oblečení. A dávám mu na hraní jednoduché hračky. Jen jedna věc mi dělá starosti. Žena, která mu pomáhá o sebe pečovat, říká, že v životě už poznala dva jemu podobné. Tvrdí, že nežijí tak dlouho jako běžný člověk, že Thickovy dny se už mohou chýlit ke konci. Nevíš, jestli je to pravda?"
"Nemám tušení, můj princi."
Pronesl jsem jeho titul bezděčně. On se usmál "A jak mám titulovat já tebe, když mi takhle říkáš? Ctěný bratrance? Lorde FitzChivalry?"
"Tome Badgerlocku," připomněl jsem mu monotónním hlasem.
"Samozřejmě. A teď k lordu Goldenovi. Přiznávám, že je pro mne mnohem snazší akceptovat tebe jako FitzChivalryho než představit si lorda Goldena jako šaška v úboru."
"Od těch dob urazil dlouhou cestu," řekl jsem a měl jsem co dělat, aby se mi do hlasu nevetřela lítost. "Kdy se královna rozhodla povědět ti o všech rodinných tajemstvích?"
"Tu noc poté, co jsme tě vyléčili. Později mne přivedla zpátky tajnými dveřmi do tvé komnaty a celou noc jsme pak proseděli u tvé postele. Po nějaké době prostě začala mluvit. Řekla mi, že s těmi vymazanými jizvami vypadáš hodně jako můj otec. Že občas, když se na tebe podívá, vidí ve tvých očích jeho. A pak mi to vše řekla. Ne během jednoho večera. Myslím, že uběhly tři večery, než mi příběh dopověděla. A po celou tu dobu seděla u tvého lože na polštáři a držela tě za ruku. Mně řekla, abych se posadil na zem. Nikoho dalšího do pokoje nepustila."
"Ani jsem nevěděl, žes tam byl. Nebo ona."
Pokrčil jedním ramenem. "Tvé tělo se uzdravilo, ale zbytek tebe balancoval tak blízko smrti, že v tom vlastně nebyl žádný rozdíl. Uměním jsem na tebe nedosáhl a Moudrostí jsem tě vnímal jako malou jiskérku na konci knotu svíčky. Mohl jsi v každém okamžiku zhasnout. Ale zatímco ona tě držela za ruku a mluvila, jako by ses rozhoříval. Myslím si, že to cítila i ona. Jako by se pokoušela tvůj život ukotvit."
Zvedl jsem ruce a nechal je klesnout bezmocně na stůl. "Nevím, jak se s tím mám vypořádat," přiznal jsem náhle. "Nevím, jak mám reagovat na to, že všechny tyhle věci víš."
"Myslel bych si, že cítíš úlevu. I když tady na hradě musíme ještě nějakou dobu hrát tu frašku, že jsi Tom Badgerlock. Aspoň tady, v soukromí, můžeš být tím, kým jsi, a nemusíš si tolik dávat pozor na jazyk. Což se ti ale tak jako tak příliš nedaří. Sněz si polévku. Nemám chuť znovu ti ji ohřívat."
Znělo to jako dobrý návrh a já získal čas na přemýšlení, aniž bych musel mluvit. Ale on seděl a tak pozorně mě sledoval, že jsem si připadal jako myš před očima kočky. Když jsem se na něho zamračil, hlasitě se zasmál a potřásl hlavou. "Neumíš si představit, jaké to je. Dívám se na tebe a říkám si: Budu také tak vysoký, až vyrostu? Mračil se můj otec rovněž takhle? Kéž bys ty jizvy neměl. Je tak pro mě těžší vidět ve tvé tváři sebe. Když tady sedíš a já vím, co jsi zač… je to, jako by do mého života poprvé vkročil můj otec." Chlapec se na židli při řeči pohupoval a vrtěl, asi jako štěně, které se na mě chystá skočit. Bylo těžké dívat se mu do očí. Hořelo tam něco, nač jsem nebyl připravený. Princův obdiv jsem si nezasloužil.

"Tvůj otec byl mnohem lepší člověk než já," pověděl jsem mu.
Zhluboka se nadechl. - "Řekni mi o něm něco," zaprosil. "Něco, co bylo jen mezi tebou a jím."
Vycítil jsem, jak je to pro něj důležité, a nemohl jsem ho odmítnout. Zapátral jsem v paměti. Měl bych mu povědět, že Verity nemiloval Kettricken od prvního okamžiku, kdy ji spatřil, ale že jeho láska sílila postupně? Měl jsem dojem, že bych ho tím příliš upomínal na jeho absenci citů vůči Ellianii. Verity nebyl typem muže, který by si liboval v tajnostech, ale ani mi nepřišlo, že by po mně Dutiful chtěl nějaké tajemství. "Měl moc rád dobrý inkoust a dobrý papír," řekl jsem mu. "A sám si seřezával brka. O svá psací brka velmi úzkostlivě pečoval. A… když jsem byl malý, byl ke mně laskavý. Bez nějakého důvodu. Dával mi hračky. Malý dřevěný vozík a pár vyřezávaných vojáčků a koní."
"Opravdu? To mě překvapuje. Myslel jsem, že si od tebe musel udržovat odstup. Věděl jsem, že nad tebou bděl, ale ve svých dopisech, které psal tvému otci, si stěžuje, že kocourka Torna málokdy vídá, pouze když cupitá Burrichovi za patami."
Seděl jsem jako zkoprnělý. Chvíli mi trvalo, než jsem se rozpomněl, jak dýchat, a pak jsem se zeptal: "Verity o mně psal? V dopisech Chivalrymu?"
"Samozřejmě nepřímo. Patience mi musela vysvětlovat, co to znamená. Ukázala mi ty dopisy, když jsem si stěžoval, jak málo toho o svém otci vím. Přinesly mi velké zklamání. Byly jenom čtyři, krátké a většinou nudné. Má se dobře, doufá, že Chivalrymu a lady Patience se vede rovněž dobře. Obvykle žádá svého bratra, aby si promluvil s tím nebo oním vévodou, aby urovnal nějakou politickou rozepři. Jednou po něm chtěl, aby mu poslal zprávu o výměru daní v předchozím roce. Potom tam zpravidla bylo pár řádků o průběhu žní a o tom, jak dopadl lov. Ale na konci se vždy objevilo několik slov o tobě. ‚Kocour Tom, kterého si Burrich osvojil, se tu zřejmě začíná zabydlovat.' ‚Málem jsem šlápl na Burrichova kocoura Toma, když včera pelášil přes nádvoří. Zdá se být s každým dnem větší.' Tak tě v dopisech nazývali pro případ, že by je četli zvědové, a dokonce, na samém počátku, i Patience. V posledním dopise jsi prostě ‚Tom'. ‚Tom se postavil Burrichovi a schytal za to výprask. Zdá se být podivně zatvrzelý. Ve skutečnosti je to Burrich, koho je mi líto.' A na konci každého dopisuje pár řádek o tom, jak se těší na nov nebo jak doufá, že odliv za úplňku bude příznivý pro sběr lastur. Patience mi vysvětlila, že takhle se domlouvali, kdy se kontaktují Uměním, až se jim podaří vzdálit se od ostatních lidí a urvat si pro sebe trochu klidu. Víš, naši otcové k sobě měli velmi blízko. Bylo pro ně moc těžké zůstat v odloučení, když se Chivalry odstěhoval do Withywoodsu. Zoufale jeden druhého postrádali."
Tom. A Patience, pomyslel jsem si, mi to jméno tak lehkovážně přidělila. A já jsem si ho ponechal a jenom pramálo jsem znal jeho historii. Princ měl pravdu. Hrad Buckkeep byl napěchovaný tajemstvími a půlka z nich vůbec žádnými tajemstvími nebyla. Byly to jen věci, na které jsme se báli jeden druhého zeptat ze strachu, že by nás odpovědi nesnesitelně bolely. Nikdy jsem Patience nepožádal, aby mi vyprávěla o mém otci, nikdy jsem se jí nebo Verityho nezeptal, co si o mně Chivalry myslel. Neochota ptát se přerostla v tajemství. To mlčení mne přimělo, abych si o otci myslel jen to nejhorší. Nikdy se na mě nepřijel podívat. Sledoval mne bratrovýma očima? Měl jsem jim dávat vinu, že mi neřekli něco, o čem možná předpokládali, že to vím? Nebo jsem měl vinit sám sebe z toho, že jsem o to vědění nestál?
"Čaj je hotov," prohlásil Dutiful a zvedl konvici. Poprvé jsem si uvědomil, že mi chlapec posluhuje stejně, jako bych já v jeho věku posluhoval Chadeovi nebo Shrewdovi. S respektem a úctou. "Přestaň s tím," řekl jsem a přikryl jsem mu dlaní ruku. Donutil jsem ho postavit čajník zpátky na stůl. Když jsem ho pak vzal a nalil si čaj sám, upozornil jsem ho: "Dutifule, můj princi. Poslouchej mě. Musím pro tebe zůstat Tomem Badgerlockem, a to ve všech ohledech. Ano, dnes si o tom promluvíme. Jenže potom se musím vrátit ke své roli Torna Badgerlocka. Musíš ve mně vidět jeho a v lordu Goldenovi musíš vidět pouze lorda Goldena. Dali ti do ruky ostří bez rukojeti. Není způsob, jak to tajemství, které nyní znáš, bezpečně uchopit nebo s ním zacházet. Máš radost z toho, že víš, kdo jsem, a z toho, že ve mně vidíš vazbu na svého otce. Z celého srdce bych si přál, aby to bylo takhle prosté a dobré. Ale stačí jen špitnout o tom tajemství v nevhodné společnosti, a bude to znamenat konec nás všech. Víme, že by se mě naše královna pokoušela ochránit. Domysli si, k čemu by to vedlo. Jsem nejen usvědčený praktikant Moudrosti, ale i domnělý vrah krále Shrewda. Nemluvě o tom, že jsem zabil několik členů Galenovy koterie v místnosti plné svědků. Ani nejsem tak mrtvý, jak si mnozí myslí, že bych měl být. Kdyby vyšlo najevo, že jsem naživu, nenávist vůči Moudrým a strach z nich by vystrměly do nových výšin, a to právě v době, kdy se

královna snaží skoncovat s pronásledováním těchto lidí."
"Myslíš nás," poopravil mne princ vlídně. Opřel se na židli a na chvíli se zamyslel, jako kdyby si ty následky představoval. Nejistě se rozhlédl, když po chvíli řekl: "Už jsi královniny plány nechtěně narušil. Navzdory všemu, co Chade podnikl, aby nevzniklo zdání, že se o tvůj osud zajímají oficiální místa, se pořád šíří zvěsti o tom, že smrt ‚Kepplera', Padgeta a toho druhého muže prošla bez potrestání prostě proto, že byli podezřelí jako Moudří."
"Já vím. Chade mi to řekl. I to, že nařkli tebe jako Moudrého."
Princ na to kývl. "Ano. To snad jsem, nebo ne? A Piebaldové to vědí, a možná že to vědí i někteří z těch, kteří se nazývají Starou krví. Zrovna teď má Stará krev zájem na tom, aby mé tajemství zůstalo zachováno. Přejí si to shromáždění stejně jako královna. Ale smrt těch tří lidí je přiměla k mnohem větší opatrnosti, než jakou projevovali doposud. Mluví o tom, že budou požadovat větší záruky, než svolí ohrozit sami sebe svým příchodem sem."
"Chtějí rukojmí." Učinil jsem v mysli skok. "Požadují výměnu lidí, některé z našich, aby se pojistili proti rizikům, dokud budou jejich lidé v našich rukou. Kolik?"
Princ zavrtěl hlavou. "Na to se zeptej Chadea. Nebo mé matky. Podle toho, jak se hádají, tuším, že ona komunikuje přímo se Starou krví a říká tomu starci pouze to, co podle ní potřebuje vědět. Je z toho frustrovaný. Myslím, že mé matce se podařilo zklidnit jejich obavy a odložit termín setkání. Chade ji zapřísahal, že to nebude možné, dokud nepřistoupíme na jejich směšné požadavky. Přesto to dokázala. Neřekne však Chadeovi jak, a to ho rozčiluje. Připomněla mu, že ona pochází z horského národa a že splnění požadavku, který jemu připadá .směšný', nebo akceptování rizika, které by on prohlásil za ‚nepřijatelné', je pro ni otázkou principu."
"No ano. Neumím si představit, že by ho něco rozčílilo víc, než když vidí koláč, který nemůže dostat do rukou," říkal jsem přívětivě, zatímco jsem znepokojeně přemítal, kam nás Kettrickenina horalská etika Sacrifice ve službách lidu může až zavést.
Zdálo se, že Dutiful mé výhrady vycítil. "Souhlasím. Ale v tomto i tak stojím při matce. Je čas, aby ho přinutila vzdát se skryté moci, kterou nad ní má. Když to neprosadí teď, nemohu počítat s tím, že budu mít v rukou skutečnou moc, až dosednu na trůn."
Při jeho slovech mě zamrazilo v páteři. Dutiful měl pravdu. Ale uklidňující bylo, že se na to dokázal dívat tak chladnokrevně a zpříma. Pak ale můj názor na věc zčeřila ironická myšlenka. Dokázal vidět Chadeovy machinace zejména proto, že byl jeho žákem stejně jako Kettrickeniným horalským synkem.
Dutiful pokračoval nenuceným tónem, jako kdybychom se bavili o počasí:
"Ale o tom jsme spolu nemluvili. Ty říkáš, že tvoje skutečná identita nemůže vejít ve známost. Já souhlasím v tom, že se to nemůže stát v tuto chvíli. Určitě by se našla nějaká frakce, která by měla zájem na tvé smrti. Velmi mnoho lidí by tě nenávidělo a bálo se tě. A Farseerové by byli nařčeni z utajování královraha jen proto, že jsi z rodiny. Ještě zajímavější by byl dopad, jaký by to mělo na Starou krev a na Piebaldy. Bastard nadaný Moudrostí jim roky sloužil jako útočiště a zvěst o tvém přežití se mezi nimi traduje jako posvátná legenda. Když o tobě slyším vyprávět Civila, jsi pro něj bezmála bohem."
"Snad ses o mně nebavil s Civilem?" zachvátil mě děs.
"Samozřejmě že ne! Tedy ne o tobě jako o tobě. Probírali jsme legendu o FitzChivalrym, Bastardovi nadaném Moudrostí. A to jen letmo, ujišťuji tě. Ačkoli si myslím, že o tvé identitě by Civil pomlčel stejně jistě jako já."
Vzdychl jsem, deprimovaný a unavený. "Dutifule. Tvoje loajalita je obdivuhodná. Ale o Civilově pochybuji. Bresingové tě už dvakrát zradili. Dovolíš jim, aby to udělali potřetí?"
Zatvářil se umíněně. "Byli k tomu donuceni, Tome… Je to zvláštní, říkat ti teď takhle."
Nenechal jsem se rozptýlit. "Znovu si na to zvykni. A co když začnou Civilovi znovu vyhrožovat a on pro ně bude znovu špehovat, nebo něco horšího?"
"Už nikoho nemá, aby ho mohli ohrozit." Pojednou se zarazil a podíval se na mě. "Víš, nikdy jsem se ti neomluvil ani ti nepoděkoval. Poslal jsem tě Civilovi na pomoc, aniž bych se zamyslel nad tím, že by to pro tebe mohlo být nebezpečné. A tys šel a zachránil mému příteli život, i když sám jej nemáš příliš v lásce. S tím výsledkem, žes málem zemřel." Natočil hlavu úkosem a hleděl na mě. "Jak ti mám za to poděkovat?"

"To nemusíš. Jsi můj princ."
Tvář mu úplně znehybněla. Z jeho očí na mě hleděla Kettricken, když říkal: "To se mi moc nelíbí. Jako by nás to od sebe více vzdalovalo. Kéž bychom ty a já mohli být jen bratranci."
Zadíval jsem se na něj pozorněji a zeptal se: "A ty si myslíš, že by v tom byl rozdíl? Že bych odmítl poskytnout pomoc tvému příteli, protože bys byl jen můj bratranec?"
Usmál se na mě a potom mohutně vydechl spokojeností. "Přesto tak docela nevěřím, že je to pravda," řekl tiše. Jeho tváří se mihl výraz s nádechem viny. "Thick a já tě ještě nemáme chodit navštěvovat. Chade to zakázal, stejně jako všechny pokusy spojit se s tebou Uměním, dokud nezesílíš. Nechtěl jsem tě budit, když jsme sem nahoru přišli. Jen jsem tě chtěl znovu vidět. A když jsem viděl, že máš ty jizvy zpátky, naklonil jsem se blíž…"
"Jsem rád, žes to udělal."
Nějakou dobu jsem jen seděl a mlčel, zčásti nesvůj a zčásti se kochající jeho úctou. Jak to bylo zvláštní, být milován jednoduše pro to, kým jsem. Uvítal jsem skoro s úlevou, když se vrátil Thick. Ramenem otevřel tajné dveře. Ruce měl plné a supěl, vysílený během do schodů. Mezitím se zakousl do závinu, původně určeného pro dobrý tucet lidí.
Spokojeně jsem ho sledoval, jak skládá svoji kořist na stůl. Široce se usmíval, velmi potěšený sám sebou. Uvědomil jsem si, že takový výraz jsem v jeho tváři ještě neviděl. Jeho drobné rozestouplé zuby a jazyk trčící z oválné tváře mu propůjčovaly výraz veselého skřítka. Kdybych toho muže neznal, asi by mi jeho zjev připadal děsivý, jenže Thick si svým přihlouplým úšklebkem vysloužil spiklenecký úsměv ze strany prince a já sám jsem se přistihl, že se na ně oba usmívám.
Thick položil plech se závinem s žuchnutím na pracovní stůl a horlivě odstrčil mé nádobí stranou, aby si vytvořil prostor a mohl se pustit do práce. Přitom si pobrukoval a já jsem poznal refrén jeho písně Umění. Zdálo se, že mužíkova nevrlost je ta tam. Všiml jsem si, že nůž, kterým porcuje závin na obrovité díly, jsem pro něho toho hrůzného dne zakoupil dole ve městě. Takže se věci, které jsem nakoupil, nějak dostaly nahoru na Buckkeep a jemu do rukou. Princ našel v pokoji talíře a Thick nám na ně s plesknutím naservíroval porce. Dával si velký pozor, aby si při té činnosti neušpinil nové oblečení, a později jedl s opatrností, za niž by se nemusela stydět ani urozená dáma v nových šatech. Rozdělili jsme si ten obrovitý závin, až z něj na plechu nezůstalo nic, a mně vůbec poprvé od mého zranění chutnalo jídlo.

6 Odhalení

Nemoudří často vyprávějí děsivé historky o Moudrých, kteří na sebe z ohavných důvodů berou podoby zvířat. Lidé ze Staré krve vám nepokrytě řeknou, že žádný člověk, ať by byl ke svému zvířecímu partnerovi připoután sebevíc, na sebe nemůže vzít podobu zvířete. Stará krev však hovoří jen zdráhavě o tom, že člověk může obývat tělo svého zvířecího partnera. Obvykle k tomu dochází jen přechodně a za krajních okolností. Tělo člověka v takových případech nezmizí - ve skutečnosti zůstane velmi zranitelně a může dokonce působit jako mrtvě. Extrémní fyzická újma na lidském těle nebo bezprostřední nebezpečí smrti mohou způsobit, že se lidské vědomí uchýlí do těla jeho druha v Moudrosti. Lidé ze Staré krve neradi mluví o tom, že se to děje, a ostře proti tomu vystupují.
Mezi Starou krví platí striktní zákaz, aby se takové opatření uskutečnilo natrvalo. Člověk ze Staré krve, který opustí své umírající tělo a uchýlí se do těla svého partnera v Moudrosti, se ve společnosti Staré krve stává vyvrhelem. Totéž platí o člověku, jenž k sobě přijme prchající duši svého zvířecího partnera. Takový čin se pokládá za projev nejvyššího sobectví a současně za nemorální a pošetilý. Všichni, kdo vyrůstají v komunitách Staré krve, jsou varováni, že bez ohledu na to, jak jsou okolnosti lákavé, to jejich partnerovi žádné štěstí nepřinese.
Tímto význačným způsobem se praktikanti magie ze Staré krve odlišují od takzvaných Piebaldů. Piebaldové degraduji své partnery v Moudrosti do nižšího postaveni, než jaké náleží jejich lidským partnerům, a nevidí nic špatného na tom, když se člověk rozhodne prodloužit si po zániku svého lidského těla život tím, že bude obývat tělo spolu se svým zvířecím druhem. V některých případech člověk tělo zvířete ovládne a takřka jej z jeho vlastního těla vypudí. Vzhledem k dlouhověkosti některých zvířat, jako jsou želvy, husy a jistí tropičtí ptáci, se stává, že bezohledný člověk si na sklonku života pořídí takového

partnera s cílevědomým záměrem zajistit si tělo, které bude obývat po své smrti. Takovým způsobem si člověk může prodloužit život o jedno století i více.

BADGERLOCKOVY "PŘÍBĚHY STARÉ KRVE"

Po své rekonvalescenci jsem si připadal jako právě vylíhnuté mládě, jež se poprvé vybatolilo na sluneční světlo. Svět mě oslňoval a uchvacoval a já nestačil žasnout nad svým životem. Ba co víc, Dutifulovu nově nabytou úctu ke své osobě jsem vnímal jako hřejivý ochranný plášť. Cítil jsem tu jistotu hned druhý den zrána, když jsem stál na nádvoří hradu Buckkeep a díval se, jak lidé kolem mne chodí sem a tam za svými každodenními povinnostmi. Byl velmi zářivý den a já jsem ke svému údivu cítil ve vzduchu, že zima už má na kahánku. Ušlapaný sníh pod nohama se zdál těžší a hustší a modrost nebe nad hlavou hlubší. Zhluboka jsem nasál do plic vzduch a protáhl jsem se, až mi v kloubech zapraštělo po jejich dlouhém nepoužívání. Dnes to napravím, předsevzal jsem si.
Přesto jsem svým nohám ještě tolik nevěřil, že by mě donesly do města Buckkeep, a tak jsem zašel do stájí. Čeledín, který se pravidelně staral o Myblack, se na mě jednou podíval a řekl, že mi mou klisnu připraví. Opřel jsem se vděčně o její žlab a sledoval jej. Zacházel s ní pěkně a ona byla pod jeho dotykem povolná. Když jsem od něj převzal otěže, poděkoval jsem mu za to, že se mi staral o koně, kterého jsem zanedbával. Obdařil mě rozpačitým pohledem a svěřil se mi: "Vlastně nemůžu říct, že by vás postrádala. Tahle klisna je navýsost spokojená se svou vlastní společností."
V polovině strmé cesty svažující se do města jsem začal litovat, že jsem se rozhodl jet. Myblack měla sklony zápolit s otěžemi a dávala mi pocítit, jak málo moje ruce a paže zesílily. Ale přestože se takhle vzpírala mé vůli, nakonec mne dopravila ke Gindastově dílně. Tam jsem ke svému zklamání i radosti zjistil, že Hap nemá na návštěvy čas. I když za mnou hned přišel, když mě uviděl stát u dveří, omluvně mi vysvětlil, že mu jeden z tovaryšů dovolil pomáhat s hrubým vzorem řezby na čele postele. Kdyby šel nyní se mnou ven, onen muž by si na tu práci zřejmě vzal jiného učně. Ujistil jsem ho, že se mohu klidně zastavit jindy a že jsem mu chtěl pouze říci, jak se cítím lépe. Díval jsem se za ním, jak spěchá zpátky ke své práci, dláto a rydlo v ruce, a byl jsem na svého chlapce jen a jen hrdý.
Když jsem nasedl na Myblack, zahlédl jsem tři mladší učně. Dívali se na mě zpoza rohu kůlny a něco si mezi sebou šeptali. Žádný div, vždyť nyní jsem byl ve městě Buckkeep znám jako muž, který zabil tři lidi. Vražda či legální zabití, to nehrálo roli. Musel jsem počítat s tím, že lidé si na mě budou ukazovat prsty a šířit zvěsti. Jen jsem doufal, že tím neutrpí Hapova pozice v Gindastově dílně. Předstíral jsem, že jsem si jich nevšiml, a odjel jsem.
Zamířil jsem k domku Jinny. Když mi otevřela dveře, napřed při pohledu na mě trochu vyjekla. Chvíli na mě civěla, pak pohlédla prese mne na ulici, jako by čekala Hapa. "Dnes jsem sám," řekl jsem. "Mohu dál?"
"Vida, Tom. Samozřejmě. Pojď dovnitř." Dívala se na mě, jako by ji můj zchátralý vzhled vyděsil. Pak ukročila zpátky, abych mohl dovnitř. Mezi nohama mi do chalupy proklouzl Fennel.
Uvnitř jsem se vděčně svezl do křesla u krbu. Fennel se mi okamžitě uvelebil na klíně. "Ty jsi panečku mazel, kocoure. Jako by celý svět byl stvořen jen pro tebe a nikdo tě nemohl odmítnout." Pohladil jsem ho, a když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že Jinna mne znepokojeně pozoruje. Její starostlivost mě dojala. Přiměl jsem se k úsměvu. "Dám se zase do pořádku, Jinno. Byl jsem oběma nohama v chřtánu smrti, ale podařilo se mi vycouvat. Po čase budu opět sám sebou. Teď jsem pouze trochu ohromený, že mě jízda sem mohla tak vyčerpat."
"Ano," řekla nepřítomně a prsty se jí zašmodrchaly do sebe. Pak sebou trochu trhla, jako by přišla zpátky k sobě. Odkašlala si a o něco důrazněji řekla: "To mě vůbec nepřekvapuje. Vždyť ty jsi samá kost a kůže, Tome Badgerlocku. Jen se koukni, jak na tobě visí košile. Ještě chvíli seď a já ti připravím posilňující lektvar." Při pohledu na můj výraz se opravila: "Nebo možná jen šálek čaje. A kus chleba a sýra."
Ryba? zeptal se mě Fennel.
Jinna říká sýr.
Sýr není ryba, ale je lepší než nic.

"Čaj, chleba a sýr - to zní dobře. Vývarů, lektvarů a kaší jsem spolykal do sytosti, když jsem se zotavoval. Ve skutečnosti mě nejvíc ze všeho unavuje být invalida. Jsem rozhodnutý, že od nynějška každý den vstanu a budu se trochu pohybovat."
"To je asi to nejlepší, co můžeš udělat," přitakala roztržitě. Natočila hlavu úkosem a změřila si mne. "Ale co má být tohle? Tvůj jezevčí pruh je pryč!" A ukázala na mé vlasy.
Silou vůle jsem se začervenal. "Obarvil jsem si to. Obávám se, že jsem chtěl vypadat mladší. Můj vzhled vlivem nemoci velmi utrpěl."
"To ano, v tom ti musím dát za pravdu. Ale barvit si vlasy, abys to napravil… inu, mužští. A teď."
Malinko trhla hlavou, jako kdyby si ji chtěla vyčistit. Přemýšlel jsem, co ji asi trápí, ale vzápětí se zdálo, že to odložila na později. "Slyšel jsi, co se stalo mezi Hapem a Svanjou?"
"Ano," ujistil jsem ji.
"To víš. Viděla jsem, že se k tomu schyluje." A zatímco dávala ohřívat vodu, podrobně mi vyprávěla, neustále mlaskajíc jazykem, co jsem již věděl: že Svanja opustila Hapa kvůli svému námořníkovi, který se vrátil z cest, a že se pochlubila svými stříbrnými náušnicemi snad všem ostatním děvčatům ve městě. Nechal jsem ji, aby mi to celé vyložila, zatímco nám krájela chleba a sýr. Když skončila, poznamenal jsem: "Co se dá dělat, asi je to tak pro oba nejlepší. Hap se teď více soustředí na učení a Svanja má nápadníka, kterého její rodiče schvalují. On se pro ni trochu trápí, ale myslím, že se z toho dostane."
"Ach ano, dostane se z toho, zatímco Svanjin chlapec bude v přístavu," poznamenala Jinna trpce, když kladla podnos s jídlem na stoličku mezi křesly. "Ale pamatuj na má slova. V okamžiku, kdy mládenec nastoupí na palubu, půjde Svanja zase po Hapovi."
"Och, o tom dost pochybuji," poznamenal jsem přívětivě. "A i kdyby za ním přišla, myslím, že Hap se již poučil. Jen hlupák se spálí dvakrát o stejná kamna."
"Hmf. V tomto případě by bylo lepší rčení: Kdo to jednou zkusil, bude po tom dychtit víc a víc. Tome, ty ho musíš varovat, a to důrazně. Nedovol, aby znovu podlehl jejím vnadám. Ne že by to bylo zlé děvče, pouze takové, které jde za tím, co si umane. Škodí sama sobě úplně stejně jako těm dvěma mladíkům."
"lnu, já doufám, že můj chlapec je dost rozumný na to, aby se to nestalo," poznamenal jsem, když si sedala do druhého křesla.
"To já také," odvětila. "Ale pochybuji o tom." Když pak na mě pohlédla, zmlkla a její rysy znehybněly. Dívala se na mě, jako by před sebou viděla cizince. Dvakrát jsem viděl, že se chystá něco říct, a pokaždé svá slova spolkla.
"Copak?" zeptal jsem se posléze. "Je snad něco, co o tom Svanjině námořníkovi nevím? O co jde?"
Po chvíli tíživého ticha se tiše zeptala: "Tome, já - Jsme už nějakou dobu přátelé. A známe se víc než jenom povrchně. Slyšela jsem… Ale nezáleží na tom, co jsem slyšela. Co se doopravdy stalo toho odpoledne na Falldown Street?"
"Falldown Street?"
Pohlédla stranou. "Znáš to místo. Tři mrtví lidé, Tom Badgerlock. A jakási pohádka o ukradeném měšci s drahokamy a sluhovi, který byl odhodlán získat je zpátky. Jiný by tomu možná věřil. Jenže pak, sám napůl mrtvý, ses ještě zastavil, abys zabil koně?" Jinna vstala, aby sundala bublající kotlík z ohně, a nalila vodu do čajové konvice. Velmi tichým hlasem řekla: "Týden předtím jsem byla před tebou varována, Tome. Kdosi mi řekl, že jsi příliš nebezpečný na to, abych se s tebou přátelila. Že by se ti mohlo brzy stát něco zlého a že by pro mne bylo lepší, kdyby se to nestalo v mém domě."
Jemně jsem odstrčil kočku z klína a vzal jí z roztřesených rukou kotlík s horkou vodou. "Posaď se," navrhl jsem mírně. Jinna si sedla a složila si ruce v klíně. Když jsem vrátil kotlík na krb, snažil jsem se v klidu přemýšlet. "Nepovíš mi, kdo tě varoval?" zeptal jsem se poté, co jsem se k ní otočil zpátky.
Odpověď jsem již znal.
Chvíli jen hleděla na své ruce v klíně. Pak zavrtěla pomalu hlavou. Po chvíli řekla: "Narodila jsem se tady ve městě Buckkeep. Hodně jsem se sice toulala a toulám, ale tohle je můj domov, když začne sněžit. Ti lidé tady jsou mí sousedé. Znají mě a já znám je. Znám… znám v tomhle městě velkou spoustu lidí, lidí všeho druhu. Některé již odmalička. Četla jsem v rukou mnoha z nich a znám spoustu jejich tajemství. Mám tě ráda, Tome, jenže… zabil jsi tři lidi. Dva z nich byli z města Buckkeep. Je to pravda?"
"Zabil jsem tři lidi," přiznal jsem se. "Pokud v tom pro tebe bude rozdíl, kdybych je nechal, zabili by oni

mne." Cítil jsem, jak mne prostupuje plíživý chlad. Náhle se mě zmocnil dojem, že její dnešní zdráhání a starostlivost se vůbec netýkaly mě.
Jinna přikývla. "O tom nepochybuji. Ale pravdou zůstává, že jsi šel tam, kde byli oni. Oni tě nehonili. Tys šel za nimi - a zabils je."
Vyzkoušel jsem lež, kterou mě vybavil Chade. "Pronásledoval jsem zloděje, Jinno. Jakmile jsem tam přišel, nedali mi na výběr. Buď zabiji, nebo se nechám zabít, tak to bylo. Nevyžíval jsem se v tom. Nevyhledával jsem to."
Jinna jen seděla a hleděla na mne. Opřel jsem se v křesle. Fennel stál a čekal, až ho pozvu zpátky na svůj klín, ale já jsem to neučinil. Po chvíli jsem řekl: "Byla bys raději, kdybych sem už nechodil."
"To jsem neřekla." V jejím hlase jsem zaslechl mírný náznak hněvu, ale patrně se zlobila za to, že jsem to řekl tak otevřeně. "Já… Je to pro mě těžké, Tome. To zajisté chápeš." A opět ta výmluvná odmlka. "Když jsme se poprvé dali dohromady, inu… myslela jsem, že rozdíly mezi námi na věci nic nemění. Vždycky jsem říkala, že všechny ty řeči, které lidé šíří o Moudrých, jsou lživé. To jsem vždycky tvrdila!"
Popadla konvici a jala se zarputile nalévat čaj, pro sebe i pro mě, jako kdyby chtěla dokázat, že jsem u ní stále vítán. Usrkla ze svého šálku a postavila ho na stoličku. Vzala krajíc chleba, položila si na něj kus sýra, ale pak ho zase odložila. Řekla: "Znala jsem Padgeta od doby, kdy jsme byli ještě děti. V dětství jsem si hrávala s jeho sestřenicemi. Padget byl všelijaký a spoustu věcí jsem na něm neměla ráda. Ale nebyl to zloděj."
"Padget?"
"Jeden z těch mužů, jež jsi zabil! Netvař se, že neznáš jeho jméno! Musel jsi vědět, kdo to je, když jsi ho šel hledat. A já vím, že on znal tebe. A jeho ubohé sestřenice byly příliš vyděšené, než aby vyzvedly jeho tělo. Ze strachu, že by s ním mohly být spojovány. Protože lidé by si mysleli, že jsou jako on. Ale právě tohle nechápu, Tome." Odmlčela se a pak tichým hlasem dodala: "Protože ty jsi stejný jako on. Jsi jedním z nich. Proč lovíš a zabíjíš své vlastní?"
Už jsem nesl šálek k ústům. Opatrně jsem ho však postavil zpátky a nadechl se v domnění, že promluvím. Pak jsem zase vydechl, počkal okamžik a začal znovu: "Nepřekvapuje mne, že se o tom klevetí. Co lidé řeknou strážím a co si povídají mezi sebou, to jsou dvě odlišné věci. Vím také, že ve městě se objevily piebaldovské svitky hlásající všemožné nesmysly. Takže. Promluvme si otevřeně. Padget byl nadaný Moudrostí. Jako já. Proto jsem ho nezabil, ale je to pravda. Rovněž je pravda, že to byl Piebald. Což já nejsem." Vida její zmatený výraz, zeptal jsem se: "Víš, kdo je to Piebald, Jinno?"
"Moudří jsou Piebaldové," řekla. "Někteří z vašich místo toho říkají ‚Stará krev'. Je to jedno a totéž."
"Ne tak docela. Piebaldové jsou Moudří, kteří však ostatní Moudré zradili. To oni vyvěšují ty zprávičky, které tvrdí: Jinna je nadaná Moudrostí a jejím zvířetem je vypasená žlutá kočka.'"
"To nejsem!" vykřikla rozhořčeně.
Přistihl jsem ji při pomyšlení, že ji ohrožuji. "Ne," souhlasil jsem klidně. "To nejsi. Ale kdybys byla, zveřejnění této informace by tě mohlo stát živnost a možná i život. Právě tohle dělají Piebaldové ostatním lidem nadaným Moudrostí."
"Ale to nedává žádný smysl. Proč by to dělali?"
"Aby ostatní Moudří dělali to, co oni chtějí."
"A co po nich chtějí?"
"Piebaldům jde o to, uzurpovat si moc. Aby ji získali, potřebují peníze a lidi ochotné dělat to, co jim přikážou."
"Stále nechápu, oč jim jde."
Vzdychl jsem. - "Chtějí totéž, co chce většina Moudrých. Chtějí jenom otevřeně provozovat svoji magii, beze strachu z oprátky nebo upálení. Chtějí být akceptováni, ne aby se museli se svými vlohami skrývat. Předpokládejme, že bys mohla být zabita prostě za to, že jsi pokoutní čarodějka. Nechtěla bys to změnit?"
"Ale pokoutní čarodějky nikomu neškodí."
Sledoval jsem její tvář, zatímco jsem říkal: "Ani Moudří ne."
"Někteří ano," opáčila vzápětí. "Och, všichni samozřejmě ne. Ale když jsem byla malá, má matka chovala dvě dojné kozy. Obě se nadmuly a v ten stejný den pošly. A to jen týden předtím odmítla prodat

jednu z nich ženě nadané Moudrostí. Takže chápeš, že Moudří jsou jako všichni ostatní. Někteří z nich jsou pomstychtiví, krutí a zneužívají svou magii za těmito účely."
"Moudrost takhle nefunguje, Jinno. Je to stejné, jako kdybych řekl, že pokoutní čarodějka mi může nahlédnout do dlaně a vytvořit tam rýhu, která způsobí, že dříve zemřu. Nebo bych tě mohl obvinit z toho, žes nahlédla do dlaně mého syna, řekla jsi, že má krátkou čáru života, a on pak zemřel. Byla by to tvoje vina? To, žes řekla, co jsi tam viděla?"
"No, samozřejmě že ne. Ale to není totéž jako zabít někomu kozy."
"Právě tohle se ti snažím vysvětlit. Nemohu použít Moudrost, abych někoho zabil."
Natočila hlavu stranou a pohlédla na mě. "Och, no tak, Torné. Ten tvůj velký vlk by tomu muži ta jeho prasata zakousl, kdybys mu tehdy řekl, nebo ne?"
Dlouhou chvíli jsem tiše seděl. Pak jsem musel připustit: "Ano. Myslím, že by to udělal. Kdybych byl takový, mohl bych svého vlka a svou Moudrost zneužít tímto způsobem. Ale já takový nejsem."
Její mlčení trvalo ještě déle než to moje. Nakonec velmi zdráhavě prohlásila. "Tome. Zabil jsi tři lidi. A koně. Nebyl to ten vlk v tobě? Nebyla to tvoje Moudrost?"
Po chvíli jsem vstal. "Sbohem, Jinno," řekl jsem. "Děkuji ti za tvé četné laskavosti." A zamířil jsem ke dveřím.
"Takhle neodcházej," zaprosila.
Zarazil jsem se, úplně deprimovaný. "Neznám jiný způsob, jak odejít. Proč jsi mě dnes vůbec pouštěla dovnitř?" zeptal jsem se hořce. "Proč ses ke mně pokoušela dostat, když jsem byl raněný? Bylo by od tebe jistě laskavější, kdyby ses ode mě prostě odvrátila, než když mi dáváš najevo, co si o mně doopravdy myslíš."
"Chtěla jsem ti dát šanci," řekla zasmušile. "Chtěla jsem… Doufala jsem, že existoval jiný důvod. Něco jiného než tvoje Moudrost."
S rukou na zástrčce jsem se zarazil. Moje poslední lež se mi hnusila, ale musel jsem ji říct. "Existoval. Byl tam přece měšec, který patřil lordu Goldenovi." Ani jsem se neohlédl, jestli mi uvěřila. Už tak znala více pravdy, než bylo pro ni bezpečné.
Tiše jsem za sebou dveře zavřel. Mezitím se prudce zatáhlo a stíny na zasněžené zemi byly temně šedivé. Vše se změnilo tak nečekaně, jak je to možné jen za časně jarních dní. Fennelovi se nějak podařilo proklouznout ven se mnou. "Měl bys jít zpátky dovnitř," řekl jsem mu. "Tady začíná být zima."
Zima není zas tak zlá. Zima tě může zabít, jen když se nehýbeš. Prostě se pohybuj.
Dobrá rada, kočko. Dobrá rada. Sbohem, Fennele.
Nasedl jsem na Myblack a otočil ji hlavou k hradu Buckkeep. "Jedeme domů," řekl jsem.
Byla jenom ráda, že může zamířit ke stáji a žlabu. Nechal jsem ji, ať sama nasadí své tempo, zatímco jsem seděl v sedle a přemítal nad svým životem. Včera mne hřál Dutifulův obdiv. Dnes na mě dolehl Jinnin strach a odmítnutí. A co hůře, dnes mi Jinna předvedla, jak hluboce a široce zakořeněné mohou předsudky proti Moudrým být. Myslel jsem, že mne přijala takového, jaký jsem. Jenomže to nebyla pravda. Byla ochotna učinit v mém případě výjimku z pravidla, ale když jsem zabíjel, jen jsem to pravidlo potvrdil. Lidem s Moudrostí nebylo radno důvěřovat, zneužívali svoji magii za zlými účely. Cítil jsem, jak se nořím do zoufalství, a současně jsem si uvědomoval jeho hloubku. Šlo tu totiž ještě o něco jiného. Už zase jsem se poučil, že nemohu sloužit Farseerům a ještě si nárokovat život pro sebe sama.
Tohle už ne, Changere. Jak by mohly okamžiky tvého života patřit někomu jinému než tobě? Jste Farseerové, krev a smečka. Musíš to vidět jako celek. Není to ani připoutání, ani separace. Smečka, to jsi ty ve své celistvosti. Vlčí život je ve smečce.
Nighteyesi, vydechl jsem. Ale přitom jsem věděl, že tam není. Bylo to takové, jak mi předvídal Black Rolf. Byly okamžiky, kdy se ke mně můj mrtvý společník vracel jako něco víc než jenom vzpomínka, ale zároveň méně, než když byl živoucí součást mě samotného. To žila dál moje součást, která se kdysi podvolila vlkovi. Napřímil jsem se v sedle a převzal nad koněm kontrolu. Klisna si odfrkla, ale přistoupila na to. A pak, protože jsem si myslel, že by to mohlo být dobré pro nás pro oba, jsem jí nasadil ostruhy a vyrazil s ní po zasněžené cestě k hradu Buckkeep a domů.
Ustájil jsem Myblack a sám jsem ji zaopatřil. Trvalo mi to dvakrát déle než obvykle. Styděl jsem se, že jsem vyšel ze cviku při zaopatřování vlastního koně, a ještě víc mě zahanbovalo, že se klisna chová tak

svéhlavě, aby mi to ještě ztížila. Potom jsem se přinutil jít na cvičiště. Musel jsem si půjčit meč. Dnes jsem si vyrazil do města neozbrojený, pouze s dýkou u pasu. Možná to bylo pošetilé, ale neměl jsem na výběr. Dnes jsem zašel do svého pokoje, abych si tam vzal svůj ošklivý meč, jenom abych zjistil, že tam není. S největší pravděpodobností se ztratil nebo si ho výhodně přisvojil některý z městských strážníků. Na zdi stále visel zářivý meč, který mi kdysi daroval šašek. Chvíli jsem na něj zamyšleně hleděl, ale nedokázal jsem se přimět, abych si ho připnul. Byl to symbol úcty, kterou už ke mně nechoval. Na výcvik bude beztoho nejlepší cvičný meč. S otupenou čepelí v ruce vydal jsem se hledat partnera.
Wim tam nebyl, zato Delleree ano. Ve velmi krátké době mne dostala tolikrát, že jsem to přestal počítat, ať si na mne vzala kteroukoli ze svých zbraní. Cítil jsem, že nemám na víc než držet meč nad sebou, natož abych se s ním oháněl. Nakonec toho Delleree nechala a řekla: "Už vážně nemohu. Připadám si, jako bych bojovala s kostlivcem. Pokaždé, když tě zasáhnu, cítím, jak ti zarachotí v kostech."
"Já už taky ne," ujistil jsem Delleree. Nucené jsem se zasmál a poděkoval jí, načež jsem se odbelhal do parní lázně. Když jsem viděl soucitné pohledy, jež po mně vrhali přítomní strážníci, zalitoval jsem, že jsem se vůbec svlékal. Z lázní jsem zamířil přímo do kuchyně. Kuchařská pomocnice jménem Maisie mi řekla, že mě ráda vidí zase na nohou. Nepochybně ji k tomu přiměl soucit, když mi odřízla plátek z kýty, která se ještě pekla na rožni, a pleskla jej na krajíc chleba z ranní várky, načež mi řekla, že sluha lorda Goldena se tady po mně přes den sháněl. Poděkoval jsem jí, ale na pánovo zavolání jsem nespěchal. Místo toho jsem stál venku, opřený zády o zeď nádvoří, a sledoval osazenstvo hradu, hltaje jídlo, které mi Maisie dala. Muselo to být už velmi dlouho, co jsem takhle naposledy v klidu stál a okukoval lidi z Buckkeepu. Myslel jsem na všechny další věci, které jsem neviděl nebo nedělal od doby, co jsem se vrátil do domu svého dětství. Nenavštívil jsem Královninu zahradu nahoře na věži. Ani jednou jsem se neprocházel v Ženské zahradě. Náhle jsem zatoužil dělat právě takové prosté a dobré věci. Jezdit na Myblack po zalesněných kopcích za Buckkeepem. Večer pak sedět ve Velkém sále a sledovat šípaře, jak vyrábějí šípy a probírají vyhlídky chystaného lovu. Být toho všeho spíše součástí než stínem.
Vlasy jsem měl pořád vlhké a neměl jsem na kostech dost masa na to, abych při delším postávání v zimním odpoledni udržel tělesné teplo. Ztěžka jsem vzdychl, zašel dovnitř a zamířil po schodech nahoru, pln hrůzy a očekávání při vidině setkání s lordem Goldenem. Uběhlo již několik dní od doby, co o mne projevil osobně zájem. Shovívavost, s jakou mě přehlížel, byla horší, než kdyby setrvával v zatvrzelém mlčení. Jako kdyby si doopravdy přestal dělat starosti s roztržkou, ke které mezi námi došlo. Jako bychom byli odjakživa těmi, koho představujeme nyní, lordem Goldenem a Tomem Badgerlockem. Vyskočil ve mně malinký plamínek hněvu, a pak zase stejně rychle zhasl. Neměl jsem sílu udržet ho při životě, jak jsem si uvědomil. A potom zčistajasna, s vyrovnaností, o které jsem nevěděl, že ji v sobě mám, jsem to akceptoval. Věci se prostě změnily. I všechny mé role se změnily, nejenom ve vztahu k princi Dutifulovi, Jinně a lordu Goldenovi. Také Chade na mě pohlížel jinak. Nemohl jsem nutit lorda Goldena, aby se vrátil do postavy šaška. Možná že nemohl, ani kdyby chtěl. Bylo to snad se mnou jiné? Byl jsem v tuto chvíli stejně Tomem Badgerlockem jako Fitz-Chivalrym Farseerem. Nadešel čas nechat to být.
Lord Golden ve svých komnatách nebyl. Zašel jsem tedy do svého pokoje a oblékl si košili, která nebyla propocená. Sundal jsem si amulet dobré vůle, který mi dala Jinna. Když na mne onehdy zaútočila Dutifulova kočka, na dvou korálcích zůstaly stopy po zubech. Předtím jsem si toho nevšiml. Chvíli jsem na amulet hleděl a přistihl se, že jsem Jinně za tohle gesto dobré vůle stále vděčný. Přesto má vděčnost nebyla tak velká, abych ho mohl dále nosit. Dala mi ho proto, že mě měla ráda, navzdory mé Moudrosti. Má vděčnost bude tou myšlenkou už navždy zkalená. Upustil jsem amulet do kouta své šatní truhlice.
Když jsem vycházel ze svého pokoje, potkal jsem lorda Goldena, jak vchází do své komnaty. Při pohledu na mě se zastavil. Od incidentu s pery jsem ho neviděl a nepromluvil s ním. Teď si mě prohlížel od hlavy až k patě, jako kdyby mě nikdy předtím neviděl. Po chvíli škrobeně řekl: "Rád tě zase vidím na nohou, Tome Badgerlocku. Ale podle toho, jak vypadáš, bude ještě pár dní trvat, než se zase ujmeš svých povinností. Dopřej si ještě trochu času na zotavenou." V jeho stylu vyjadřování jsem postřehl cosi divného, jako kdyby nemohl pořádně nabrat dech.
Složil jsem mu služebnickou poklonu. "Děkuji vám, mylorde, a děkuji za čas poskytnutý navíc. Využiji ho za dobrými účely. Dnes jsem již byl na cvičišti. Jak jste poznamenal, může trvat ještě pár dní, než budu

moci efektivně plnit úkoly vašeho tělesného strážce." Odmlčel jsem se, za chvíli jsem však dodal: "V kuchyni mi řekli, že jste dnes poslal sluhu, aby mě vyhledal."
"Sluhu? Och. Ano. Ano, to je pravda. Vlastně jsem ho poslal na popud Chadea. Abych pravdu řekl, málem jsem na to zapomněl. Přišel sem lord Chade a hledal tě, a když jsi nebyl u sebe v pokoji, poslal jsem sluhu, aby se podíval, jestli nejsi v kuchyni. Myslím, že chtěl, abys za ním zašel. Já ne… totiž, měli jsme jistý rozhovor, který…" Hlas lorda Goldena se nejistě zadrhl. Zavládlo ticho. Pak řekl tónem, který mi skoro připomínal šaška: "Chade sem přišel, aby si se mnou promluvil o něčem, o čem chtěl diskutovat s tebou… Chci, aby ses na něco podíval. Máš chviličku?"
"Jsem vám k službám, mylorde," připomněl jsem mu.
Čekal jsem, že na to malé dloubnutí něco odpoví. Místo toho s roztržitým výrazem řekl: "No samozřejmě. Takže moment." Jeho jamaillianský přízvuk se z jeho slov vytratil. Zašel do ložnice a zavřel za sebou dveře.
Čekal jsem. Přešel jsem k ohni, trochu jsem ho prohrábl a přiložil polínko. Pak jsem opět čekal. Sedl jsem si do křesla a všiml si, že mi povyrostly nehty, takže jsem je začal příručním nožem okrajovat. Pořád jsem čekal. Nakonec jsem však vstal a šel s podrážděným povzdechem zaklepat na dveře. Třeba jsem jeho slova špatně pochopil. "Lorde Goldene. Chtěl jste, abych tu na vás počkal?"
"Ano. Ne." Potom velmi nejistým tónem dodal: "Šel bys, prosím tě, sem? Ale napřed se ujisti, že dveře na chodbu jsou na zástrčku."
Byly. Zalomcoval jsem jimi, abych měl jistotu, načež jsem otevřel dveře do jeho pokoje. V místnosti panovalo šero, na oknech byly okenice. Několik svíček ozařovalo lorda Goldena stojícího zády ke mně. Měl na sobě jako přehoz prostěradlo ze své postele. Ohlédl se po mně přes rameno a z jeho zlatých očí na mě pohlédl někdo, koho jsem v životě neviděl. Když jsem popošel o tři kroky dále, tiše pravil: "Zůstaň, kde jsi, prosím."
Jednou rukou si nadzvedl vlasy a odhalil svůj zátylek. Prostěradlo mu sklouzlo z holých zad, ale volnou rukou si ho pořád přidržoval na hrudi. Vyjekl jsem a popošel bezděčně blíž. On sebou trhl, ale potom zůstal stát. Útlým, roztřeseným hlasem se zeptal. "Tetování narčesky. Bylo podobné jako tohle?"
"Mohu blíž?" vysoukal jsem ze sebe. Ve skutečnosti jsem ani nemusel. Pokud tohle tetování nebylo identické s tetováním narčesky, pak se mu alespoň silně podobalo. Na mou otázku lord Golden trhavě přikývl a já jsem učinil další krok směrem do místnosti. Nedíval se na mě, nýbrž civěl do zešeřelého kouta. V místnosti nebylo zima, ale on se přesto chvěl.
Exotické tetování začínalo na jeho zátylku, pokrývalo všechny partie jeho zad a ztrácelo se pod pásem jeho kamaší. Vinoucí se hadi a draci s roztaženými křídly se mu plazili, do nejmenších detailů vyvedení, po jeho hladkých zlatých zádech. Zářivé barvy měly kovový lesk, jako kdyby mu někdo vpravil pod kůži zlato a stříbro, aby je osvítil. Každý pařát a šupina, každý blyštivý zub a blýskající se oko byly dokonalé.
"Je to až neskutečně podobné," vypravil jsem ze sebe nakonec. "Až na to, že tvoje vzory jsou všechny ploché. Jeden ze vzorů na jejích zádech, ten největší had, byl napuchlý, jakoby zanícený. A zdálo se, že jí to působí velkou bolest."
On se rozechvěle nadechl. Málem jektal zuby, když hořce poznamenal: "No jistě. Zrovna když jsem si myslel, že už není způsob, jak by svoji krutost vystupňovala, ona najeden přijde. Ubohé, ubohé dítě."
"A tebe to taky bolí?" zeptal jsem se obezřele.
Zavrtěl hlavou, dívaje se pořád jinam než na mě. Část kadeří mu vyklouzla z ruky a rozestřela se mu po zádech. "Ne. Teď ne. Ale když mi tetování prováděli, moc to bolelo. A jak dlouho to trvalo. Drželi mě tak pevně, že jsem se nemohl pohnout, několik hodin v kuse. Přitom se mi omlouvali a snažili se mě utěšit. Tím to však jenom zhoršovali, ti lidé, kteří se ke mně jinak chovali s takovou láskou a úctou, mi mohli udělat tohle. S převelikou pečlivostí vypichovali vzory přesně tak, jak jim nakázala. Je to hrozné, udělat něco takového dítěti. Kterémukoli dítěti." Mírně se kolébal, schlíplý v ramenou. Jeho hlas zněl vzdáleně.
"O kom to mluvíš?"
Hlas měl sevřený, veškerá melodičnost se z něj vytratila. Slova ze sebe přerývaně soukal: "To místo velmi připomínalo školu. Byli tam učitelé a vzdělaní lidé. Už jsem ti o tom vyprávěl. Utekl jsem odtamtud. Mí rodiče mě tam poslali - loučili se se mnou s hrdostí i lítostí, protože jsem byl Bílý. Bylo to daleko od

našeho domova. Věděli, že už mě asi nikdy v životě neuvidí, ale také věděli, že dělají správnou věc. Měl jsem osud, který jsem musel naplnit. Ale mí učitelé trvali na tom, že Bílý prorok pro tuto dobu již existuje. Ona pod nimi již studovala a již vyrazila do světa, aby naplnila svůj osud na dalekém severu." Pojednou otočil hlavu a střetl se s mým pohledem. "Tušíš, o kom mluvím?"
Toporně jsem přikývl. Bylo mi zima. "O Bledé ženě. Poradkyni Kebala Rawbreada během války s rudými loděmi."
Moje kývnutí opětoval stejně toporně. Znovu se zahleděl jinam, do temného kouta místnosti. "Takže jsem možná byl Bílý, ale nemohl jsem být Bílým prorokem. Proto jsem musel být nějaká anomálie. Tvor zrozený v nesprávném čase a na nesprávném místě. Byli ze mě unesení a naslouchali každému mému slovu a zaznamenávali každý sen, o kterém jsem vyprávěl. Velmi si mě cenili a moc pěkně se ke mně chovali. Naslouchali mi, jenomže nikdy se neřídili tím, co jsem řekl. A když se o mně doslechla ona, nařídila, aby mě tam drželi. A oni ji poslechli. Později nařídila, aby mě takhle poznamenali. A tak to udělali."
"Proč?"
"Já nevím. Leda snad proto, že jsme o těch tvorech oba snili, o mořských hadech a dracích. Ale možná se to tak dělá s Bílým prorokem, který je navíc. Potetuje se, aby už nebyl bílý." Hlas se mu postupně stahoval, až poslední slova připomínala tvrdé uzly. "Zahanbuje mě, že jsem takhle poznamenaný, přesně jak si ona umanula. Teď je to ještě horší, když vím, že i narčeska je zkrášlená znameními Bledé ženy. A pokud nás prohlásila za své nástroje, za své kreatury…" Jeho slova vyzněla do prázdna.
"Ale proč ji oni poslechli? Jak mohl někdo udělat něco takového?"
Hořce se zasmál. "Ona je Bílý prorok, jenž přišel, aby udal času lepší kurs. Má vizi. Její vůle se nezpochybňuje. Zpochybnění jejího příkazu může mít vážné následky. Zeptej se Kebala Rawbreada. Budeš konat tak, jak ti Bledá žena řekne." Jeho chvění přešlo v prudký trhavý třes.
"Je ti zima." Rád bych přes něho přehodil pokrývku, ale musel bych popojít o krok blíž. Myslím, že by mi to nedovolil.
"Ne." Obdařil mě skleslým úsměvem. "Bojím se. Jsem vyděšený. Prosím. Prosím tě, jdi ven, než se zase obléknu."
Vzdálil jsem se a tiše za sebou zavřel dveře. Potom jsem čekal. Zdálo se mně, že mu oblékání košile trvá neskutečně dlouho.
Když potom vyšel ze svého pokoje, byl pečlivě ustrojený a všechny prameny vlasů měl správně přičísnuté, jako obvykle. Pořád se na mě nedíval. "U ohně máš brandy," řekl jsem mu.
Krátkými, nervózními kroky přešel pokoj. Vzal si sklenku, ale nenapil se z ní. Místo toho, s rukama jakoby zimomřivě zkříženýma na hrudi, si stoupl velmi blízko k ohni a přitiskl si sklenku k tělu. Civěl upřeně na podlahu.
Zašel jsem do jeho pokoje a vytáhl z jeho šatníku jeden z tlustých vlněných plášťů. Přistoupil jsem k němu a přehodil ho přes něj. Přitáhl jsem mu židli blíže ke krbu, pak jsem ho vzal za ramena a posadil ho na ni. "Vypij tu brandy," řekl jsem mu. Můj hlas zněl velice drsně. "Já dám vařit vodu na čaj."
"Děkuji ti," zašeptal. K veškeré hrůze mu začaly po tváři kanout slzy. Vytvářely stružky v pečlivě naneseném líčidle a matně bílé kapky mu stékaly na košili.
Rozlil jsem vodu a při věšení kotlíku na hák jsem se spálil. Když konečně kotlík visel na svém místě, přitáhl jsem si židli blíže k němu. "Proč jsi tak vyděšený?" zeptal jsem se ho. "Co to má znamenat?"
Ozvalo se posmrknutí, od ctihodného lorda Goldena skutečně nepatřičný zvuk. Aby to nebylo vše, uchopil cíp svého pláště a utřel si s ním oči. Na látce ulpěla jamaillianská kosmetika a mně se naskytl pohled na lordovu holou kůži. "Konvergence," pravil ochraptěle. Nadechl se a dodal: "Znamená to konvergenci. Všechno se sbíhá k sobě. Já jsem na správné cestě. Bál jsem se, že jsem zbloudil. Ale tímhle se to potvrzuje. Konvergence a konfrontace. A správně nastavený čas."
"Myslel jsem, že právě o to ti jde. Myslel jsem, že právě tohle Bílí proroci dělají."
"Ach ovšem. Tohle děláme." Zmocnil se ho nepřirozený klid. Pohlédl na mě a střetl se s mým zrakem. Nahlédl jsem do zármutku staršího a hlubšího, než jsem si přál vědět. "Bílý prorok najde svého Katalyzátora. Toho, na němž mohou záviset dalekosáhlé události. A použije ho, nelítostným způsobem, aby vychýlil čas z kursu. Opět se mé cesty budou sbíhat s jejími. A dojde ke střetu našich vůli, abychom

viděli, kdo zvítězí." Jeho hlas zněl pojednou přiškrceně. "Opět o tebe bude usilovat smrt." Slzy mu přestaly téci, ale na tváři se mu pořád třpytila vlhkost. Uchopil do ruky lem svého pláště a znovu si jím otřel tvář, "Pokud neuspěji, oba prostě zemřeme." Zatímco seděl žalostně schlíplý na židli, pohlédl na mě. "Posledně to bylo o vlásek. Dvakrát jsem cítil, že umíráš. Ale držel jsem tě a odmítal tě pustit, abys došel klidu. Protože ty jsi Katalyzátor, a já zvítězím jedině tehdy, když tě udržím na tomto světě. Naživu, bez ohledu na to jak. Přítel by tě byl pustil. Jenže já jsem tě nepustil. Přitáhl jsem tě zpátky. Protože jsem tě musel použít."
Snažil jsem se mluvit klidně: "Právě tohle jsem nikdy nepochopil."
Smutně na mne pohlédl. "Chápeš to. Jenom to prostě odmítáš akceptovat." Na chvíli se odmlčel a pak to řekl prostě: "Ve světě, který se snažím vytvořit, žiješ. Jsem Bílý prorok a ty jsi můj Katalyzátor. Farseerovská linie má dědice, který vládne z trůnu. Je to jen jeden faktor, ale zato klíčový. Ve světě, který se snaží prosadit Bledá žena, neexistuješ. Když v tomhle selžeš, nepřežiješ. Nebude žádný farseerovský dědic. Farseerovská linie se naprosto zhroutí. Nebude žádný odpadlický Bílý." Zabořil hlavu do dlaní a přes prsty řekl: "Ona osnuje tvou smrt, Fitzi. Její machinace jsou lstivé. Je starší než já a daleko rafinovanější. Hraje děsivou hru. Henja je jejím výtvorem. To si nevykládej jinak. Nerozumím tomu, co chystá, ani proč nabízí narčesku Dutifulovi. Ale za tím vším je ona, tím jsem si jist. Sesílá na tebe smrt a já se tě snažím vyrvat z jejích spárů. Až dosud jsme se jí pokaždé vyrovnali, ty a já. Ale zachránilo tě spíš tvoje štěstí než má chytrost. Tvoje štěstí a tvá… troufnu si to říci? Tvá magie. Obojí. Ale přesto jsou vyhlídky takové, že pokaždé, úplně pokaždé hovoří proti tvému přežití. A čím více se noříme do té hry, tím horší ty vyhlídky jsou. Posledně… Posledně už to bylo příliš. Už nechci být více Bílým prorokem. Už nechci, abys byl mým Katalyzátorem." Jeho hlas přešel v zastřený šepot. "Ale není způsob, jak to zastavit. Zastaví se to jedině tehdy, když zemřeš." Vtom se rozhlédl prudce kolem.
Nahmátl jsem láhev brandy a postavil ji do jeho dosahu. Ani se neobtěžoval s naléváním. Odzátkoval láhev a pil přímo z ní. Když ji postavil, natáhl jsem se a vzal ji k sobě.
"To ničemu nepomůže," řekl jsem mu přísně.
Usmál se na mě, dolní ret pokleslý. "Nemohu absolvovat další tvoji smrt. Nemohu."
"Ty že nemůžeš?"
Zoufale se zahihňal. "Vidíš. Jsme v pasti. Já jsem tě dostal do pasti, můj příteli. Můj milovaný."
Snažil jsem se srovnat si v hlavě, co mi říká. "Když prohrajeme, zemřu," řekl jsem.
Přikývl. "Když zemřeš, prohrajeme. Je to jedno a totéž."
"A co se stane, když přežiji?"
"Potom zvítězíme. Teď není moc velká šance. Není příliš velká a je s postupem času stále menší, řekl bych. S největší pravděpodobností prohrajeme. Ty zemřeš a svět se zvrtne do temnoty. A ohavnosti. Zoufalství."
"Přestaň už s tím optimismem." Tentokrát jsem se napil z láhve já. Pak jsem mu ji podal. "Ale co když budu žít? Co když vyhrajeme? Co pak?"
Oddělil láhev od svých rtů. "Co pak? - Ach." Blaženě se usmál. "Pak svět bude pokračovat, můj příteli. Děti budou pobíhat po blátivých ulicích. Psi budou štěkat na projíždějící povozy. Přátelé budou sedět a popíjet spolu brandy."
"To se moc neliší od toho, co máme teď," poznamenal jsem jízlivě. "Člověk má projít tím vším, aby se vůbec nic nezměnilo?"
"Ano," přitakal blaženě. Oči se mu zalily slzami. "Příliš se to neliší od toho báječného a úžasného světa, který máme nyní. Chlapci se zamilovávají do dívek, které pro ně nejsou ty pravé. Vlci loví na zasněžených pláních. A čas. Nekonečný čas odvíjející se pro nás pro všechny. A samozřejmě draci. Draci plující po obloze jako nádherné třpytivé lodě."
"Draci. To už zní jinak."
"Vážně?" Jeho hlas přešel v šepot. "Opravdu si to myslíš? Já ne. Rozpomínej se srdcem. Běž zpátky, běž zpátky a zase zpátky. Nebesa tohoto světa byla vždycky určena pro draky. Když tam nejsou, lidé je postrádají. Někteří na ně samozřejmě nikdy nepomyslí. Ale některé děti, už odmalička, vzhlížejí k modrému letnímu nebi a pátrají po něčem, co pořád nepřichází. Protože vědí. Něco, co tam mělo být, se ztratilo a zmizelo. Něco, co musíme vrátit zpátky, ty a já."

Zabořil jsem obličej do dlaně a mnul si prsty čelo. "Myslel jsem, že musíme zachránit svět. Co to má co společného s draky?"
"Je to všechno propojené. Když zachráníš kteroukoli část světa, zachránil jsi celý svět. Ve skutečnosti je to jediný způsob, jak toho lze docílit."
Jeho hádanky jsem nesnášel. Ze srdce jsem je nesnášel. "Nevím, co po mně chceš."
Mlčel. Když jsem zvedl tvář, abych na něj pohlédl, s klidem mě pozoroval. "Nic se nestane, když ti to řeknu. Stejně mi neuvěříš." Nasál do plic vzduch a zklidnil dech. V jedné ruce kolébal láhev brandy, jako by to bylo jeho dítě. "Musíme s princem vyrazit na jeho výpravu. Na Aslevjal Island. Najít Icefyrea. Potom musíme princi zabránit, aby ho zabil. Místo toho musíme osvobodit černého draka uvízlého pod ledem, aby mohl vzlétnout a stát se chotěm Tintaglie. Aby se mohli spářit a aby ve světě mohli znovu být skuteční draci."
"Ale… to já nemohu! Dutiful přece musí setnout drakovi hlavu a přinést ji ke krbu Ellianina mateřského domu. Jinak se za něj nevdá. Všechna tahle jednání a naděje vyjdou nazmar."
Pohlédl na mě a zřejmě poznal, jak jsem rozpolcený. Tiše pravil: "Fitzi. Pusť to z hlavy. Teď na to nemysli. Čeká nás konvergence a konfrontace. Nemusíme k nim spěchat. Až přijde čas, slibuji ti, že ty sám budeš tím, kdo učiní volbu. Dostojíš svému slibu věrnosti Farseerům, nebo pro mě zachráníš svět?"
Odmlčel se. "Povím ti ještě jednu věc. Neměl bych, ale udělám to. A tak si nemysli, že to bude tvoje vina, až ten čas přijde. Protože, a to ti slibuji, to tak nebude. Předpovídal jsem to už dávno, aniž jsem chápal, o čem mluvím, dokud se mi nevyjasnila ta věc s tetováním. Snil jsem o tom už dávno, takový hrůzný dětský sen. Už brzy jej budu žít. Takže až k tomu dojde, musíš mi slíbit, že se tím nebudeš trýznit."
Zatímco mluvil, opět se roztřásl. Cedil svá slova skrze jektající zuby.
"Co to má být?" zeptal jsem se v hrůze, protože už jsem to věděl.
"Tentokrát, na Aslevjal Islandu…" Koutky úst mu rozechvěl strašlivý úsměv. "Bude řada na mně, abych zemřel."

7 Souvislosti

Legendu o Bílém prorokovi by bylo možná lepší charakterizovat jako náboženství pocházející z dalekého jihu, z něhož pouze ozvěny se donesly do Jamaillie. Jako mnoho filozofií z jihu je i ona prostoupena pověrami a rozpory, takže žádný rozumně uvažující člověk nemůže s takovou pošetilostí souhlasit. Jádrem heretické nauky o Bílém prorokovi je teorie, že pro "každý věk" (přičemž toto časové rozmezí není nikdy definováno) se zrodí Bílý prorok. Bílý prorok přichází proto, aby uvedl svět do lepšího kursu. On nebo ona (a v téhle dualitě pohlaví můžeme spatřovat jakousi výpůjčku ze skutečné víry Sa) toho dociluje prostřednictvím svého Katalyzátora. Katalyzátor je osoba vybraná Bílým prorokem proto, že se nachází v jakémsi ústředním bodě voleb. Tím, že mění události v životě Katalyzátora, umožňuje Bílý prorok světu sledovat pravdivější, lepši kurs dějin. Rozumně uvažující člověk může vidět, že jelikož tu není možnost srovnáni toho, co se stalo, s tím, co by se mohlo stát, může Bílý prorok vždycky tvrdit, že svět zlepšil. Nikdo ze stoupenců tohoto bludu nemůže ani vysvětlit představu, že svět a čas se pohybuji po kruhové dráze, donekonečna se opakujíce. Ze studia historie, kterou jsme zaznamenali, docela jasně vyplývá, že to tak není, ale přesto budou na této falešné víře její vyznavači tvrdošíjně lpět.
Delnar, moudrý starý kněz Sa, napsal ve svých Názorech, že je třeba litovat nejen vyznavače téhle hereze, ale i "Bílé proroky" jako takové. Přesvědčivě dokazuje, že tito v sebeklamu žijící fanatici ve skutečnosti trpí vzácně se vyskytující chorobou, která jim odsává z kůže veškerý pigment a zároveň navozuje halucinace v podobě prorockých snů seslaných bohy.

WIFLEN, KNĚZ SA, KLÁŠTER JOREPIN,
"KULTY A HEREZE Z JIŽNÍCH ZEMÍ"

CHADE! Potřebuji tě, hned teď tě potřebuji! Přijď za mnou do pracovny. CHADE! Prosím, slyš mě, prosím, přijď!

Zatímco jsem klopýtal po schodech do své pracovny, divoce jsem se ho dovolával Uměním. Ani si nevzpomínám, jakou naléhavou záležitost jsem si vymyslel, abych mohl odejít. Zanechal jsem ho, šaška, který už nebyl více šaškem, vsedě u krbu s lahví brandy v ruce. Nyní jsem s bušícím srdcem proklínal své zesláblé tělo a nutil své nohy, aby se ohýbaly a nesly mě pořád dál. Nemohl jsem říci, jestli mě Chade slyší. Pak jsem si vynadal za svou hloupost a přesunul pozornost na Dutifula a Thicka. Potřebuji se okamžitě vidět s lordem Chadem. Je to velmi naléhavé. Najdi ho a pošli ho pak za mnou do mé pracovny.
Proč? ozval se Dutiful.
Prostě to udělej.
Když jsem potom upocený a zadýchaný vklopýtal do pracovny, objevil jsem Chadea, jak sedí netrpělivě u krbu. Otočil se a zabodl se do mne pohledem. "Co tě zdrželo? Slyšel jsem, že ses vrátil zpátky na hrad, a vím, že ti lord Golden musel předat můj vzkaz. Nemám celý den na to, abych tu na tebe čekal, hochu. V pohybu jsou důležité věci, věci, které si žádají tvoji přítomnost."
"Ne," vyjekl jsem. A potom jsem dodal: "Já budu mluvit první."
"Posaď se," zavrčel na mne. "Vydýchej se. Přinesu ti trochu vody."
Doplahočil jsem se k židli u krbu, na niž jsem se zhroutil. Ten den jsem dal svému tělu pořádně zabrat. Už jen jízda na koni a výkon na cvičišti stačily na to, aby mě vyčerpaly. Nyní jsem se třásl stejně ošklivě jako předtím šašek.
Vypil jsem vodu, kterou mi Chade přinesl. Ještě než stačil něco říct, pověděl jsem mu vše, co mi vyprávěl šašek. Když jsem domluvil, pořád jsem ještě supěl vyčerpáním. Chade v zamyšlení seděl, zatímco můj dech se zklidňoval.
"Tetování," zamumlal znechuceně. "Bledá žena," vzdychl. "Já mu nevěřím. A přitom si netroufám mu nevěřit." Zatímco přemítal nad mým vyprávěním, mračil se. Potom se zeptal: "Viděl jsi zprávu od mého zvěda? Nenašel na Aslevjal Islandu ani stopu po nějakém drakovi."
"Nemyslím si, že by pátral nějak důkladně."
"Možná ne. V tom je ta potíž s najatými lidmi. Když docházejí peníze, odchází s nimi i jejich loajalita."
"Chade, co budeme dělat?"
Obdařil mě zvláštním pohledem. "To je přece jasné. Fitzi, ty se teď ze všeho nejdřív potřebuješ zotavit. Tak snadno se v posledních dnech rozrušíš. I když přiznávám, že šaškovo tetování je pro mě stejně velkým překvapením jako pro tebe. Stejně jako souvislost, do níž ho dává. Když jsem s ním dnes o něco dříve mluvil, abych se zeptal, jestli neví něco o tom, že by takové tetování bylo ostrovanským zvykem, řekl, že neví, a v klidu změnil téma. Stěží mohu uvěřit, že by se přede mnou tak přetvařoval, ale…" Díval jsem se, jak si Chade znovu třídí vše, co ví o šaškovi a lordu Goldenovi. Pak ztěžka vzdychl a připustil: "Víme, že nějaká Bledá žena radila Kebalu Rawbreadovi po většinu války s rudými loděmi. Ale předpokládali jsme, že zahynula spolu s ním. Co by mohla mít společného s Ellianií? A i kdyby přežila, proč by se měla snažit ovlivňovat naše jednání o sňatku, natož aby projevovala zájem o tebe a lorda Goldena? Je to celé za vlasy přitažené."
Polkl jsem. "Ta služebná, Henja. Ellianiina služka. Mluvila o nějaké ženě, stejně jako Elliania a Blackwater. Ti dva se o ní bavili s hrůzou. Možná že je to ta Bledá žena a možná že je šaškovým Jiným Bílým prorokem'. Pak by mohla mít své vlastní plány, které se s našimi plány kříží způsoby, jež nemůžeme předvídat."
Sledoval jsem, jak starý vrahoun v mysli prochází všechny kombinace, které by mohla daná situace obnášet. Pak pokrčil rameny. "Přes to všechno," odvětil Chade nekompromisně, "se na našem řešení nic nemění." Vztyčil dva prsty. "Za prvé. Šašek ti slíbil, že bude na tobě, jestli dostojíš přísaze věrnosti, kterou jsi složil Farseerům, nebo jestli se pro něj pokusíš zachránit toho zamrzlého draka. Takže. Dostojíš své přísaze. O tvé loajalitě nepochybuji."
Mně se to až tak prosté nejevilo. Nicméně jsem mlčel.
Chade se lehce dotkl druhého prstu. "Za druhé. Lord Golden s námi na Aslevjal Island nepojede. Takže i kdybychom v ledu draka objevili, o čemž silně pochybuji, nepokusí se zabránit Dutifulovi, aby draka zabil. Či aby aspoň usekl zmrzlou hlavu nějaké letité mrtvole, což pokládám za mnohem pravděpodobnější. Takže i kdyby ta ‚Bledá žena' stále žila a znamenala pro něj nějakou hrozbu, nikdy se

nedostane do její blízkosti. A proto lord Golden nezemře."
"A co když se na Aslevjal Island přesto dostane, s námi, nebo bez nás?"
Chade se na mne podíval. "Fitzi. Uvažuj, hochu. Aslevjal Island není snadné navštívit, ani když se vypravíš z některého z Ostrovů. Ne že by se dostal až tak daleko. Nemyslíš, že .nohu vydat rozkaz, který zakáže lordu Goldenovi, aby nastoupil na kteroukoliv z lodí odplouvajících z města Buckkeep? Udělám to samozřejmě rafinovaně. Ale zařídím to."
"A co když si změní vzhled?"
Pozvedl na mě obočí. "Chceš po mně, abych ho, zatímco budeme pryč, zamkl do žaláře? To bych myslím mohl zařídit, kdyby to přispělo ke klidu tvé mysli. Do pohodlného žaláře, samozřejmě. Se vším příslušenstvím." Jeho tón mi jasně říkal, že se podle jeho mínění strachuji zbytečně. Tváří v tvář jeho klidnému skepticismu jsem zjistil, že je pro mě těžké živit v sobě zběsilý strach, který ve mně šašek probudil.
"Ne. To samozřejmě nechci," zamumlal jsem.
"Pak mi důvěřuj. Důvěřuj mi jako v dobách minulých. Věř trochu svému starému učiteli. Pokud nebudu chtít, aby lord Golden nasedl na loď plující z Buckkeepu, pak nenasedne."
NEMOHU HO NAJÍT. CO MÁM DĚLA T? ozval se zpanikařený Dutiful.
Chade natočil hlavu. "Neslyšel jsi něco?"
"Moment." Pozvedl jsem na Chadea prst. Nestrachuj se, Dutifule. Je tu se mnou, teď už to bude v pořádku.
Copak se děje?
Nedělej si starosti, povím ti to. Nedělej si starosti. A přesunul jsem pozornost od Dutifula k Chadeovi.
"To, co jsi ‚slyšel', byl Dutiful, který na mě volal, že tě nemůže najít. Rozprostřené pátrání Uměním, k němuž se stále uchyluje, když je zneklidněný."
Chadeovi se po tváři zvolna rozlil úsměv, zatímco říkal: "Och, ty ses musel splést. Byl jsem si jist, že slyším nějaké vzdálené volání."
"Tak se může Umění zpočátku jevit. Dokud se tvá mysl nenaučí interpretovat, co vnímá."
"Och, panečku," vydechl Chade. Zdál se být mimo a zamyšleně se usmíval. Pak se s trhnutím vrátil do přítomnosti. "Málem bych zapomněl, proč jsem tě sem zavolal. Kvůli královnině shromáždění Moudrých. Ve skutečnosti má proběhnout, k mému nemalému překvapení. Máme zprávu, že je máme očekávat za šest dní. Dali si na čas, než se sešli, a požadují, aby královna vyslala svou osobní stráž, aby je přivedla a zajistila jim bezpečný průchod. Samozřejmě žádali i o výměnu rukojmí, ale já jsem jí řekl, že je to nesmysl! Od nynějška za šest dní nám pošlou ptáka se zprávou, kde je máme čekat. Slíbili, že to nebude dále než jeden den jízdy od Buckkeepu. Až se dostavíme na místo setkání, oni za námi přijdou. Budou mít pláště a kapuce, aby utajili svoji totožnost. Byl bych rád, kdybys jel s nimi, až jim vyrazí v ústrety."
"Nepůsobilo by to dost divně? Osobní strážce lorda Goldena vyjíždějící s královninou gardou na tak ožehavou misi?"
"To ano, nebýt jedné věci. Do té doby vystoupíš ze služeb lorda Goldena a staneš se příslušníkem královniny gardy."
"Nebude to poněkud nenadálá změna? Jak to vysvětlíme?" A kdy ses pro to rozhodl, ty starý lišáku?
"Docela snadno. O tvoje služby se bude ucházet kapitán Marshcroft, protože na něj učinilo dojem, jak jsi dokázal zabít tři lidi jen proto, že se pokusili ukrást tvému pánovi měšec. Muž takových schopností bude v královnině gardě vždy vítaným přírůstkem. Bude-li mít někdo dotazy, můžeš říct, že ti nabídli skvělý žold a že lord Golden byl jen rád, protože si získal přízeň královny, když svolil, aby jeho muž nastoupil do jejích služeb. Možná už se na našem dvoře cítí natolik bezpečně, že pochopil, že tělesného strážce ani nikdy nepotřeboval."
Chade to měl vše krásně logicky zdůvodněné. Tušil jsem, že za tím vězí pádnější motiv než jen snaha mít ke mně snazší přístup jako ke zvědovi. Říkal jsem si, jestli mě nechce separovat od lorda Goldena, aby ten snad nějakým způsobem nenaleptal moji loajalitu vůči Farseerům. Tu otázku jsem zaobalil tím, že jsem se zeptal: "Proč je tak důležité, abych jel s královninou gardou nyní?"
"Inu, kvůli jedné věci: Bude se mnohem snáze vysvětlovat, proč jsi byl vybrán, abys na jaře doprovázel prince na Ostrovy. Budeš jeden z těch šťastlivců, kterým se dostalo té cti, že byli vybráni do jeho

doprovodu. Ale hlavně je to proto, že Moudří požadovali, aby na důkaz našich nezákeřných úmyslů jel jako součást jejich doprovodu princ."
To mě rozrušilo. "Myslíš, že je to bezpečné? Mohla by to být past, aby ho vlákali do nebezpečí."
Chade se zasmušile usmál. "A proč myslíš, že chci, abys jel s ním? Samozřejmě že to může být past. Ale Moudří se musejí obávat téhož, nebo ne? A tak žádají jeho, protože vědí, že bychom neriskovali jediného farseerovského dědice, kdyby existovala sebemenší šance, že dojde k šarvátce."
"Stará krev," řekl jsem mu. "Musíš se naučit říkat ‚Stará krev", a ne ‚Moudří'. Takže ty ho pošleš, aby je cestou sem doprovázel?"
Chade se zamračil a připustil: "Nemá v tom moc na výběr, stejně jako já. Královna už jim to slíbila."
"I přesto, žes nesouhlasil."
Chade si pohrdlivě odfrkl. - "Můj souhlas nebo nesouhlas pro královnu v poslední době skoro nic neznamená. Možná si myslí, že už mě jako poradce nepotřebuje. Inu. Ještě uvidíme."
Na to jsem neměl co říci. Abych pravdu řekl, potají jsem se zaradoval, že královna svoji autoritu prosadila, i když ve mně trochu zatrnulo, že jsem neloajální vůči Chadeovi.
Další dny uběhly v takovém shonu a napětí, že mi to vytlačilo z hlavy skoro všechny obavy o šaška. Přestože moje zdraví bylo stále křehké, začali jsme se s Chadem, Thickem a Dutifulem scházet každé ráno v přímořské strážní věži. Šašek se našich schůzek neúčastnil. Chade to nijak nekomentoval, vzhledem k tomu, co jsem mu řekl, mu asi připadalo ještě více žádoucí, aby šašek nebyl součástí naší koterie. Nikdy jsem to téma nenadnesl. Scházeli jsme se jenom my čtyři a provozovali jsme Umění s horlivostí, která mně naháněla strach a je ostatní uváděla v nadšení. Dělali jsme pokroky, opatrné a řízené pokroky, jež neuspokojovaly nikoho kromě mne. Thick se naučil spoutat svoji hudbu, ačkoliv jsem měl dojem, že ho to rozrušuje způsobem, jejž nedokázal vysvětlit. Dutiful se zlepšil v adresném posílání vzkazů jedincům. Chade, jak se dalo očekávat, za ostatními dvěma žáky zaostával. Když jsme byli ve fyzickém kontaktu, dokázal neurčitě číst v mé mysli a já v jeho. Thick na něj dokázal vyvinout nápor, který sice upoutal jeho pozornost, ale nic mu nesdělil. Dutiful ho, zdá se, nemohl najít. Nebo ho Chade nedokázal vzít na vědomí. Já jsem nedokázal přijít na to, který z problémů to je, a tak jsme pracovali na vyřešení obou. Tato rána pro mě byla vyčerpávající i nervově zničující. Pořád jsem trpíval bolestmi hlavy, i když se nedaly srovnat s těmi, které mě postihovaly dřív.
Pod Chadeovým přísným dohledem jsem každé poledne snědl nějaké nemastné neslané, ale zato zdravé, výživné jídlo. Možná jsem převzal do svých rukou jeho výuku Umění, ale pořád zůstával mým učitelem a věřil, že sám nejlépe ví, jak jsem na tom se svým fyzickým zdravím. Právě v té době mě konfrontoval v souvislosti s elfí kůrou a chovankou, které objevil a odnesl z mého pokoje, když jsem se zotavoval ze svého "uzdravení". Došlo mezi námi k ostré hádce, nepříjemné pro nás pro oba. Chade tvrdil, že je mou povinností nedělat nic, co by mohlo narušit nebo potlačit mé Umění, zvláště nyní, když jako mistr Umění vyučuji prince a koterii. Já jsem tvrdil, že mám právo na soukromé vlastnictví. Žádný z nás neustoupil, natož aby se omluvil. Byla to prostě oblast, o níž jsme se napříště odmítali bavit.
Lord Golden mě propustil ze svých služeb krátce poté, co mu Chade navrhl, že by to mohl udělat. Nabídli mi zaměstnání v královnině gardě a já je bez meškání přijal. Vzali mne mezi sebe s klidem, který mě překvapil. Evidentně jsem nebyl první divný chlapík, jehož Chade vpašoval do jejich řad. Přemýšlel jsem, kolik z nich je asi něčím více, než se napohled jeví. Nekladli mi mnoho otázek, ale spíše si mne ohodnotili prostřednictvím svých rutinních cvičení a praktik. Časná odpoledne jsem trávil na cvičišti s královninou gardou. Často se zjistilo, že při výcviku nestačím, a na důkaz toho jsem se honosil modřinami.
Oficiálně jsem měl v kasárnách palandu spolu se zbytkem mužstva, ale stejně často jsem přespával ve své pracovně. Pokud se někdo pozastavoval nad tím, že má příslušnost ke královnině gardě je nezvykle volná, nijak se k tomu přede mnou nevyjadřoval. Když jsem se na cvičišti potkal s Wimem, blahopřál mi, že jsem "opět počestným bojovníkem". V oblékání jsem se vrátil k jednoduché modři buckského strážníka a při příležitostech, kdy jsem se musel prezentovat jako královnin voják, jsem si na sebe bral purpurovobílou tuniku. Měl jsem velikou radost z toho, že mohu otevřeně nosit na hrudi znak s liškou. Pěkně ladil s lištičkou na jehlici, kterou jsem nosil pod košilí, kousek nad srdcem.
Měl jsem dojem, že se rychleji unavím a že se uzdravuji mnohem pomaleji než kdy předtím, ale i přes

Chadeova doporučení jsem se nepokusil urychlit ten proces za pomoci Umění. V pozdních odpoledních hodinách, kdy se Chade zpravidla věnoval diplomacii, jsem posílal Thicka na nájezdy do kuchyně. Společně jsme hltali sladkosti, hutné těstíčko a tukem bohatě prorostlé maso. Zjistili jsme, že Gilly miluje hrozinky zrovna tak jako Thick. Když fretka prosebně zatancovala, aby je dostala, Thicka vždycky přepadl takový smích, až slzel. Všichni jsme začali nabývat na váze. Thick možná více, než pro něj bylo dobré. Tělo měl buclaté a vlasy lesklé jako psíček od nějaké šlechtičny. Když se mu nyní dostalo požehnání v podobě jídla, péče a přijetí, tento mužík se občas projevil jako mírná a dobrotivá povaha. Užíval jsem si těch dobrých, prostých chvil v jeho společnosti.
Dokonce se mi podařilo strávit několik večerů s Hapem. Nechodili jsme již k Vepříkovi, ale do jedné poklidné pivnice, poměrně nové, která se jmenovala U Ztroskotané rudé lodě. Tam jsme pojedli levné a tučné hospodské jídlo a pohovořili si jako staří přátelé, jimiž jsme se teď stávali. Připomínalo mi to dny prožité s Burrichem krátce předtím, než mě Regal zabil. Nyní jsme jeden ve druhém poznávali muže. Při jednom zvláště vydařeném posezení mne počastoval dlouhým povídáním o tom, jak se Starling vnesla do dílny, oslnila mistra Gindasta svým šarmem a slávou a odvedla si Hapa na celý den do města Buckkeep.
"Bylo to tak zvláštní, Tome," řekl mi v jakémsi údivu. "Chovala se, jako kdyby mezi námi nikdy nedošlo k sebemenší hádce nebo ostřejší slovní výměně. A tak co jsem mohl dělat jiného než chovat se podobně? Myslíš, že už doopravdy zapomněla, co mi řekla?"
"Pochybuji, že zapomněla," odvětil jsem zamyšleně. "Zapomnětlivý pěvec brzy zemře hlady. Ne. Naše Starling podle mě věří, že pokud usilovně předstírá, že se něco má tak a tak, vskutku to tak je. A jak jsi sám viděl, občas jí to vychází. Takže už jsi jí odpustil?"
Na chvíli se zatvářil rozpačitě. Potom se mě s ironickým úsměvem zeptal: "Postřehla by to, kdybych jí neodpustil? Dokázala s takovou obratností přesvědčit Gindasta, že je mi bezmála matkou, že jsem tomu sám napůl uvěřil."
Musel jsem se zasmát a pokrčit rameny. Starling vzala Hapa do krčmy, kterou navštěvovali potulní pěvci, a tam ho představila spoustě mladých, hudebně nadaných dam. Krmily ho masovými pirožkami a nalévaly pivem a svými písněmi, zatímco mezi sebou soupeřily o jeho pozornost. Ihned jsem ho ve své nejapnosti varoval před poddajnou a uvolněnou morálkou pěvců a jejich kamennými srdci. Byla to chyba. "Nezbylo mi žádné srdce, které bych nějakému děvčeti mohl dát," sdělil mi velevážně. Nicméně z toho, jak mi některé z nich popsal, jsem usoudil, že i kdyby pro ně neměl srdce, oko pro ně pořád má. A tak jsem vskrytu blahořečil Starling za to, že mého chlapce tak rychle vyléčila.

Jak šašek, tak lord Golden se mi vytrvale vyhýbal. Když jsem občas večer sestoupil tajnou chodbou z pracovny a přes svoji ložnici v tichosti prošel do komnat lorda Goldena, zjistil jsem, že není doma. Dutiful mi řekl, že teď mnohem více hraje, dole ve městě, kde tento druh zábavy získával na stále větší oblibě, jakož i na soukromých večírcích na hradě. Postrádal jsem ho, ale zároveň jsem se děsil, že bych mu mohl stanout tváří v tvář. Nechtěl jsem, aby mi vyčetl z očí, že jsem ho zradil a vše řekl Chadeovi. Bylo to pro jeho vlastní dobro, vymlouval jsem se sám sobě. Čert vzal draky. Pokud zůstane naživu, když mu prostě zabráníme odjet na Aslevjal Island, pak to vyvolá jen jeho nelibost, což byla cena přijatelná. Takhle jsem se utěšoval ve chvílích, kdy jsem se přistihl, že jeho divokým proroctvím věřím. Jindy jsem byl pevně přesvědčen, že není žádný zamrzlý drak a žádná Bledá žena, a on tudíž nemá žádný důvod, aby na Aslevjal Island jezdil. Tak jsem si ospravedlňoval skutečnost, že proti němu kuji s Chadem pikle. Co se týče důvodu, proč se mi vyhýbal, tušil jsem, že se jakýmsi zvláštním způsobem stydí za tetování, o němž jsem nyní věděl, že ho má na těle. Věděl jsem, že nemohu vyžadovat jeho společnost nebo mu tu svoji vnucovat. Mohl jsem jen doufat, že s postupem času se hojící se trhlina mezi námi ještě více zacelí.
Takhle mi plynuly mé dny.
Nikomu bych to nepřiznal, ale má obnovená hrůza z princovy výpravy na Aslevjal Island u mě ze všeho nejvíce posílila odhodlání naučit prince Umění. Bez ohledu na to, jak jsem počítal dny, které zbývaly do naší jarní plavby, nikdy jich nebylo dost. Nyní jsem se shodoval s Chadem v tom, že princ musí mít koterii, která bude mít alespoň základní pracovní znalosti z magie Umění. A tak jsem se pustil do rozvíjení našich magických vloh, pravda, s rozličnými úspěchy. Chadeova úroveň se během našich ranních lekcí pomalu zvyšovala. Se svými pokroky byl sám velmi nespokojený, což mu současně bránilo

ve větší koncentraci. Nedokázal jsem ho přimět, aby se uvolnil, ať jsem se sebevíce snažil navodit u něho stav klidu a prázdnoty. Dutifulovi připadaly mé rozepře s tímhle postarším studentem nejspíš zábavné, kdežto Thicka nevýslovně nudily. Ani jeden z těch postojů neumenšil Chadeovu vznětlivost ve vztahu ke mně. Zjistil jsem, že můj laskavý a trpělivý učitel je úděsný student, umíněný a vzpurný. Nakonec se mi podařilo otevřít jej Umění po čtyřech dnech neutuchajícího úsilí. Když si proud Umění poprvé uvědomil, vrhl se do něj po hlavě. Neměl jsem na výběr než vyrazit za ním. Když jsem Dutifulovi a Thickovi přísně zakázal pouštět se za mnou, ponořil jsem se do proudu Umění.

Nerad na tu nešťastnou příhodu vzpomínám. Nejen že se Chade v Umění rozplýval. Šlo o to, že ho tam byl k rozplynutí takový mohutný kus. Všechny okamžiky všech jeho let se od něj v proudech vzdalovaly. Když jsem se ho nějakou dobu snažil sbírat, uvědomil jsem si, že Umění ho necupuje. Spíše on sám vysílal pátrající vlákna sebe samého. Stařec se rozprostíral do všech směrů jako kořeny žíznivé rostliny, bez ohledu na to, jak dravý proud Umění trhá a rozptyluje jeho vlákna. Zatímco jsem shromažďoval kousky jeho podstaty, on si liboval v divokém přívalu spojitostí. A nakonec jsem ho vyrval z vodopádu Umění, silou svého hněvu jako i silou magických schopností. Když jsme se konečně vrátili do svých těl, zjistil jsem, že to moje se nachází pod velkým stolem, kde se třáslo a škubalo sebou na pokraji křečovitého záchvatu.

"Ty hloupý, paličatý starý bastarde!" zasyčel jsem na něj. Neměl jsem sílu křičet. Chade ležel natažený v křesle. Zatímco oční víčka se mu chvěla a on přicházel k sobě, mumlal jenom: "Úžasné. Úžasné." A potom spustil hlavu na stůl a ponořil se do mrtvolného spánku, ze kterého nebyl k probuzení.

Dutiful a Thick mě vytáhli zpod stolu a posadili zpátky do křesla. Dutiful mi třesoucíma se rukama nalil přetékající číši vína. Thick pouze stál a hleděl na mě, oválná očka vytřeštěná dokořán. Když jsem vypil půlku číše, Dutiful zahanbeně řekl: "Něco tak děsivého jsem ještě neviděl. Bylo to stejné, jako když jsi vyrazil za mnou?"

Byl jsem příliš otřesený a rozzlobený na Chadea i sebe, než abych princi přiznal, že nevím. "Ať to slouží jako ponaučení i pro vás dva," láteřil jsem. "Každý z nás, kdo se poddá takové pošetilosti, riskuje životy všech. Teď už dobře chápu, proč staří mistři Umění kladli bariéru bolesti mezi Umění a umíněné studenty."

Princ na mě zůstal v šoku hledět. "Přece bys něco takového neudělal lordu Chadeovi?" Řekl to takovým tónem, jako bych navrhl vsadit královnu pro její vlastní dobro do želez.

"Ne," připustil jsem poněkud zdráhavě. Roztřeseně jsem vstal a obešel stůl. Šťouchl jsem do chrápajícího starce a potom jsem do něj rýpl. Otevřel na škvíru oči. Usmál se na mě, hlavu pořád položenou na stole. "Ach. Tady jsi, můj chlapče." Jeho úsměv se přihlouple rozšířil. "Viděl jsi mě? Viděl jsi, jak se vznáším?" A v příští chvíli jsem nevěděl jistě, jestli obrátil oči v sloup či jestli zavřel víčka, ale už zase byl ten tam, vyčerpaný jako dítě po dni stráveném na pouti. Zoufal jsem si nad tím, že si zřejmě neodnesl ani zdání o tom, jaké tragédii jen o vlásek unikl. Probudil se až za hodinu a navzdory všem svým omluvám měl v očích lesk, který mě naplnil úzkostí. I poté, co mi slíbil, že nebude podnikat žádné divoké experimenty na vlastní pěst, jsem vskrytu naléhal na Thicka, aby mě ihned kontaktoval, pokud vycítí, že se Chade oddává Umění. Thickův vážně míněný souhlas mi byl jenom chabou útěchou, neboť takové sliby zpravidla nepodržel v hlavě dlouho.

Ráno druhého dne mi nepřineslo o nic větší klid. Napřed jsem vybídl Chadea, ať tentokrát nic nepodniká, ať všechno jen co nejbedlivěji pozoruje, a pokusil jsem se vést Dutifula, když si půjčoval od Thicka sílu, aby dokázal Umění lépe využít. Třebaže při mém uzdravení všichni zažili, co společnými silami dokázali, nikdo z těch tří nedokázal popravdě vysvětlit, jak tu sílu načerpali nebo co se vlastně stalo. Zdálo se mi, že Dutiful přinejmenším potřebuje mít po ruce Thicka, aby od něj mohl čerpat sílu. A tak jsem jim připravil jednoduché cvičení, či to jsem si alespoň myslel.

Dutiful sám o sobě dokázal kontaktovat Chadeovu mysl pouze slabounkým šepotem. Uměl Chadea přimět, aby vzal na vědomí jeho úsilí, nikoli už vzkaz, který se mu snažil sdělit. Nevěděl jsem jistě, jestli to naznačuje, že Chade je vůči Umění stále příliš uzavřený nebo že Dutiful ho nedokáže dostatečně správně zaměřit. Chtěl jsem se přesvědčit, jestli po načerpání síly od Thicka dokáže Dutiful přimět Chadea, aby ho slyšel. "Princ Verity mi říkal, že člen koterie nebo sólista využívaný takovým způsobem se honosil titulem králův muž. Takže. Thick bude sloužit Dutifulovi jako králův muž. Zkusíme to?" zeptal jsem se.

"On je princ. Žádný král," přerušil mě úzkostlivě Thick.
"Ano. A co?"
"Takže nemůžu být králův muž. Nepůjde to."
Sebral jsem v sobě trpělivost. "To je v pořádku, Thicku. Půjde to. Budeš sloužit jako princův muž."
"Sloužit? Jako sluha?" urazil se okamžitě.
"Ne. Pomáhat. Jako přítel. Thick bude pomáhat Dutifulovi jako princův muž. Zkusíme to?"
Dutiful se usmíval, ale nebyl to posměch na adresu jeho muže. Thick se k princi otočil, zachytil jeho úsměv a posadil se hned vedle něj. "Mělo by vám to jít oběma snadno," prohodil jsem. Nevěděl jsem, zda lžu nebo ne. "Thick musí být jednoduše otevřený Umění, nesmí však vyvíjet žádné úsilí. Dutiful by měl od něj načerpat sílu a za pomoci Umění zkusit kontaktovat Chadea. Dutifule, postupuj opatrně. A když ti řeknu, abys přestal, musíš kontakt okamžitě přerušit. Jdeme na to. Začněte."
Myslel jsem, že jsem počítal se všemi možnostmi. - Měl jsem s sebou sladkosti, které Thick miloval, a láhev brandy, kdybychom potřebovali něco k posílení. Obojí stálo připravené na stole. Říkal jsem si, jestli to nakonec nebyl špatný nápad. Thick neustále zrakem zabíhal k hrozinkovým bochánkům. Nebudou příliš odvádět jeho pozornost od Uměni? Chtěl jsem mít připravenou také elfí kůru a horkou vodu, ale Chade to striktně zamítl. "Bude mnohem lepší, když princova koterie nikdy nepřijde do styku s tak destruktivní drogou," pravil se spravedlivým rozhořčením. Nepřipomněl jsem mu, že mě ji naučil užívat právě on.
Postával jsem úzkostlivě za princem, když položil ruku na Thickovo rameno. Pokud by to vypadalo, že mužíčka vysává, byl jsem připraven jejich spojení fyzicky přerušit. Dobře jsem věděl, že praktikant Umění může takhle záměrně zabít. Nepřál jsem si žádné tragické nehody.
Čekali jsme. Po nějaké době jsem na Chadea významně pohlédl. On na mě pozvedl obočí.
"Začněte," vybídl jsem je oba.
"Já to zkouším," řekl Dutiful podrážděně. "Mohu Thicka kontaktovat Uměním. Ale nevím, jak mu mám odčerpat sílu a použít ji."
"Hm. Thicku, nemůžeš mu pomoci?"
Thick otevřel oči a pohlédl na mě. "Jak?" zeptal se.
Nevěděl jsem. "Prostě se mu otevři. Mysli na to, že mu posíláš svou sílu."
Opět se do toho pustili. Sledoval jsem Chadeovu tvář, zda nespatřím náznak toho, že Dutiful se s ním v mysli spojil. Ale po krátké době ke mně Dutiful zvedl oči, ústa zkřivená v nepatrném úsměvu. "On ke mně vysílá ‚síla, síla, síla'," svěřil se mi.
"Řekls to!" ohradil se zlostně Thick.
"Ano. To jsem řekl," ujistil jsem ho. "Uklidni se, Thicku. Nikdo se ti neposmívá."
Zabodl se do mě pohledem a odfrkl si nosem. Psí smrad.
Dutiful sebou trhl. Chade zkřivil rty, ale podařilo se mu úsměv potlačit. "Psí smrad. Tohle jsi mi chtěl sdělit?"
"Myslím, že tu poznámku adresoval Thick mně," pravil jsem obezřele.
"Ale prošlo to přese mne k Chadeovi - mému cíli. Cítil jsem to," vyhrkl Dutiful vzrušeně.
"Výborně. Alespoň činíme pokroky," poznamenal jsem.
"Mohu si už dát bochánek?"
"Ne, Thicku. Ještě ne. Musíme všichni pracovat na tomhle." Na chvíli jsem se zamyslel. Dutiful usměrnil Thickovo Umění. Znamenalo to, že od něj ve skutečnosti načerpal sílu, aby pronikl k Chadeovi, nebo že prostě přesměroval Thickův vzkaz, určený mně, k Chadeovi?
Nevěděl jsem. Ani jsem si nemyslel, že bych se mohl nějak přesně ujistit o tom, co se právě stalo.
"Zkuste to spolu," navrhl jsem. "Oba se pokuste poslat tentýž vzkaz Chadeovi, pouze Chadeovi. Pokuste se vyvinout soustředěné úsilí."
"Soustředěné?"
"Dělejte to společně," doplnil pro Thicka Dutiful. Nastal okamžik ticha, kdy se ti dva mezi sebou radili. Tušil jsem, že vybírají vzkaz. "No tak," pobídl jsem je, nespouštěje oči z Chadeovy tváře.
Chade se zamračil. "Něco o bochánku."
Dutiful podrážděné vzdychl. "Ano, ale tohle jsme přenášet neměli. Thick má trochu potíže s koncentrací."

"Mám hlad."
"Ne, nemáš. Chceš jen jíst," řekl mu Dutiful. Nato Thick začal trucovat. Žádné pobízení ani přesvědčování ho nepřimělo, aby to zkusil znovu. Nakonec jsme mu jídlo povolili a rozhodli se přeložit tuto lekci na druhý den.
Jenže příštího rána se zdálo, že nám osud nedopřeje více štěstí než předtím. Ve vzduchu bylo cítit jaro. Otevřel jsem okenice dokořán vstříc rozbřesku. Slunce se na horizontu teprve začínalo ohlašovat, ale čerstvý vítr přinášel z oceánu silný a svěží vzduch, který vypovídal o životě a změně období. Stál jsem u okna a dlouho vdechoval, zatímco jsem čekal, až dorazí ostatní.
Pokud se jednalo o to, co jsem chystal proti lordu Goldenovi, mému svědomí se ani trochu neulevilo. Začal jsem už litovat, že jsem obsah našeho rozhovoru vyzradil Chadeovi a že jsem mu řekl také o šaškových tetováních. Kdyby chtěl, aby o nich Chade věděl, jistě by mu o nich pověděl během jejich rozhovoru o tetováních narčesky. Měl jsem hluboký a intenzivní pocit, že jsem se rozhodl špatně. Už to ale nešlo nijak odčinit a přiznat se s tím šaškovi mi připadalo nemyslitelné. Ještě nemyslitelnější by bylo nechat ho odjet na Aslevjal Island, když věřil, že ho tam čeká smrt. A tak, ačkoliv jsem se cítil pošetile, rozhodl jsem se, že budu prostě držet jazyk za zuby a ponechám tu věc na Chadeovi. To on lordu Goldenovi nedovolí, aby nás doprovázel. Znovu jsem se nadechl svěžího jarního vzduchu v naději, že si budu připadat mladší. Místo toho jsem pocítil ještě větší úzkost.
Mezitím se vrátil na Buckkeep Civil Bresinga. Stráž, jež ho cestou doprovázela, měla formálně ztělesňovat soustrast Farseerů k úmrtí jeho matky. Přesto Civil věděl, i když ostatní ne, že se může těšit na dlouhé roky na Buckkeepu pod neustálým dohledem. Měl na hradě zůstat, dokud nedosáhne plnoletosti, zatímco koruna se ve své dobročinnosti uvolila spravovat jeho pozemky. Galekeep byl uzavřen a zůstal tam jen nezbytně nutný personál poskytnutý královnou. Jevilo se mi to jen jako mírné pokárání ve srovnání s jeho velezrádným počínáním. O jeho Moudrosti se pomlčelo, domníval jsem se, že od další nekalé činnosti by ho mohla odradit právě hrozba, že bude odhalen. Nebyl dán do vůbec žádné spojitosti s úmrtím tří mužů ve městě Buckkeep. Hnětlo mě, že z toho vyvázl tak lehce, když jsem uvážil, že vystavil prince takovému nebezpečí. Podle toho, co mi řekl Chade, Dutiful prohlásil, že Civil předal Piebaldům jen velmi málo informací o princi a že většinou to byly údaje, které by měl i ten nejnižší sluha. Nijak mě to neutěšilo. Ještě více mě znepokojilo zjištění, že nejen Laudwine, ale i Padget projevil živý zájem o všechny informace, které by Civil mohl poskytnout v souvislosti s lordem Goldenem a mnou. Věděl toho málo, takže jim málo pověděl. Přesto se Civil princi svěřil, že jejich zájem v něm probudil značnou zvědavost ohledně nás dvou.
Krátce po jeho návratu jsem se vydal špehovat Civila v jeho pokojích. Vypadal jako osamocený a dost zničený mladý muž. Na Buckkeepu s ním zůstal pouze jeden rodinný sluha. Byl to mládenec připravený o rodinu a domov, obraný o všechen majetek kromě nejnutnějších osobních věcí, a jeho zvířecí partner v Moudrosti byl svěřen do péče královské stáje. Prostý, jednoduše vybavený pokojík, který mu byl přidělen, odpovídal postavení nižšího šlechtice, ale doma se měl jistě mnohem lépe. Večery trávil většinou tím, že seděl a zíral do ohně. Tušil jsem, že komunikuje se svou kočkou, ale nezjistil jsem žádný tok Moudrosti mezi nimi dvěma. Místo toho jsem cítil jeho tíživou mizérii, takřka hmatatelnou v malém pokoji.
Přesto jsem mu nedůvěřoval.
Pořád jsem se díval z okna ve věži, když jsem uslyšel na schodech princovy kroky. Chvíli nato vešel a zavřel za sebou dveře. Chade a Thick měli přijít tajnou chodbou co nevidět, ale prozatím jsme měli pár okamžiků jen my dva pro sebe. Nedíval jsem se na něho, když jsem se zeptal: "Mluví s tebou Civilova kočka?"
"Pard? Ne. Je to kočka, takže by samozřejmě mohl, kdyby chtěl. Ale pokládalo by se to za… nestydatost, řekl bych." Zamručel, zatímco přemýšlel. "Je to zvláštní, když se nad tím zamyslíš. Mezi lidmi ze Staré krve, kteří preferují kočky, se dodržuje množství společných zvyků. Nikdy bych se nepokusil zapříst řeč s kočičím partnerem někoho jiného. Bylo by to jako, povězme, jako flirtovat s něčí snoubenkou. Za celou tu dobu, co Parda znám, neprojevil nikdy sebemenší zájem o komunikaci se mnou. Samozřejmě že mi sdělil, právě onehdy, že Civil je v nebezpečí. Ale mělo to spíš charakter výhrůžky. Civil mi ho přinesl ve velkém plátěném pytli. Z toho, co mi řekl, jsem pochopil, že kočku

nalákal do pytle při nějaké drsné hře, kterou spolu hráli. Teprve pak Civil pytel zavázal a odvlekl po schodech do mého pokoje. A tím myslím odvlekl. Pard je totiž velká kočka."
Pojednou vzdychl. "Už jen podle toho jsem měl poznat, co se děje. Kdyby Civil nebyl v koncích, nikdy by s Pardem nejednal tak neuctivě. Ale Civil působil tak rozrušeným a tak uspěchaným dojmem, že jsem svolil nechat si kočku u sebe v pokoji, dokud se pro ni nevrátí, a moc jsem se ho nevyptával. Ale když potom odešel, nedokázal jsem vystát Pardovo prskání a to monotónní kňourání. Snažil se pařáty na zadních nohou prorvat z pytle ven, ale Civil vybral vskutku pevné plátno. Po chvíli tam Pard jen ležel a ztěžka oddychoval, až jsem se začal bát, že by se mohl udusit. Zvuky, které vydával, napovídaly, že je strašlivě rozrušený. Ale ve chvíli, kdy jsem pytel otevřel, vyrazil pařáty po mně a skolil mě na zem. Popadl mě tady," a Dutiful si rukou sevřel z boku hrdlo, "a zaťal mi drápy do břicha. Přísahal, že mě zabije, když ho z místnosti nepustím. A pak, ještě než jsem stačil něco podniknout, zavřeštěl a smekl se mi pařáty po těle odshora dolů. Právě v tu chvíli byl Civil atakován. Pard řekl, že je to moje vina a že mě za to zabije, pokud Civila nezachráním. A tak jsem tě kontaktoval Uměním."
Stoupl si k oknu vedle mě a díval se přes zvlněnou hladinu do dáli, zatímco slunce ždímalo z černých vln první barevné odlesky. Nějakou dobu tak jen mlčky hleděl.
"A co se stalo pak?" pobídl jsem ho.
"Och. Řekl bych, že jsem myslel na to, co se v tu chvíli děje s tebou. Proč jsi mi neodpověděl? Nemyslíš, že bych ti poslal pomoc?"
Jeho otázka mě zaskočila. Chvíli mi trvalo, než jsem na ni v sobě našel odpověď. Zasmál jsem se. "Myslím, že bys to udělal, kdybych na to pomyslel. Ale tolik let jsme si stačili jenom vlk a já. A když jsem Nighteyese ztratil… nikdy mě nenapadlo, že bych se tě mohl dovolávat o pomoc. Nebo že bych ti dal vědět, kde jsem. Prostě mě to nikdy nenapadlo."
"Snažil jsem se tě kontaktovat. Když oni… dusili Civila, jeho kočka běsnila jako pominutá. Pard ode mě odskočil a začal pobíhat po místnosti, bouraje všechno ve svém dosahu. Neměl jsem ponětí, jaké škody dokáže svými pařáty napáchat. Závěsy u postele, oblečení… Pořád mám pod postelí srolovanou tapiserii, protože jsem nenašel odvahu někomu o ní říct. Patrně je zničená. Ale myslím si, že byla stejně bezcenná."
"Nic si z toho nedělej. Mám jednu, kterou si můžeš vzít." Princ se při pohledu na můj křivý úsměv zatvářil zmateně.
"Snažil jsem se s tebou spojit Uměním, zatímco Pard cupoval můj pokoj na kousky. Jenže jsem k tobě nemohl proniknout."
Vzpomněl jsem si na něco, co se mi dlouho nevybavilo. "Tvůj otec si mi stěžoval na totéž. Že když vyrážím do boje, nedokážu s ním udržet kontakt na vlnách Umění. Ani jemu se nedařilo navázat se mnou v takových okamžicích spojení." Pokrčil jsem rameny. "Málem jsem na to zapomněl." Bezděčně jsem se dotkl prstem jizvy po kousnutí na rozhraní ramene a krku. Potom jsem si uvědomil, že Dutiful na mě hledí s výrazem chlapeckého obdivu, a rychle jsem rukou zase ucukl.
"A to bylo jedinkrát, kdy s tebou Pard mluvil?"
Pokrčil rameny. "Tak nějak. Znenadání přestal trhat moje věci. Poděkoval mi. Velmi upjatě. Myslím, že pro kočku musí být velmi těžké někomu děkovat. Poté si vyskočil na mou postel a ignoroval mě. Zůstal tam, dokud si pro něj Civil nepřišel. Můj pokoj je stále cítit po kočce. Řekl bych, že Pard v boji prská."
To málo, co jsem o kočkách věděl, se mi jeho slova zdála potvrzovat. Taky jsem mu to řekl. A pak jsem se ho opatrně, protože to téma bylo mezi námi stále citlivé, velmi opatrně zeptal: "Dutifule, proč Civilovi důvěřuješ? Nedokážu pochopit, proč ho po tom všem, co udělal, ještě pouštíš do svého života."
Obdařil mne zmateným pohledem. "Věří mi. Myslím, že není možné, aby někdo důvěřoval jinému člověku tak jako on mně a nestál by mu za opětování té důvěry. A krom toho jej potřebuji, mám-li pochopit lid ze Staré krve žijící v mém království. Zdůraznila mi to moje matka. Že musím poznat velmi dobře alespoň jednoho z nich, máme-li jednat s nimi se všemi."
Na to jsem nepomyslel, ale věděl jsem, co tím míní. Životní styl Staré krve, to byla kultura skrytá v naší vlastní kultuře na území Šesti vévodství. Letmo jsem do ní nahlédl, ale nemohl jsem to Dutifulovi vysvětlit jako někdo, kdo se v tom narodil a kdo v tom vyrůstal. Ale přesto. "Musí existovat někdo další, kdo by ti mohl v tomto ohledu posloužit. Pořád nechápu, co Civil udělal pro to, aby si zasloužil tvoji úctu."

Dutiful si malinko povzdechl. "FitzChivalry. Svěřil mně svou kočku. Kdybys věděl, že vyrážíš na smrt, a nechtěl bys, aby Nighteyes zemřel po tvém boku, kde bys ho nechal. Komu bys ho svěřil? Člověku, kterého jsi dobrovolně zradil? Nebo příteli, kterému důvěřuješ přes všechna zdání a přetvářky?"
"Oj," řekl jsem, když mi jeho otázka došla se vším všudy. "Chápu. Máš pravdu."
Žádný člověk by přece nesvěřil polovinu své duše člověku, na němž by mu nezáleželo.
Zakrátko se ze dveří v krbové římse vynořili Thick a Chade. Stařec se mračil a otřepával si pavučiny ze zdobně vyšívaných rukávů. Thick si pro sebe pobrukoval zvláštní tóny, jež vhodně zaplňovaly mezery v písni, kterou vysílal Uměním vstříc ránu. Zdálo se, že ho to velmi uspokojuje. Když jsem naslouchal jen ušima, jako by vyluzoval pouze náhodné rušivé tóny. Jaký rozdíl mohl způsobit přístup do mysli jiného člověka, kterému jsem rozuměl.
Thick ihned zabloudil zrakem ke stolu a já jsem vycítil jeho zklamání, že tam na něj nečekají žádné těstovinové dobroty. Vzdychl jsem a doufal, že jeho zmařená očekávání se špatně nepodepíší na našem dnešním úsilí. Posadil jsem své studenty stejně jako o den dříve: Chadea na jednu stranu stolu, Dutifula a Thicka těsně vedle sebe na stranu druhou. Já sám jsem si jako prve stoupl za Dutifula a Thicka, připraven vrhnout se na ně a fyzicky je oddělit, bude-li to nutné. Věděl jsem, že Dutifulovi to připadá poněkud dramatické, a i Chade si asi myslel, že jsem přespříliš úzkostlivý. Ale ani jednomu se ještě nestalo, že by z něj jiný praktikant Umění vysál všechen život.
Dutiful, stejně jako předtím, položil ruku Thickovi na rameno. A jako předtím se pokoušeli adresovat Chadeovi prostý vzkaz a nešlo jim to. Dutiful dokázal navázat spojení s mou myslí, stejně jako Thick, ale ani ve svém úsilí navázat mne, úkolu důvěrně známém, se nedokázali sjednotit. Začínal jsem si myslet, že je to beznadějné. Jeden z nejzákladnějších úkolů koterie spočívá v tom, že praktikanti spojí svá Umění v jedno a dají ho k dispozici králi. Nám se nedařilo ani to. A opakované nezdary začínaly způsobovat, že jsme byli jeden na druhého stále více nakvašení.
"Thicku, hned přestaň s tou hudbou. Jak se mohu soustředit, když tvá hudba nepřetržitě zní na pozadí v mé mysli?" ozval se Dutiful poté, co náš poslední pokus skončil nezdarem.
Princova výtka s Thickem trhla. Když se mu oči zalily slzami, pojednou jsem si uvědomil, jak hluboké a silné pouto již s Dutifulem navázal. Myslím, že i princ si uvědomil svoji chybu, poněvadž vzápětí nad sebou zakroutil hlavou a poznamenal: "Právě půvabnost tvé hudby mě rozptyluje, Thicku. Nedivím se, že se o ni chceš pořád dělit se světem. Ale prozatím se musíme soustředit na naše lekce. Chápeš?"
V Chadeových očích se náhle zažehly zelené jiskry. "Ne!" zvolal. "Thicku, nepřestávej s tou hudbou. Protože já jsem ji nikdy neslyšel, i když jsem často slyšel od Dutifula a Toma, jak je půvabná. Dovol mi slyšet tvoji hudbu, Thicku, aspoň jednou. Dej ruku Dutifulovi na rameno a pošli mi svou hudbu. Prosím."
Dutiful a já jsme zůstali na Chadea civět, ale Thick se celý rozzářil. Nezaváhal ani chviličku. Ještě než Dutiful stačil sundat ruku z Thickova ramene, mužík ji uchopil a pevně sevřel. S očima upřenýma na Chadea, s ústy radostí dokořán, nedopřál Dutifulovi vůbec čas, aby se soustředil. Hudba nás všechny naplnila jako příval. Matně jsem cítil, jak se Chade pod tím nárazem zapotácel. Jeho zraky se rozšířily, a i když se mu rysy triumfálně rozjasnily, postřehl jsem rovněž stín strachu.
Thickovu sílu jsem nepodceňoval. Nikdy předtím jsem nebyl svědkem takového výlevu Umění. Až dosud Thickova hudba vždy jen podbarvovala jeho myšlenky, podvědomá jako dech či tlukot srdce. Ale nyní se s ní vrhl široko do světa, raduje se ze své mateřské písně.
A jako může rozvodněná blátivá řeka zbarvit celý záliv, do kterého ústí, tak Thickova píseň zbarvila mohutný proud Umění. Jeho píseň vstoupila do proudu a změnila ho. Nikdy jsem si nic takového nedokázal představit. Jelikož sám jsem jí byl uchvácen, zjistil jsem, že nejsem s to ovládat svoje tělo. Ve své fascinaci jsem byl vtahován do Thickovy hudby, obestřen jeho rytmem a melodií. Kdesi jsem cítil, že Dutiful a Chade jsou se mnou, ale nedokázal jsem je odlišit od clony vábivé hudby. Ani jsem nebyl jediný, koho strhla s sebou. Cítil jsem v té cloně Umění i ostatní lidi. Některé jako jednotlivá vlákna, úponky magie táhnoucí se od těch, kteří měli stěží jaké vlohy k Umění. Možná se kdesi nějaký rybář podivil, jaká to prazvláštní melodie zní na pozadí jeho mysli, nebo nějaká matka pozměnila nápěv ukolébavky, kterou pobrukovala. Jiné to zasáhlo víc. Vnímal jsem lidi, kteří ustali ve své činnosti a rozhlédli se zastřeně kolem, pokoušejíce se objevit zdroj této šeptající hudby.
Nebylo jich mnoho, ale našlo se několik jedinců, kteří si ve svém žití uvědomovali Umění neustále, jako

šum tlumených hlasů na pozadí, který se naučili ignorovat. Jenže tenhle příval hudby prolomil všechny obvyklé bariéry a já jsem cítil, jak se obracejí směrem k nám. Někteří asi v úleku vykřikli, jiní možná spadli na zem. Pouze jeden hlas jsem slyšel, jasný a nezatížený strachem: Co to je? ptala se Nettle. Odkud se vzal ten bdělý sen?
Z Buckkeepu, odpověděl Chade celý rozjařený. To z Buckkeepu přichází tohleto volání, určené vám, kdo jste nadaní Uměním. Procitněte a přijďte na Buckkeep, aby se vaše magické síly mohly probudit a abyste mohli sloužit svému princi!
Na Buckkeep? zopakovala Nettle jako ozvěna.
A pak, jako troubení polnice v dáli, ozval se vzdálený hlas: Už tě poznávám. Už tě vidím.
Snad nic jiného by mne nemohlo vytrhnout z okovů fascinace Uměním. Odtrhl jsem Dutifula od Thicka silou, která nás všechny tři udivila. Hudba se zapraštěním ustala. Absence Umění mě na vteřinu oslepila a ohlušila. V srdci jsem po něm nepřestával prahnout. Bylo to mnohem čistší spojení se světem než prostřednictvím slabých smyslů. Ale brzy jsem přišel k sobě. Podal jsem Dutifulovi ruku, protože po mém odstrčení se natáhl jak široký, tak dlouhý na podlaze. V obluzení uchopil mou ruku, a už když se stavěl, vyhrkl: "Slyšel jsi to děvče? Kdo to byl?"
"Och, je to děvče, jež pořád jen pláče," odbyl princův dotaz Thick a já jsem pocítil vděčnost zato, že jeho odpověď zaplnila vzniklou mezeru. "Slyšel jsi mou hudbu? Líbila se ti?" vyptával se Chadea.
Chade neodpověděl hned. Otočil jsem se a uviděl ho, jak sedí schlíple v křesle. Ve tváři se mu zračil pošetilý úsměv, ale čelo měl zkrabacené. "Och ano, Thicku," vypravil ze sebe. "Slyšel jsem ji. A moc se mi líbila." Položil lokty na stůl a podepřel si dlaněmi hlavu. "Slyšeli jsme ji," vydechl. Zvedl oči ke mně. "Je to vždycky takové? Ta bujarost, ten pocit úplnosti, spojení sebe sama se světem?"
"Před tím je třeba mít se na pozoru," varoval jsem ho okamžitě. "Kdybys vstoupil do Umění s tím, že budeš hledat ten pocit souvislosti všeho se vším, mohlo by tě to úplně odnést. Praktikant Umění musí mít vždycky v popředí mysli svůj záměr. Jinak můžeš být uchvácen a ztracen —"
"Vím, vím," přerušil mě netrpělivě Chade. "Nezapomněl jsem, co se stalo posledně. Ale přesto si myslím, že to byla událost, která si zasluhuje oslavu."
Ostatní jeho pocity zřejmě sdíleli. Jsem si jist, že mě kvůli mému mlčení pokládali za mrzouta a bručouna. Přesto jsem vytáhl přikrytý košík, který jsem prve dal pod stůl, a i Thick v něm našel dost laskomin, aby byl spokojen. Všichni jsme si zavdali brandy, i když si myslím, že jako jediný potřeboval povzbuzení Chade. Starci se třásly ruce, když zvedal sklenku k ústům, ale přesto se usmíval a před napitím pronesl při-pitek: "Na ty, kteří možná přijdou, aby utvořili skutečnou koterii pro prince Dutifula!" Nevrhal po mně žádné potutelné pohledy a já si připil spolu s ostatními, zatímco jsem doufal, že Burrich zadrží Nettle doma a nedovolí jí odejít.
Pak jsem se obezřele zeptal: "Co podle vás byl ten druhý hlas? Ten, který říkal: ‚Už tě poznávám.'"
Thick si mě nevšímal a nadále předními zuby uždiboval hrozinky. Dutiful na mě zmateně pohlédl: "Druhý hlas?"
"Myslíš to děvče, které tak naprosto jasně komunikovalo Uměním?" zeptal se Chade, očividně šokován tím, že se je na ni snažím upozornit. Patrně už si totiž vyvodil, že se jedná o Nettle.
"Ne," odvětil jsem. "Ten druhý hlas, tak cizí a zvláštní. Tak… jiný." Nemohl jsem najít slova, abych vyjádřil ostražitost, kterou ve mně probudil. Bylo to jako temná předtucha.
Po mých slovech následovala chvíle ticha. Poté se ozval Dutiful: "Já jsem slyšel jen to děvče, které řeklo: ‚Na Buckkeep?' "
"Já taky," ujistil mne Chade. "Po ní už nezazněla žádná souvislá myšlenka. Myslel jsem, že právě kvůli ní jsi naše spojení přerušil."
"Proč by to dělal?" zeptal se Dutiful.
"Ne," trval jsem na svém, ignoruje princovu otázku. "Promluvilo ještě něco. Říkám vám, že jsem slyšel… něco. Nějakou bytost. Ale ne lidskou."
Můj výrok byl dost překvapivý, takže se Dutiful přestal pídit po totožnosti Nettle. Ale protože se všichni tři zapřísahali, že nic necítili, nebrali má tvrzení vážně, a na konci sezení jsem si i já sám začal klást otázku, jestli jsem si to jen nenamluvil.

8 Shromáždění

…a nic nemohlo princeznu uspokojit než to, že by měla tančícího medvěda sama pro sebe. Takové žadonění nepředvedla už mnoho roků, ale nakonec prosadila svou a její otec dal medvědáři za zvíře celou hrst zlaťáků. A princezna sama se chopila řetězu od kovového kruhu, který měl medvěd kolem krku, a odvedla si to veliké, mohutné stvoření nahoru do své komnaty. Ale uprostřed noci, zatímco všichni ostatní na hradě spali, chlapec vstal a shodil ze sebe medvědí kůži. A když se pak princezně ukázal, zjistila, že krásnějšího mladíka ještě neviděla. A nešlo ani tak o to, že on si ohledně ni prosadil svou, jako o to, že ona si prosadila svou ohledně něho.

"MEDVĚDÍ CHLAPEC A PRINCEZNA"

Jednoho odpoledne břízy zrůžověly a zdusány sníh na nádvoří začal břednout. Jaro v tom roce zavítalo na Buckkeep velice brzy. Když večer zapadalo slunce, na nejvíce ušlapaných cestách prosvítala odspodu místy holá zem. Té noci se opět ochladilo a zima umlčela vše, na co sáhla, ale příštího rána se země probudila uprostřed zurčení vody a vanutí teplého větru.
Nocoval jsem v kasárnách a spal jsem dobře i přes chrápání a převalování dvou tuctů dalších mužů. Vstal jsem spolu s ostatními, dal si ve strážnici vydatnou snídani a pak jsem se vrátil do kasáren, abych si oblékl purpurovobílý stejnokroj příslušníka královniny gardy. Připnuli jsme si meče, vyzvedli si koně a shromáždili se na nádvoří.
Pak se samozřejmě čekalo, až se objeví princ. Když vyšel ven, doprovázeli ho poradce Chade a královna Kettricken. Princ působil uhlazeně a současně nervózně. Na nádvoří se dostavil asi tucet nižších šlechticů, aby jej vyprovodil. Mezi těmi, kteří přišli princi popřát šťastnou cestu, se nacházelo i šest zástupců ze všech Šesti vévodství, původně vyslaných za královnou za účelem projednání problému Moudrých. Podle jejich tváří jsem soudil, že nikdy nečekali, že se stanou účastníky přímé konfrontace s Moudrými, a že se na to ani nijak netěší. Lord Civil Bresinga byl mezi těmi, kteří postávali v rozbředlém sněhu, aby se s princem rozloučili. Ze zadní řady královniny gardy jsem pozoroval jeho nehybnou tvář a říkal si, jak se mu asi zamlouvá nynější běh událostí. Na královnin výslovný příkaz nesměl Buckkeep opustit nikdo kromě gardy a prince. Nehodlala riskovat, že by někdo zaplašil již tak dost nedůvěřivou delegaci ze Staré krve.
Královna udělila stručné instrukce Marshcroftovi, veliteli své gardy. Co mu říkala, to jsem neslyšel, ale viděl jsem, jak se jeho výraz změnil. Uctivě se jí poklonil, ale všechny rysy jeho tváře prozrazovaly nesouhlas. A potom jsem zažil krajní šok, když se k nám náhle připojila žena v sedle, vedoucí na uzdě královnina koně. Chvíli mi trvalo, než jsem poznal Laurel - měla nakrátko ostříhané a načerno obarvené vlasy.
Chade předstoupil, aby protestoval, ale královna vypadala neoblomně. Krátce s ním promluvila. Její slova jsem neslyšel, ale viděl jsem, jak královna zaťala čelist a jak Chade zrudl. Když na svého rádce naposledy kývla, nasedla a pokynula Marshcroftovi, že je připravena. Na jeho povel jsme nasedli i my ostatní a pak jsme se rozjeli za princem a Marshcroftem, kteří vyvedli náš oddíl branou z Buckkeepu.
Ohlédl jsem se a uviděl Chadea, jak za námi v hrůze zírá. Proč s námi jede ona? zeptal jsem se ho naléhavě, ale pokud moji myšlenku zachytil, nereagoval.
Položil jsem tutéž otázku princi.
Já nevím. Pouze řekla Chadeovi, že došlo ke změně v plánech a že nechává na něm, aby zajistil, že nás nikdo nebude sledovat. Mně se to nelíbí.
Mně taky ne.
Díval jsem se, jak princ říká něco matce. Ona jen zavrtěla hlavou. Rty měla pevně semknuté. Laurel jela s pohledem upřeným před sebe. Když jsem ji letmo zahlédl, zjistil jsem, že má nové vrásky na čele a hubenější tvář. Takže královninou vyslankyní, která jednala s Moudrými, byla ona. Takhle tedy bojovala proti Piebaldům? Tím, že se pokoušela získat více politické moci pro umírněnější skupinu? Dávalo to jistý smysl, ale nemohlo to pro ni být vůbec snadné ani bezpečné. Říkal jsem si, kdy se asi naposledy pořádně vyspala.

Pod kopyty našich koní ujížděla tající sněhová břečka. Vyjeli jsme západní branou. Cíl naší cesty znali oficiálně jenom princ a Marshcroft. Pták se zprávou přiletěl včera. Ve skutečnosti jsem věděl i já, kam míříme. Když královna souhlasila, že se sejde s vyslanci ze Staré krve, vyvolalo to reptání a nespokojenost. Vedení usoudilo, že bude lepší uchovat místo setkání v tajnosti, aby se některý ze vzpurnějších šlechticů nepokusil naše plány zmařit.
Vítr sliboval, že brzy začne pršet či sněžit. Bezlisté stromy ožily a zarděly se novým přívalem mízy. Na křižovatce jsme se nedali po odbočce, která vedla dolů k řece, nýbrž jsme najeli na cestu, která vedla do zalesněných kopců za hradem Buckkeep. Na obloze hlídkoval osamělý jestřáb, který možná pátral po nějaké odvážnější myši. A možná taky ne, pomyslel jsem si. Když se cesta začala nořit více mezi stromy, vydal Marshcroft rozkaz k přeskupení, takže princ a královna jeli nyní v našem středu namísto před námi. Zmocňovala se mne stále větší hrůza. Ani slůvkem či znamením mi Dutiful nenaznačil, že si je vědom mé přítomnosti za jeho zády, ale byl jsem alespoň vděčný za to, že mezi námi vibruje utužené vědomí Umění.
Jeli jsme v ranním vzduchu pořád dál a na každé křižovatce jsme se dali po méně využívané cestě. Pranic se mně nelíbilo, že zužující se průchod mezi stromy nás přinutil jet v dlouhém a roztrouseném jednostupu. Myblack nelibě nesla, že musí udržovat stálé tempo v závěsu za koněm, který jel před ní. Musel jsem s ní ustavičně zápolit, aby na něj ne-dotírala. Její svévolnost mě nepříjemně rozptylovala, zatímco jsem se snažil rozšířit vědomí Moudrosti na okolní les. Vzhledem k tomu, že mne obklopovalo tolik koní a mužů, bylo takřka nemožné uvědomovat si cokoliv za nimi, asi jako kdybych se pokoušel slyšet pištění myši obklopené štěkajícími psy. Přesto jsem spílal sám sobě, a když jsem poprvé postřehl, že nás po stranách sledují nějací muži, vyslal jsem k princi Uměním úsečné varování. Jejich předvoj si počínal skvěle. V jednu chvíli jsem vzal na vědomí dva z nich, a než jsem se stačil nadechnout, všiml jsem si, že podél cesty se mezi stromy kradou tři další. Postupovali pěšky, tváře měli zahalené kapucemi, aby je nikdo nepoznal. Byli vyzbrojeni luky.
V těchto místech na nás čekat neměli, odpověděl znepokojeně Dutiful, když Marshcroft náhle vyhlásil zastávku. Seskupili jsme se kolem prince, jak nejlépe to šlo. Moudří, jak jsem mohl vidět, měli šípy zakleslé do tětiv, ale luky nebyly natažené.
Potom se lesem rozlehl něčí jasný hlas: "Zdraví vás Stará krev!"
"Dutiful Farseer pozdrav opětuje," odpověděl jasným hlasem Dutiful, když královna mlčela. Znělo to velmi klidně, ale já jsem skoro cítil, jak mu buší srdce.
Zpoza lučištníků rázně vykročila malá snědá žena a předstoupila před nás. Na rozdíl od ostatních neměla zbraň ani zahalenou tvář. Vzhlédla k princi. Pak stočila pohled ke královně. Oči se jí rozšířily, ve tváři se jí objevil nepatrný úsměv. Jasným hlasem řekla: "FitzChivalry." Ztuhl jsem, ale Dutiful se uvolnil.
Kývl na Marshcrofta a řekl: "To bylo smluvené heslo. To jsou ti lidé, kterým jsme slíbili vyjet v ústrety a doprovodit je na hrad." Otočil se zpátky k ženě. "Ale proč jste tady a ne na dohodnutém místě?"
Zlehka, avšak nahořkle se zasmála. "V minulosti jsme se, můj pane, při jednáních s Farseery naučili jisté opatrnosti. Odpusťte nám, když se jí přidržíme i nyní. Zachránila nám nejeden život."
"Pokaždé se s vámi nejednalo čestně, takže vám vaši nedůvěru prominu. Jsem tady, jak jste žádali, abych vás ujistil, že nabízíme vyslancům naprosto bezpečný přejezd na hrad Buckkeep."
Žena přikývla. "Přivedli jste nám rukojmí, jednoho z urozených, jak jsme žádali?"
Královna poprvé promluvila: "Je tady. Dávám vám svého syna."
Dutiful zbělel. Marshcroft vybuchl: "Má královno, zapřísahám vás, to ne!" Otočil se zpátky k mluvčí Staré krve. "Paní, prosím vás, mně o rukojmí neřekli ani slovo. Neberte prince zpod mé ochrany. Vezměte si místo toho mne!"
Věděl jsi o tom? zeptal jsem se Dutifula.
Nevěděl. Ale její pohnutky chápu. Jeho reakce byla podivně klidná. Další slova řekl nahlas, ale patřila mně stejně jako strážníkovi: "Klid, Marshcrofte. Je to rozhodnutí mé matky a já se mu podřídím. Nikdo ti nebude klást za vinu, že ses řídil vůlí královny. Poněvadž v tomhle jsem Sacrifice svého lidu." Otočil se a pohlédl na matku. Tvář měl pořád bledou, ale hlas pevný. Byl na tento okamžik hrdý, uvědomil jsem si náhle. Hrdý na to, že může takto sloužit, hrdý na to, že ona jej pokládá za sdostatek dospělého, aby se této výzvě postavil čelem. "Je-li to vůle mé královny, pak vkládám svůj život do vašich rukou. A pokud bude komukoli z vašich lidí ublíženo, pak jsem ochoten zaplatit daň."

"Rovněž já zůstanu jako záruka, že královna dodrží slovo." Měkký hlas Laurel jasně zazněl v šokovaném tichu, které následovalo po princových slovech. Mluvčí Staré krve na toto prohlášení vážně kývla. Bylo vidět, že Laurel velmi dobře zná.
Myšlenky mi běžely na plné obrátky, jak jsem se snažil dát si vše dohromady. Nebylo divu, že lidé ze Staré krve žádali rukojmí. Bezpečný přejezd a utajená identita by neochránily jejich zvolené vůdce, jakmile by se ocitli uvnitř buckkeepských zdí. Přestože Chade o jejich žádosti odmítal uvažovat, měl jsem vědět, že někdo bude muset takto posloužit. Jenže proč to musel být zrovna princ? A proč si královna nemohla vybrat mě místo Laurel, abych zůstal po jeho boku? Uviděl jsem královnu v novém světle. Ta léčka mě zaskočila, stejně jako způsob, jakým obešla Chadea. Dobře jsem věděl, že by s tímhle nikdy nesouhlasil. Ale jak to všechno zařídila? Prostřednictvím Laurel?
Marshcroft se vrhl z koně na zem a klekl si jí k nohám do sněhové břečky, zapřísahaje ji, ať to nedělá, ať raději vybere jako rukojmí jeho či alespoň ať s princem nechá jej a pět vybraných mužů. Jenže ona zůstávala neoblomná. Princ sestoupil z koně a vytáhl Marshcrofta zpátky do stoje. "Nikdo ti to nikdy nebude klást za vinu, i kdyby se věci zvrtly," snažil se ho uklidnit. "Má matka královna je tady, aby jim mne předala, právě proto jela s námi. Všichni budou vědět, že k tomu došlo z její vůle, ne z tvé. Prosím tě, dobrý muži, nasedni a doprav naši královnu bezpečně domů." Pak zvýšil hlas: "Ano, a ti, kdo pojedou zpátky s tebou, ať mě poslouchají. Střežte tyto lidi, jako by na tom závisel můj život, neboť vás ujišťuji, že to tak je. Tak mi posloužíte nejlépe."
Mluvčí Staré krve poté promluvila k Marshcroftovi: "Slibuji tobě i jeho matce, že se mu dostane dobrého zacházení, dokud se bude s našimi lidmi zacházet podobně. Na to máš mé slovo."
Nevypadalo to, že by její slova Marshcrofta nějak zvlášť utěšila.
Zatímco jsem seděl a jen mlčky přihlížel této výměně, byl jsem jako na trní. Vrátím se a budu vás sledovat, slíbil jsem princi.
Ne. Má matka dala své slovo, že s nimi budeme zacházet spravedlivě, a tak se tím budeme řídit. Kdybych tě potřeboval, dám ti vědět. To ti slibuji. Ale teď mě nech dělat věci, jimiž mě pověřila.
Tou dobou už se vyslanci Staré krve, s maskovanými tvářemi, trousili po dvou a po třech z lesa. Někteří si s sebou vzali své zvířecí druhy. Uslyšel jsem nad hlavou zavřeštět jestřába a poznal jsem, že jsem se prve ve svém odhadu nemýlil. Další muž jel na koni, po boku skvrnitého psa. Přišla k nám jedna žena, která vedla dojnou březí krávu. Ale jinak z toho tuctu lidí, kteří s námi měli odjet, na koních a dalších zvířatech různé kvality, většina s sebou nikoho neměla. Říkal jsem si, jestli nechali své druhy doma nebo jestli nejsou v současné době sami.
Jeden muž okamžitě upoutal moji pozornost. Mohlo mu být asi tak padesát, ale ve svých letech se nesl jako mnohem mladší, aktivně žijící muži. Šel houpavou námořnickou chůzí a vedl koně, jemuž očividně nedůvěřoval. Vlasy i krátce zastřižené vousy měl ocelově šedé a jeho oči měly tutéž barvu, ale s nádechem modři. Kromě oné ženy, která nás přišla uvítat, to byl jediný příslušník Staré krve, který šel nemaskovaný. Nebyl to však jeho vzhled, který mě tak udeřil do očí, jako spíše úcta, kterou mu prokazovali ostatní ze Staré krve. Ustupovali mu z cesty, jako kdyby byl buď svatý, nebo šílený. Žena, která nás přišla přivítat, na něj ukázala rozmáchlým gestem.
"Svěřili jste do našich rukou prince Dutifula. To jsme od vás příliš neočekávali, navzdory zprávě, která nám byla zaslána. Přesto jsem byla rozhodnuta, že pokud nám vydáte rukojmí, jež bude vyjadřovat, že nás máte opravdu v úctě, učiníme totéž. Svěřujeme vám Weba. Pochází z nejstarší, dosud nesmíšené linie Staré krve a je jejím posledním dědicem. My mezi sebou žádnou šlechtu nemáme, žádné krále ani královny. Ale čas od času máme někoho, jako je Web. Nevládne nám, ale naslouchá nám a my naslouchámе jemu. Dbejte na to, abyste se všemi mými lidmi jednali dobře, ale s Webem jednejte, jako kdyby to byl váš princ."
Představila ho vskutku velmi zvláštním způsobem. Věděl jsem o tom muži jen malinko více, než když začala mluvit, a přesto se všichni ze Staré krve chovali, jako kdyby nám svěřila dar. Uložil jsem si to do paměti, že to později povím Chadeovi.
Uvažoval jsem, že kontaktuji Uměním Thicka, aby pověděl Chadeovi, co královna udělala, ale pak jsem se rozhodl, že to raději neudělám. Thick často zprávy zkomolil a já jsem nechtěl podnítit Chadea k unáhlené akci. Projeden den jsem už toho viděl až dost. Když se pak naše dvě skupiny loučily a princ a

Laurel zůstávali, sedíce na koních, v kruhu ozbrojených Moudrých, znenadání se prudce rozpršelo. Žena, která k nám předtím mluvila, za námi zavolala: "Tři dny! Přivezte mé lidi zpátky, zdravé a živé, za tři dny!" Královna se otočila a vážně na ni kývla. Ta připomínka byla stěží nutná. Ty tři dny se jevily jako příliš dlouhá doba, během níž měl osud našeho prince spočívat v jejich rukou.
Marshcroft si dal velmi záležet, aby svá vojska co nejtěsněji seskupil kolem delegace Staré krve, ale byla početnější, než jsme čekali, a garda kolem ní utvořila jen tenký ochranný kordon. Nacházel jsem se na konci průvodu a jel jsem za ženou, která si vedla krávu. Myslel jsem, že vousatý muž bude trvat na nějakém čestném místě v naší formaci, možná po boku královny. Ale Web jel naopak na konci, přímo přede mnou. Ohlédl jsem se, abych naposledy spatřil prince sedícího na koni v mrznoucím dešti. Když jsem se otočil zpátky, zjistil jsem, že ten muž mě pozoruje.
"Je statečnější, než jsem od chlapce jeho věku očekával. A houževnatější, než bych čekal od prince," poznamenal ke mně Web. Strážník po mé pravé ruce se na něj zamračil, ale já jsem vážně přikývl. Web mi ještě chvíli hleděl do očí, než pohlédl jinam. Byl jsem nesvůj z toho, že si pro svá slova vybral právě mne.
Než jsme dojeli na Buckkeep, byl jsem promoklý skrz naskrz. Déšť se změnil ve sněhovou plískanici, takže cesta začala podkluzovat a zpomalila náš postup. Stráže u brány nás vpustily bez otázek či okolků, ale když jsme projížděli kolem, viděl jsem, jak jeden z nich vytřeštil oči, a odečítal jsem mu ze rtů, když zašeptal ke svému spolubojovníkovi: "Princ je pryč!" Takže zpráva dorazila na Buckkeep před námi.
Na nádvoří Marshcroft pomohl královně sesednout. Cha-de tam na nás už čekal. Na okamžik se neovládl, když viděl, že princ se nevrátil. Svým pronikavým zeleným zrakem mě mezi gardisty okamžitě vyhledal. Jeho pohledu jsem se vyhýbal jednak proto, že jsem pro něj žádné informace neměl, a jednak proto, že jsem nechtěl, aby si nás lidé dali do spojitosti. Šlo to celkem snadno. Na nádvoří, uprostřed čvachtajícího sněhu a bláta, se mezi sebou proplétala spousta lidí a zvířat. Nesouvislé bučení rozrušené dojné krávy se mísilo s všeobecnou změtí hlasů. Čekali tam již lidé z našich stájí, aby odvedli naše zvířata i zvířata hostů, ale nebyli připraveni na březí krávu ani na promoklou, ve tváři zahalenou ženu, která nechtěla své zvíře opustit, ale bála sejít do stájí sama.
Nakonec jsme se Web a já přihlásili, že ji tam doprovodíme. Našel jsem prázdnou příhradu a připravil jsem ji tak, aby se kráva na cizím místě cítila v co největším pohodlí. Žena s žádným z nás příliš nemluvila, zdála se být zcela zaujatá péčí o blaho své krávy. Ale Web byl vlídný a hovorný nejen ke mně, ale i ke koním v jejich stáních a k čeledínům, které jsem poslal pro vodu a čerstvé seno. Poté jsem se mu představil jako Tom Badgerlock z královniny gardy.
"Ach tak," řekl a přikývl, jako kdyby si ověřoval něco, co již stejně tušil. "Vy tedy budete Laurelin přítel. Mluvila o vás velmi dobře a doporučovala mi vás."
Po této zneklidňující poznámce se otočil a začal si prohlížet stáje. Zdálo se, že ho zajímá vše, co se kolem něj děje, vyptával se nejen na to, kolik je tu ustájeno zvířat, ale i na jednotlivá plemena koní a na to, jestli jsem strážníkem už dlouho a jestli se těším jako on, až se převleču do suchého a dám si něco horkého k pití.
Odpovídal jsem zdrženlivě, aniž bych byl vůči němu hrubý, ale přesto se mi velice ulevilo, když jsem ho doprovodil do hradu a nahoru do východního křídla, kde se královna rozhodla ubytovat všechny hosty ze Staré krve. Tyto pokoje, situované stranou od ostatních hradních pokojů, jim zajišťovaly soukromí. Byl zde jeden velký pokoj, kde se mohli společně a bez masek najíst, jakmile personál naservíroval jídlo a byl vykázán ven. Všem jim zřejmě záleželo na tom, aby jejich totožnost zůstala utajena. Všem, až na Weba. Doprovodil jsem jej a ženu od krávy na podlaží, kde se nacházely jejich pokoje. Tam je uvítala služebná a vyzvala je, ať ji následují do přidělených pokojů pro hosty. Žena odešla, aniž se po mně ohlédla, ale Web si se mnou srdečně stiskl zápěstí a řekl mi, že se nám možná brzy naskytne šance znovu si promluvit. Ještě se ode mě nevzdálil na tři kroky a už se ptal pokojské, jestli má svoji práci ráda, jestli žije na hradě dlouho a jestli to není ostuda, že jarní den skončil takovým lijákem.
Když jsem splnil všechny své povinnosti, odebral jsem se jako správný strážník, promoklý a znavený, ihned do strážnice. Panoval tam velký povyk, jak muži pěkně od plic probírali ve vší diskrétnosti královnino rozhodnutí. V jídelně se tísnili nejenom strážní, kteří se právě vrátili, ale i ti, kteří si chtěli příběh vyslechnout z první ruky. Na to však už bylo příliš pozdě. Mezi strážemi se zvěsti množí rychleji

než králíci. Zatímco jsem hltal dušené s chlebem a sýrem, vyslechl jsem si, jak jsme byli obklopeni třemi desítkami Moudrých s luky, meči a nejméně jedním kancem, který po celou tu dobu cenil kly, chrochtal a upíral na nás zlé oči. Poslední přídavek jsem musel vskutku obdivovat. Alespoň ten muž, jenž tak hlasitě vykřikoval svou verzi, vykládal o tom, jak se náš princ zachoval statečně a chladnokrevně.
Stále mokrý a prochladlý, odešel jsem rychle ze strážnice a zamířil chodbou, která vedla podél kuchyně ke špižírně. Počkal jsem na klidný okamžik, vklouzl jsem do Thickovy místnůstky a odtud do tajného labyrintu hradních chodeb. Co nejrychleji jsem spěchal do své pracovny, kde jsem se převlékl do suchého oblečení a to mokré jsem rozvěsil po stolech a židlích, aby okapalo a uschlo. Na papírku, který zde zanechal Chade, stálo pouze: "Královnina soukromá poradní místnost." Pocákaný inkoust mi napověděl, že když vzkaz psal, lomcoval jím vztek.
A tak jsem vyrazil na další cestu vinoucím se labyrintem. Nadával jsem na jeho provedení a říkal si, zda ti, kdo ho stavěli, byli tak malí, jak naznačovala výška stropu, i když jsem věděl, že celé to bludiště nikdo nikdy neplánoval. Spíše využívalo mezer mezi zdmi a dávno nepoužívaných schodišť pro služebnictvo, pouze některé části byly za tímto účelem dostavěny během rekonstrukce starého hradu. Sotva jsem popadal dech, když jsem dorazil k tajnému vchodu do královniných soukromých komnat. Než jsem zaklepal, zastavil jsem se, abych nabral dech, a vtom jsem zaslechl zpoza tajných dveří prudkou hádku.
"A já jsem královna!" pronesla Kettricken důrazně v odpověď na něco, co řekl Chade. "A také jeho matka. Ať už z té či oné pozice, myslíte si, že bych riskovala svého dědice nebo syna, kdybych to nepokládala za svrchovaně důležité?"
Chadeovu odpověď jsem neslyšel. Ale Kettrickenin hlas zněl jasně a bezmála hlučně: "Ne, tady nejde o moji zatracenou horalskou výchovu'. Tady jde o to, přinutit mé šlechtice, aby se Starou krví jednali při vědomí, že mají co ztratit. Viděl jste, jak předtím banalizovali mé snahy. Proč? Protože je nic nestálo nechat věci při starém. Ta nespravedlnost jim nevadila. Nebyl v sázce život žádného z jejich synů či žen. Nikdy se v noci nepřevalovali na loži v obavách, že někdo, koho mají rádi, bude usvědčen jako Moudrý a zavražděn za to. Já však ano. Něco vám povím, Chade. Můj syn není jako rukojmí Moudrých v o nic větším nebezpečí než včera tu na hradě, kde by proti němu důkaz o jeho Moudrosti mohli předložit jeho vlastní vévodové."
V tichu, které následovalo po jejích slovech, jsem zaklepal hlasitě na dveře. Za okamžik jsem uslyšel: "Dále," a tak jsem vešel dovnitř, kde jsem je oba nalezl zrůžovělé ve tvářích, ale již klidné. Připadal jsem si jako dítě, které se připletlo do hádky svých rodičů. Ale Chade se bez meškání pokusil vtáhnout mě do ní taky.
"Jak jsi to mohl dopustit?" zeptal se mě. "Proč jsi mě průběžně neinformoval? Je princ v pořádku? Neublížili mu?"
"Je v pořádku -" spustil jsem, jenže Kettricken mě pojednou přerušila se slovy: "Jak mohl on dopustit, aby se to stalo? Rádče, vy zacházíte příliš daleko. Radil jste mi mnoho let a radil jste mi dobře. Ale pokud zapomínáte, kde je v této hierarchii vaše místo, musíme se rozejít. Jste tu, abyste radil, ne abyste konal rozhodnutí, a určitě ne proto, abyste obcházel mou vůli! Myslíte, že jsem dobře neuvážila všechny aspekty této věci? Tak tedy sledujte mé myšlenky, vy, který jste mě naučil právě takhle intrikovat. Je zde Fitz, a jeho prostřednictvím se dozvím, jestli můj syn musí snášet byť jen urážlivé chování. Po boku mého syna je žena, která zná způsoby Staré krve, je mi oddaná a umí pro případ nutnosti zacházet se zbraní. V mém držení je tucet lidí, kteří jsou všichni ohroženi, kdyby prince něco postihlo, a navíc jeden muž, který má pro ně, zdá se, velký význam. Vy jste zavrhl jejich žádost o rukojmí slovy, že když jim ho nenabídneme, budou možná protestovat, ale nakonec nám své lidi stejně ráčí svěřit. Laurel mi doporučila něco jiného, dobře ví, jakou nedůvěru k Farseerům chovají a že tato má základ v mnoha generacích, které byly vystaveny špatnému zacházení. Řekla, že musíme rukojmí poskytnout, a to rukojmí dobrého postavení. Koho jsem tedy mohla nabídnout? Sebe? To mě napadlo ze všeho nejdříve. Ale kdo by potom zůstal tady, aby s nimi jednal? Můj syn, jehož mnozí pokládají za nezkušeného mládence? Ne. Musela jsem zůstat tady. Přemítala jsem nad dalšími volbami. Nějakého šlechtice, mezi nimi obávaného, z něhož oni mají strach a který jimi pohrdá? Představte si ty protesty mých ostatních vévodů. Kdybych nabídla vás? Potom bych se připravila o vaše rady. FitzChivalryho? Aby pro ně vzrostl na ceně, museli bychom odhalit jeho skutečnou totožnost. A tak jsem se rozhodla pro svého syna. Při těchto jednáních

se mi netajili s tím, že o jeho Moudrosti vědí. A tak je v jistých ohledech jedním z nich, stejně jako je jedním z nás. Má pro jejich situaci pochopení, protože ji sdílí. Nepochybuji o tom, že zatímco u nich bude, naučí se víc, než by se naučil, kdyby zůstal tu, po mém boku, během těchto formálních jednání. A to, co se naučí, z něj v konečném důsledku udělá lepšího krále všeho svého lidu." Zarazila se. Tak trochu zadýchaně dodala: "Nuže, můj rádce. Ukažte mi, kde jsem se dopustila chyby."
Chade seděl a hleděl na ni, ústa malinko pootevřená. Neobtěžoval jsem se skrývat svůj obdiv. Pak se na mě Kettricken usmála a já jsem uviděl, jak to v Chadeových zelených očích zajiskřilo.
Prudce ústa zavřel. "Mohla jste mně o tom předem říct," řekl zahořkle. "Nechce se mi líbit, že vypadám jako blázen."
"Pak si vyberte, že budete vypadat jen překvapeně, jako všichni ostatní," poradila mu jízlivě Kettricken. Pak jemněji dodala: "Starý příteli, já vím, že jsem vás přiměla k obavám o synovo bezpečí a že jsem ranila vaše city. Ale kdybych vás do toho zasvětila, zabránil byste mi, abych to udělala. Nebo ne?"
"Snad. To ale přesto -"
"Upokojte se," umlčela ho. "Už se stalo, Chade. Nyní to přijměte. A snažně vás prosím, nedopusťte, až zahájíme tato jednání, aby vám to bránilo ve spravedlivém a duchapřítomném přístupu." Tak rychle ho usadila. Potom se obrátila ke mně. "Ty budeš stát za zdí, FitzChivalry, a budeš vše pozorovat. A budeš mít samozřejmě úkol sledovat, jak se vede mému synovi. Mohl by ti třeba předat informace, jež by nás postavily do výhody." Předstírala klid, když se mě zeptala: "Uvědomuješ si ho nyní?"
"Přímo ne," připustil jsem. "Nejedu s ním, jako kdysi Ve-rity jezdil se mnou. Tento aspekt Umění ještě plně nezvládl. Ale… počkat." Nadechl jsem se a zapátral po princi. Dutifule? Jsem teď s Chadem a královnou. Je s tebou vše v pořádku?
Jsme v pořádku. Je na ni Chade hodně rozzlobený?
S tím si nedělej starosti. Umí to s nim dobře. Jen se chtěli ujistit, že se spolu dokážeme spojit.
To ano. Hovořím teď s Fleriou, jejich vůdkyní. A teď mě nech, musím jí věnovat pozornost, jinak si začne myslet, že jsem víc než jen nadaný Moudrostí.
Když jsem obrátil pozornost zpátky k Chadeovi a Kettricken, stařec se na mě mračil. "Pročpak se tak usmíváš?" zeptal se naježeně, jako kdybych si z něj tropil legraci.
"Můj princ si ze mě trochu vystřelil. Je opravdu v pořádku. A jak královna předpokládala, hovoří teď s jejich vůdkyni Fleriou."
Královna se obrátila triumfálně k Chadeovi. "Tak. Vidíte? Už nám uvedl její jméno, informaci, jež nám dlouho zůstávala odepřena."
"Tím myslíte, že mu uvedla nějaké jméno, kterým ji má oslovovat," opáčil podrážděně Chade. Pak se obrátil ke mně: "Proč ho nemohu slyšet já? Co mám udělat ke zdokonalení svých schopností, abych je mohl využívat, jak potřebuji?"
"Chyba asi není v tobě. Dutiful se konečně naučil směřovat své myšlenky přímo ke mně. Ani Thick by si nebyl vědom toho, co mi Uměním sděluje. Aspoň myslím. Je možné, že až budete s princem spolupracovat déle, navážete mezi sebou pevnější pouto. A možná budete vůči této magii více receptivní, když ji budete častěji provozovat. Ale do té doby -"
"Do té doby musíte počkat, proberete to spolu později. I ti nejliknavější z našich hostů teď už budou usušeni a převlečeni v suchém oděvu. Pojďte, Chade. Máme se s nimi sejít ve východní sněmovně. A ty, Fitzi, hajdy na své stanoviště. Pokud uslyšíme něco, co bude mít vliv na bezpečnost mého syna, chci, aby se to okamžitě dozvěděl."
Jiná žena by na Chadea možná počkala nebo by si na okamžik odskočila k zrcadlu. Ne však Kettricken. Vstala a vynesla se z místnosti, ani trošku nepochybujíc o tom, že Chade jí vyrazí v patách a že já odpeláším na své pozorovatelské stanoviště. V pohledu, který po mně Chade střelil, když odcházel, se mísila hrdost se zlostí. "Možná jsem ji učil až příliš dobře," poznamenal ke mně šeptem.
Vrátil jsem se do krysího bludiště chodeb. V pracovně jsem se vybavil dostatečnou zásobou svíček a polštářem kvůli pohodlí. Když jsem vyrážel na zdlouhavou cestu na své odposlouchávací stanoviště, připojil se ke mně Gilly. Zklamalo ho, že dnes u sebe nemám žádné hrozinky, ale spokojil se místo toho s vyhlídkou na dobrodružství.
Všechna jednání, kterých jsem byl kdy svědkem, začínají nejméně jednodenní přehlídkou nudy. Ani tohle

nebylo jiné. Navzdory tajuplnosti, která obestírala maskované zrozence ze Staré krve, se toto dlouhé odpoledne neslo ve znamení složitého manévrování a podezíravosti, halících se pod pláštíkem zdvořilosti a rezervovanosti. Delegáti nechtěli prozradit, ze které části Šesti vévodství pocházejí, natož aby uvedli svoje jména. Na konci prvního sezení nebylo rozhodnuto prakticky o ničem jiném kromě toho, že musejí aspoň uvést název vévodství, ze kterého pocházejí, a že stížnosti na špatné zacházení s Moudrými v tomto vévodství je nutno zdokumentovat při uvedení jmen osob, kterým se staly křivdy, jakož i časových údajů a konkrétních podrobností.

Web se nadále vymykal všem pravidlům. Tento první den se postaral o jediný okamžik, jenž mi připadal zajímavý. Při představování uvedl, že pochází z Bucku, malého pobřežního městečka na naší hranici s Bearnsem. Byl živností rybář a poslední potomek kdysi velké rodiny ze Staré krve. Většina nejbližších členů rodiny zahynula během války s rudými loděmi a jeho přestárlá matka podlehla tíze svých let teprve loni na jaře. Web byl svobodný a bezdětný, ale nepokládal se za osamělého, protože byl spřízněný s jedním z mořských ptáků, kteří teď často kroužili s větrem nad hradem Buckkeep. Ptačí samička se jmenovala Risk, a kdyby prý královna měla zájem střetnout se s ní, s radostí by ji svolal dolů na vrcholek jedné z věží.

Web postrádal rezervovanost a podezíravost, jež společně vykazovali ostatní delegáti Staré krve. Jeho výmluvnost více než dostatečně kompenzovala mlčení mnoha z nich. Podle všeho vzal Kertricken za slovo, když prohlásila, že hodlá skoncovat s pronásledováním Staré krve. Využil několika příležitostí, aby jí veřejně poděkoval nejen za to, ale i za její úsilí, s nímž umožnila konání tohoto sněmu. Řekl, že semkla lidi ze Staré krve způsobem, který nebyl k vidění po mnoho generací, každopádně ne od doby, co se museli začít se svou magií skrývat a přestali žít v komunitách. V další řeči zdůraznil, jak je důležité, aby děti ze Staré krve měly možnost znát se otevřeně ke své magii a mohly ji tak v plném rozsahu zvládnout. Zahrnul mezi ně i prince Dutifula a řekl, že s ní sdílí její lítost nad tím, že magie jejího syna musí zůstat utajená a nerozvíjena.

Potom se odmlčel. Přemýšlel jsem, co si od toho asi sliboval. Že mu královna poděkuje za jeho soucit a starostlivost? Viděl jsem, jak Chade trne v napětí. Poradil Kettricken, aby i přes všechna prohlášení Staré krve o tom, co všechno "ví", před nimi nepřipustila, že její syn je nadaný Moudrostí. Královna tu záležitost šikovně obešla, když Webovi pověděla, že s ním sdílí jeho starost o děti, které musí vyrůstat v atmosféře utajování a jejichž talent není náležitě rozvíjen.

A tak se to vleklo po celý zbytek večera. Web jako jediný se stavěl nejenom ochotně, ale přímo neodbytně k výzvě podělit se o informace o své osobě a své Moudrosti. Začínal jsem si uvědomovat, jaký odstup si od něho ostatní ze Staré krve udržují. V jejich postoji se mísil zmatek s bázní. Ti lidé nevěděli jistě, co si o něm máji myslet, jako v případě mnoha těch, kdo nosí štítek génia nebo šílence. Uváděl je do rozpaků, nebyli si jisti, zda ho mají napodobit, či naopak vypudit ze svého středu. Rychle jsem z toho vyvodil, že ze všech delegátů jen on sám přišel o vlastní vůli. Žádná komunita si ho nevybrala, aby ji zastupoval, prostě se doslechl o královnině výzvě a zareagoval na ni. Ta žena v lese si ho zřejmě velmi cenila, ale já jsem silně pochyboval o tom, že všichni ti lidé v sále její úctu sdílejí. A potom si Web získal královnu.

"Člověk, který nemá co ztratit," pronesl v jedné chvíli" je často v nejlepší pozici na to, aby obětoval sám sebe v zájmu ostatních."

Při těch slovech se oči královny rozzářily a já jsem rázem věděl, že Chade i já v tu chvíli litujeme, že nezvolil jiné slovo než "obět'" - Sacrifice.

Rozhovor trval až do večeře. Chade a královna poté shromáždění opustili, aby povečeřeli v soukromí, jenže já se ani na okamžik nerozpakoval ty lidi sledovat i poté, co si sundali kapuce a masky. Neviděl jsem nikoho, koho bych si pamatoval z doby, kdy jsem se stýkal s Rolfovou Starou krví, ani jsem nepoznal žádného z Piebaldů, které jsem prve pronásledoval. Pěkně si dopřávali a nenucené se vyjadřovali k tomu, jak jim jídlo chutná. V tu chvíli se objevilo jedno drobné zvíře, které až dosud unikalo mé pozornosti. Jedna žena měla veverku, která vyskočila na stůl a pobíhala po něm, pídíc se mezi servírovacími talíři po potravě, aniž někdo protestoval. A právě tuhle večeři a jejich uvolněnou konverzaci jsem měl na příkaz Chadea a královny doopravdy sledovat. Nepřekvapilo mě, když se ke mně u špehýrky brzy připojil Chade.

Mlčky a se zájmem jsme naslouchali, jak se naši hosté baví o směru, kterým se konverzace ubírala, a o tom, jestli jim královna doopravdy naslouchala. Nejvíce slyšet bylo dva delegáty Staré krve, nějakého muže, který si říkal Boyo, a ženu používající jméno Silvereye. Vytušil jsem, že se spolu velice dobře znají, a postřehl jsem, že vystupují jako vůdci této skupiny. Snažili se semknout ostatní, aby ve vztahu ke královně zaujali pevný postoj. Boyo přednesl seznam požadavků, jež by měli vznést, a Silvereye při každém nadšeně kývla. Několik z nich bylo nereálných a ostatní nastolily složité otázky. Boyo prohlásil, že je potomkem šlechtické rodiny, jež byla během šílenství kolem prince Piebalda zbavena titulu a majetků. Požadoval navrácení všeho a sliboval, že ti, kdo ho v jeho snahách podpoří, budou na jeho rodinných pozemcích vítáni jako obyvatelé a dělníci. Jistě si všichni uvědomují, prohlásil, že uznávaný šlechtic, jenž se hlásí ke Staré krvi by mohl zlepšit životní podmínky jich všech. Já sám jsem tu spojitost tak jasně neviděl, ale někteří na jeho slova přikyvovali.
Silvereye šlo spíš o pomstu než o odškodnění. Navrhla, že těm, kdo popravovali Moudré, by se mělo dostat téhož zacházení. Oba neústupně trvali na tom, že královna musí navrhnout reparace za staré křivdy, než bude zahájena debata o tom, jak by Moudří a ti druzí mohli pokojně žít vedle sebe.
Srdce mi při těch slovech pokleslo. Chade vypadal v matném světle zacloněné svíčky velmi unaveně. Věděl jsem, že královna chtěla pojmout problém z druhé strany a pokusit se vyřešit dnešní problémy a eliminovat ty zítřejší, spíše než se vracet o desítky let zpátky a pokoušet se zjednávat nápravu minulých křivd. Chade se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: "Budou-li se držet této linie, pak to všechno vyjde vniveč. Tři dny nebudou stačit ani na to, abychom ty věci probrali. A jen předložení takových požadavků dožene vévody k tomu, aby vyrukovali se svými vlastními tvrdými požádavky."
Přikývl jsem. Položil jsem mu ruku na zápěstí. Doufejme, že jsou pouze dva a že převládnou klidnější hlavy. Například ten Web. Nezdá se, že by mu šlo o pomstu.
Když jsem se s ním pokusil komunikovat Uměním, Chadeovo čelo se zkrabatilo. V reakci na mé sdělení pomalu kývl. Zachytil jsem jádro jeho odpovědi: Kde… Web?
Ve vzdáleném koutě. Pouze je všechny pozoruje.
Bylo to tak. Skoro se zdálo, že podřimuje, ale já jsem vytušil, že je sleduje a poslouchá stejně pozorně jako my. Ještě chvíli jsme se tam s Chadem krčili. Pak mi tiše navrhl: "Běž se najíst. Já tu zatím budu hlídkovat. Budeme chtít, abys na tomhle stanovišti dnes večer zůstal co nejdéle."
A tak jsem šel. Když jsem se vrátil, přinesl jsem si další polštáře a pokrývku, láhev vína a hrstku hrozinek pro fretku, která mě doprovázela. Chade si odfrkl, čímž mi jasně naznačil, že si podle něj dopřávám příliš, a potom zmizel. Delegáti Staré krve si znovu nasadili masky, než vpustili do sálu služebnictvo, aby odneslo nádobí. Pak přišli hudebníci a žongléři a k zábavě se připojili královna a Chade. Účastnili se jí také zástupci vévodů. Všechno vcelku mladí muži. Nepůsobili dobrým dojmem. Shlukli se dohromady, očividně nesví z pomyšleni, že tráví večer ve společnosti Moudrých, a bavili se většinou mezi sebou. Zítra se měli při rokování se Starou krví připojit ke královně a Chadeovi. Tušil jsem, že příliš velkého pokroku dosaženo nebude, a pocítil jsem strach o prince.
Zapátral jsem po něm a vzápětí jsem ucítil, že mě vzal na vědomí. Kde jsi a co děláš?
Sedím a poslouchám pěvce ze Staré krve, který zpívá písně ze starých časů. Jsme v jakémsi úkrytu v průčelí nějakého údolí. Podle toho, jak to tu vypadá, bych řekl, že to stloukli dohromady právě za tímto účelem. Tuším, že nás nechtějí vzít do žádného ze svých domovů, neboť se obávají pozdějších represálií.
Jsi v pořádku?
Je mi trochu zima a jídlo je velmi prosté. Ale není to horší než noční lov. Chovají se k nám dobře. Dej mě matce vědět, že jsem v bezpečí.
Dám.
A jak to pokračuje na Buckkeepu?
Jen pozvolna. Dřepím za zdí a sleduji Starou krev, jak pozoruje žongléře. Dutifule, já vážně pochybuji o tom, že v příštích třech dnech dosáhneme nějakého pokroku.
Tuším, že máš pravdu. Asi bychom si měli vzít k srdci postoj jednoho zdejšího starce. Pořád všem vykládá, že úspěchem bude, když ta jednáni vůbec absolvujeme bez krveprolití. A že to bude víc, než Farseerové Staré krvi nabídli za celý jeho život.
Hm. Možná na tom něco je.

Delegáti Staré krve, jež jsem sledoval, zábavu brzy ukončili. Nepochybně byli unavení z dlouhé cesty a všeho toho napětí. Byl jsem rád, že mohu jít také spát, ale napřed jsem se rozhodl sejít dolů do strážnice, abych zjistil, o čem se tam vedou řeči. Už dávno jsem zjistil, že strážnice je tím nejlepším místem, kde si člověk může vyslechnout zvěsti a narážky a získat ponětí o tom, jaká je nálada mezi většinou lidí.
Cestou tam jsem ke svému šoku narazil na Weba, který se procházel po ztichlých nočních chodbách hradu. Srdečně mne pozdravil jménem. "Ztratil jste se?" zeptal jsem se ho zdvořile.
"Ne. Jsem jen zvědavý. A mám v hlavě příliš mnoho myšlenek, než abych mohl spát. Kam máte namířeno?"
"Jdu si sehnat ještě něco k snědku," řekl jsem mu a Web se náhle rozhodl, že sám se rovněž potřebuje najíst. Příliš se mi nechtělo brát s sebou do strážnice jednoho z vyslanců Staré krve, ale on zamítl můj návrh, aby si našel klidné místo u jednoho z krbů ve Velkém sále a počkal tam na mě. Zatímco kráčel vedle mě, sílila ve mně hrůza, že nás tam může čekat nějaká konfrontace, ale on se zdál být vůči takovým obavám imunní, protože se mě pořád dokola vyptával na tapiserie, prapory a portréty, kolem kterých jsme procházeli.
Když jsme vešli do strážnice, hovor náhle zmlkl. Zmocnil se mě strach tváří v tvář nepřátelským pohledům, jimiž po nás muži šlehali, a ještě více jsem se polekal, když jsem na konci stolu nejblíže u krbu uviděl Bladea Havershawka. Odvrátil jsem se a poznamenal jsem: "Host naší královny by si rád zašel na plátek z kýty, kus řeči s přáteli a džbánek piva." Takhle těžkopádně jsem se pokusil připomenout jim pohostinnost, kterou jsme povinni prokazovat hostům, v naději, že nálada v místnosti pookřeje. Nestalo se.
"Raději bychom se o to podělili s naším princem," řekl někdo zlověstně.
"Já také," přitakal Web srdečně. "Protože jsem stěží dostal šanci prohodit s ním pár slov, než s mými přáteli odjel. Ale zatímco on s nimi dnes večeří a poslouchá jejich příběhy, já bych rád pojedl chléb s vámi a vyslechl si příběhy hradu Buckkeep."
"Nevím, jestli máme krmit tady u toho stolu Moudré," poznamenal kdosi jedovatě.
Nadechl jsem se při vědomí, že musím něco odpovědět a najít nějaký způsob, jak dostat Weba beze šrámu z místnosti, ale Blade mě předstihl. "Kdysi jsme to dělali," řekl ztěžka. "A byl to jeden z nás a my jsme ho měli moc rádi, než jsme ve své hlouposti připustili, aby nám ho Regal vzal."
"Ach ne, nezačínej zase s tou starou historkou!" zaúpěl někdo a jiný muž si přisadil: "I poté, co zabil našeho krále, Blade Hawershavku? Měl jsi ho rád i potom?"
"FitzChivalry nezabil krále Shrewda, ty mladý hlupče. Byl jsem u toho a vím, co se stalo. Je mi jedno, co potom zpívaly ty houfy pěvců s hadími jazyky. Fitz nezabil krále, kterého miloval. On zabil ty praktikanty Umění, a já vám ručím za to, že to bylo přesně tak, jak on sám říkal. - To oni zabili Shrewda."
"Ano. Takhle jsem to vždycky slyšel vyprávět i já," ozval se nadšeně Web. A zatímco jsem v hrůze přihlížel, prodíral se mezi muži, kteří mu schválně neuhýbali z cesty, až přišel k Bladeovi. "Máš na té lavici vedle sebe místo, starý válečníku?" zeptal se přívětivě. "Protože já bych si to rád vyslechl znovu, od muže, který u toho byl."
Následoval nejdelší večer, jaký jsem kdy ve strážnici strávil. Web překypoval zvědavostí a snad stokrát Bladea přerušil při jeho líčení oné osudné noci, kladl mu bystré otázky, které muže kolem stolu brzy přiměly, aby vznášeli své vlastní dotazy. Opravdu začaly pochodně svítit modře a opravdu byl viděn Poďobaný muž té noci, kdy Regal vyhlásil, že má právoplatný nárok na trůn? A je pravda, že královna během té krvavé noci uprchlá? A že když se vrátila na Buckkeep, nijak ty události nevysvětlila?
Jak bylo zvláštní poslouchat tuhle debatu a vědět, že i po všech těch letech se stále živě spekuluje, co se tehdy stalo. Královna vždycky tvrdila, že FitzChivalry zabil ve spravedlivém hněvu tři skutečné vrahy krále, ale nikdy nebyl předložen důkaz, že tomu tak doopravdy bylo. Přesto se muži shodovali, že jejich královna není žádný blázen a že ani neměla důvod v téhle věci lhát. Jako by potomek Horalů jako ona někdy zalhal! A odtud se doškobrtali k omšelé historce o tom, jak jsem se vyhrabal z hrobu a zanechal tam po sobě jenom prázdnou rakev. Alespoň tu prázdnou rakev ukazovali, ačkoli nikdo nedokázal říci, jestli z ní bylo mé tělo odcizeno nebo jestli jsem se vskutku přeměnil ve vlka a uprchl. Shromáždění strážní se stavěli skepticky k Webovu tvrzení, že žádný Moudrý se nemůže tímto způsobem proměnit. Odtud se hovor stočil k jeho vlastnímu zvířeti, nějakému druhu racka. Web opět zopakoval výzvu, že

všichni, kdo budou chtít, se mohou nazítří s jeho ptákem setkat. Několik mužů v pověrčivém strachu zavrtělo hlavami, ale ostatní to očividně zaujalo a říkali, že přijdou.
"Bojíš se, co by ti ten ptáček moh udělat?" zeptal se jeden přiopilý strážník svého méně odvážného spolubojovníka. "Co kdyby na tebe nasral? Na to bys měl už bejt zvyklej, Reddy. Ta tvoje ženská ti to přece dělá často."
A po těchto slovech se na tom konci stolu, na stísněném prostoru, strhla krátká pěstní bitka. Když kamarádi dva rváče vyhodili do mrazivé noci, Web prohlásil, že najeden večer má už piva a historek víc, než dokáže pojmout, ale že by se rád zastavil zase zítra, pokud nejsou proti. Blade a několik ostatních se k mému úleku srdečně usnesli, že Web je ve strážnici vítán, ať je Moudrý nebo ne, a jeho pták také.
"Víte, ona moje Risk by do místnosti nešla a v noci také nelétá. Ale zařídím, že se s ní budete moci setkat zítra, pokud chcete."
Když jsme se s nimi rozloučili a kráčeli přes nádvoří k východnímu křídlu, postupně mi svítalo, že Web dnes večer vykonal pro věc Moudrých patrně víc než všechny ty předchozí řeči během dne. Možná byl pro nás skutečně darem.

9 Jednání

Jeden člověk vyzbrojený správným slovem může vykonat to, co armáda šermířů nemůže.

HORALSKÉ PŘÍSLOVÍ

Referoval jsem o Webovi Chadeovi a on mou zprávu tlumočil královně. A tak na zasedání druhého dne, konaném za účasti zástupců ze Šesti vévodství, se královna postarala, aby Web dostal příležitost promluvit jako první. Já jsem se krčil za zdí, oko přiložené ke štěrbině, a poslouchal jsem, co říká. Než ovšem promluvil, královna ho představila delegátům ze Šesti vévodství se slovy, že Web zastupuje nejstarší z rodin Staré krve a že ona si přeje, aby s ním jednali se vší zdvořilostí. Když mu však předala slovo, on ujistil všechny přítomné, že je jen obyčejný rybář, který měl to štěstí, že pochází z rodičů daleko moudřejších, než kdy on sám bude. A potom s náhlostí, jež mi vzala dech, předložil své vlastní návrhy na ukončení nespravedlivého pronásledování Moudrých. Hovořil stejně tak k Moudrým jako ke královně, zatímco navrhoval, že při sbližování těchto dvou skupin bude na úvod patrně nejlepší, když královna přijme některé z Moudrých do své vlastní domácnosti.
Při řeči působil spíše jako jhaampský mudrc urovnávající nějakou rozepři než jako mluvčí Staré krve. Mé královně se při jeho slovech rozzářily oči. Zjistil jsem, že nejenom Chade, ale i nejméně dva ze zástupců Šesti vévodství pokyvují zamyšleně hlavami. Web soudil, že nespravedlivé pronásledování bylo velkou měrou zaviněno strachem a strach zase velkou měrou nevědomostí. Za nevědomost mohla podle něj potřeba Moudrých zůstat v zájmu vlastní bezpečnosti v utajení. Kde lépe začít s mýcením nevědomosti než v královnině domácnosti? Ať v sokolnici pomáhá žena ze Staré krve, jež umí komunikovat s ptáky, a Moudrostí nadaný psovod ať asistuje královnině lovčí. Ať si k sobě vezme páže nebo služebnou ze Staré krve, a to jen z toho důvodu, aby lidé zjistili, že se nijak neliší od pážat a služebných, kteří vlohy k Moudrosti nemají. Ať ostatní šlechtici vidí, že tito lidé neškodí její domácnosti ani jiným, ale spíše prospívají. Královna se samozřejmě zasadí o jejich ochranu před pronásledováním, dokud pro tuto věc pevně nezíská i ostatní. Takto zaměstnaní lidé ze Staré krve složí přísahu, že nebudou zavdávat podnět ke svárům.
A pak se snadností, která mi vyrazila dech, nabídl královně své vlastní služby. Udělal to se zdvořilostí a korektností šlechtického synka, obeznámeného s dvorními mravy, takže jsem se neklidně pozastavil nad tím, jestli doopravdy pochází z rybářské rodiny. Poklekl před ní na jedno koleno a poprosil, aby směl zůstat na Buckkeepu, až ostatní odjedou. Ať ho nechá žít na hradě, aby se mohli jeden od druhého učit a být tomu druhému učitelem. V opatrnosti pomlčel o princově Moudrosti, když hovořil před jejími rádci ze Šesti vévodství, ale přesto se nabídl jako "drsný učitel, to připouštím, ale zároveň takový, který bude s láskou vzdělávat prince v tom, jak naši lidé žijí a jaké dodržují zvyky, aby důkladněji poznal tuto skupinu svých poddaných".

Chade protestoval: "Ale když se nevrátíte ke svým lidem, jak jsme slíbili, neřeknou někteří, že jsme vás zadrželi proti vaší vůli jako rukojmí?" Vytušil jsem, že můj starý učitel nechce, aby princi radil někdo ze Staré krve.
Web se při vyslovení jeho obavy zakuckal. "Všichni v této místnosti viděli, že jsem se nabídl sám. Pokud se poté, co mě tady nechají, rozhodnete, že mě rozčtvrtíte a spálíte, pak ať se říká, že jsem mylně důvěřoval dík své vlastní zabedněnosti. Ale nemyslím si, že se to stane. Nebo snad ano, má paní?"
"To určitě ne!" prohlásila královna Kettricken. "A ať už z těchto věcí povstane cokoliv dalšího, já budu pokládat za přínos, že jsem do své domácnosti přijala tak bystrého člověka."
Jeho pečlivé hodnocení situace a jeho přednesení návrhů trvalo celé dopoledne. Když přišel čas oběda, Web prohlásil, že on bude jíst se svými novými přáteli ve strážnici a pak jim představí svého ptáka. Ještě než Chade stačil navrhnout, že by to nebylo rozumné, královna prohlásila, že ona, Chade a její poradci ze Šesti vévodství tam půjdou s ním, protože i ona chce vidět Risk.
Jak jsem toužil být při tom, nejen abych to viděl, ale abych si vychutnal i reakci stráží, až zjistí, že je královna poctila svou návštěvou přímo u jejich stolu. Webovu postavení mezi nimi jistě nemohlo uškodit, když s sebou přivede někoho takového. A nepochyboval jsem, že na setkání s Webovým ptákem přijde více lidí, když se sama královna jeho zvířecího druha nebojí.
Musel jsem však zatím zůstat na své pozorovatelně a být Chadeovýma očima, zatímco on sám v místnosti nebude. Díval jsem se, jak si delegáti Staré krve po přinesení jídla sundali masky. Boyo a Silvereye, tak jako předtím, hlasitě hovořili o spáchaných křivdách a nutnosti odplaty, ale nebylo slyšet jen je. Někteří s údivem mluvili o Webově vystoupení. Slyšel jsem nejméně jednu ženu, jak říká druhé, že když se teď setkala s Kettricken, nerozpakovala by se svěřit jí svého syna, aby u ní sloužil jako páže, neboť slyšela, že všechny děti na hradě mají možnost naučit se počítat a psát. A jeden mladý muž, podle hlasu určitě pěvec, nahlas přemýšlel, jaké by to bylo zpívat písně Staré krve u královnina krbu a zda by to nebyl nejlepší způsob, jak poučit ty, kteří nejsou ze Staré krve, o tom, že jeho lidé nejsou ani hrůzostrašní, ani zrůdní.
Vzniklá štěrbina se rozšířila. Možnosti zítřka nabývaly na síle a utěšeně rostly ve světle Webova optimismu. Přemýšlel jsem, jestli mohou vyrůst natolik, aby zastínily semínka křivd včerejška.
Ale odpoledne, vleklé a úmorné, přineslo zklamání. Když se královna a její rádci spolu s Webem vrátili, povstal Boyo, aby si vzal řeč. Protože Chade a já jsme již před ním královnu varovali, vyslechla si v poklidu jeho detailní výčet všech křivd, kterých se Farseerové obecně dopustili na Staré krvi, a potom podrobnosti jeho vlastního případu. Alespoň v této věci jej mohla královna umlčet. Rázně, leč zdvořile mu řekla, že teď není vhodná doba na řešení osobních křivd. Pokud byly jeho rodině neprávem odebrány pozemky a majetky, pak je třeba předložit jí tuto záležitost v soudní den, a ne v tuto chvíli. Chade mu pomůže sjednat řádnou schůzku a také mu sdělí, jakou bude potřebovat dokumentaci. Většina toho se bude s největší pravděpodobností týkat nutnosti jasného vymezení dědické linie od degradovaného předka až po něj, včetně pěvce, který bude moci dosvědčit, že se jedná o rodokmenovou linii nejstarších potomků.
Velmi pěkně mu dala najevo, že na zasedání prosazuje vlastní zájmy na úkor ostatních, což taky byla pravda. Neodmítla zjednat v jeho věci nápravu, ale odkázala jej v jeho snahách na úřední postup, jemuž by se musel podrobit kterýkoli z občanů Šesti vévodství. Připomněla všem, že tento sněm má za cíl umožnit všem přítomným, aby dali hlavy dohromady a vymysleli způsob, jak skoncovat s nespravedlivým pronásledováním Staré krve.
Zato Silvereye zkalila vody do té míry, že bylo mnohem těžší zachránit situaci. Promluvila o těch, kdo vyvraždili její rodinu. Její hlas se při těch slovech barvil hněvem, nenávistí a bolestí, a já jsem najednou viděl, jak se tyhle emoce zrcadlí v mnoha tvářích kolem ní. Web se tvářil znechuceně a zarmouceně a královnina tvář dočista znehybněla. Chadeovy rysy ztuhly jako kámen. Ale hněv nejčastěji plodí hněv a tváře zástupců Kettrickeniných Šesti vévodství se zakabonily. Odplata a potrestání, které Silvereye žádala, byly velmi přemrštěné na to, aby je někdo mohl pokládat za přijatelné.
Jako kdyby vytyčila překážku, přes kterou by se žádný vyjednavač nedokázal přenést, a poté prohlásila, že s ničím jiným se nemůže spokojit. Konstatovala, že je to jediný způsob, jak lze skoncovat s pronásledováním Staré krve. Učinit z něho zločin, který se dočkal tak úděsného potrestání, že už nikoho

ani nenapadne, aby se jej znovu dopustil. Krom toho chtěla vypátrat a zlikvidovat všechny, kdo kdy spáchali nebo tolerovali takové zacházení se Starou krví. Svoji ukřivděnost vztáhla Silvereye ve svém osobním bolu na všechny Moudré, kteří byli popraveni za posledních sto let. Žádala potrestaní a odškodnění, přičemž potrestaní mělo přesně zrcadlit to, co kdysi postihlo oběti. Moje královna projevila tolik moudrosti, že ji nechala mluvit, až jí došla slova. Určitě jsem nebyl jediný, kdo v jejích požadavcích postřehl náznak šílenství. Protože však hnací silou šílenství byl žal, neměl jsem žádné právo kritizovat.
Když Silvereye skončila, povážlivě přibylo lidí ze Staré krve, kteří dychtili po zúčtování za všechno, oč během pronásledování přišli. Vykřikovali jména lidí, kteří si zasloužili smrt, a hněv v místnosti vířil jako bouře nabývající na síle. Ale královna pozvedla ruku a klidně se jich zeptala: "A kde to všechno skončí?"
"Skončí to, až bude poslední z nich potrestán!" prohlásila zaníceně Silvereye. "Ať se šibenice prohýbají pod jejich vahou a ať dým z jejich hořících mrtvol začerní na celé léto oblohu. Ať slyším jejich rodiny stkát hlasitě žalem, jako jsme my museli svůj žal skrývat, aby ostatní nevěděli, že patříme ke Staré krvi. Ať je trest přesně vyměřen. Za každého zabitého otce ať zemře otec. Za každou matku matka. Za každé dítě dítě."
Královna vzdychla. "A co až ti, kdo zakusí vaši pomstu, za mnou přijdou, aby se sami dožadovali pomsty? Jak je mám pak odbýt? Vy navrhujete, že pokud někdo zabil dítě z rodiny Staré krve, pak by společně s ním mělo zahynout dítě z jeho rodiny. Ale co bratranci těch dětí a prarodiče? Nepřišli by pak oni za mnou a nežádali by po mně, co nyní žádáte vy? Nebyli by ve stejném právu, kdyby říkali, že při šíleném pronásledování zahynuli nevinní? Ne. Takhle to nemůže být. Žádáte něco, co vám nemohu dát, a dobře to víte."
Viděl jsem, jak se pohled Silvereye zažehl nenávistí a hněvem. "Věděla jsem, že to tak dopadne," prohlásila zahořkle. "Nabízíte nám jen plané sliby."
"Nabízím vám stejnou spravedlnost, o jakou může usilovat kdokoli v Šesti vévodstvích," pronesla znaveně královna. "Předstupte přede mne v soudní den, se svědky, kteří dosvědčí křivdy, které se vám staly. Pokud došlo k vraždě, pak bude vrah potrestán. Ale ne jeho děti. V tom, oč usilujete, není spravedlnost, pouze pomsta."
"Nenabízíte nám vůbec nic!" prohlásila Silvereye. "Dobře víte, že si netroufáme předstoupit před vás a domáhat se spravedlnosti. Mezi nás a hrad Buckkeep by se postavilo až příliš mnoho lidí, připravených umlčet nás jednou provždy." Odmlčela se. Královna Kettricken zůstala tváří v tvář jejímu hněvu zticha a Silvereye se dopustila chyby, když pokračovala v nátlaku, aby zužitkovala svoji domnělou výhodu.
"Nebo to nebyl vždycky váš záměr, farseerovská královno?" Silvereye přejela shromáždění spravedlivým pohledem. "Neláká nás planými sliby ven z utajení, aby se nás všech mohla zbavit?"
Po jejích slovech nastala chvíle ticha. Pak klidně promluvila Kettricken: "Oháníte se tu slovy, kterým sama nevěříte. Vaším záměrem je ranit. Ale i kdyby vaše obvinění vskutku měla nějaký základ, nebyla bych jimi raněna, spíše bych se cítila oprávněná nenávidět Starou krev."
"Takže připouštíte, že nenávidíte Starou krev?" zeptala se s uspokojením Silvereye.
"Tohle jsem neřekla!" odvětila Kettricken v hrůze a hněvu.
Hněv sílil, a to nejenom v řadách Staré krve. Kettrickenini rádci ze Šesti vévodství se tvářili uraženě i znepokojeně, když viděli, jak bouře v místnosti získává na intenzitě. Nevím, jak by jednání dopadla, kdyby osud nezasáhl v osobě oné ženy spřízněné s krávou. Prudce vstala a řekla: "Musím jít do stájí. Na Wisenose už to přišlo a chce, abych u ní byla."
Kdosi v pozadí sálu se rezignovaně zasmál a jiný se na ni obořil: "Vědělas, že se má otelit. Proč jsi ji sem brala?"
"A to bys chtěl, abych ji nechala doma samotnou? Nebo abych zůstala úplně stranou, Briggane? Dobře vím, že mne pokládáš za popletenou, ale mám právo být tady stejně jako ty."
"Klid," zvolal náhle Web. To slovo z něho vyšlo jako zaskuhrání, takže si odkašlal a zkusil to znovu. "Klid. Vždycky je lepší nechat hněv a vznětlivost vychladnout, a jestliže Wisenose svoji partnerku potřebuje, potom tady určitě nikdo nebude proti tomu, aby k ní šla. A já ji doprovodím, pokud si to přeje. A možná že v době, kdy se vrátíme, všichni zde se rozpomenou na to, že hledáme řešení současných problémů, nikoli způsob, jak změnit minulost, ať je bolestivá sebevíc."
Tehdy mi svitlo, že Web má nad průběhem setkání větší kontrolu než sama královna, ale pochybuji, že si

toho někdo v místnosti všiml. V tom spočívá výhoda sledování zvenčí, jak mi často zdůrazňoval Chade. Pak se vše stává představením a člověk může jednotlivé hráče nestranně ohodnotit. Nyní jsem se díval, jak delegace Šesti vévodství vypochodovala v závěsu za královnou a Chadem a poté Web doprovodil dolů do stájí ženu spřízněnou s krávou. Zůstal jsem na svém stanovišti, protože jsem usoudil, že to, co bude následovat, může přinést nejvíce informací.
A taky že ano. Někteří Moudří, včetně pěvce a ženy, která předtím mluvila o tom, že by dala syna jako páže do služeb královny, se ptali Silvereye, jestli chce zničit jejich budoucnost kvůli minulosti, kterou již nelze napravit. Dokonce i Boyo tíhl k názoru, že Silvereye zašla v prosazování jejich věci příliš daleko.
"Pokud tahleta farseerovská královna dodrží slovo, pak jí možná budeme moci předložit naše stížnosti k posouzení. Slyšel jsem říkat, že je ve svých rozhodnutích spravedlivá. Možná že bychom měli její nabídku přijmout."
Silvereye takřka syčela. "Zbabělci, vy všichni. Zbabělci a patolízalové! Nabízí vám úplatky, bezpečí pro jedno nebo dvě z vašich dětí, a vy jste na oplátku ochotni nechat celou minulost upadnout v zapomnění. Zapomínáte na výkřiky vašich bratranců, zapomínáte, jak jste jeli navštívit své přátele a našli jste jen vypálený flek u potoka? Jak můžete být vůči své vlastní krvi tak falešní? Jak můžete zapomínat?"
"Jak můžeme zapomínat? To není otázka zapomínání. Je to otázka pamatování." Řekl to muž ze Staré krve, kterého jsem si předtím příliš nevšímal. Byl středního věku, štíhlé postavy a působil dojmem měšťana. Nebyl dobrý řečník, polykal slova a rozhlížel se nervózně kolem, ale lidé mu přesto naslouchali. "Já vám povím, co si pamatuji. Pamatuji si, že když mé rodiče odvlekli z jejich chalupy, bylo to proto, že je prozradili Piebaldové. Ano, a Piebaldové jeli spolu s těmi, kteří je pověsili a rozčtvrtili. Laudwinova sekta si troufla označit mé rodiče za zrádce Staré krve a vyhrožovat jim potrestáním, poněvadž odmítli poskytnout útočiště těm, kteří podněcovali k nenávisti vůči nám. Takže kdo byl toho dne skutečným zrádcem? Mí rodiče, kteří si jenom přáli žít v klidu, který si pro sebe najdou, nebo ten piebaldovský zrádce, který nesl pochodeň, jež zažehla jejich těla? Musíme se obávat horších nepřátel, než je tato farseerovská královna. A já po ní chci žádat, až se vrátí, spravedlivý postup proti těm, kteří nás zastrašují a zrazují. Spravedlivý postup proti Piebaldům."
Místnost se naplnila tichem, hustým jako tuhnoucí krev. Přišel pěvec a položil ruku štíhlému muži na rukáv. "Bosku, s tím nám ona nepomůže. To si musíme vyřešit sami. Jenom bys tím vystavil většímu riziku sám sebe, ano, a svou ženu a dcery také." Vzápětí se pěvec rozhlédl po místnosti, takřka bojácně. A mě přepadl smutek, když jsem si uvědomil pravdu. Stará krev se bála svých vlastních. Přímo v této místnosti mohli být piebaldovští zvědové. Ta myšlenka se tiše šířila a všech se zmocňovala hrůza. Za chvíli se někdo z nich omluvil, že odchází do svého pokoje, a brzy byla místnost skoro prázdná. Silvereye mlčky seděla a hleděla do ohně. Pěvec pocházel bezcílně po pokoji. Těch několik lidí, kteří zůstali, mezi sebou příliš nemluvilo.
V chodbě za sebou jsem uslyšel šoupavé kroky a vzápětí se ke mně přikradl Chade. "Něco důležitého?" zašeptal.
Položil jsem mu ruku na zápěstí a sdělil mu všechno, čeho jsem se stal svědkem. Jeho tvář získala zamyšlený výraz. Po chvíli tiše řekl: "Vida. Tím se mé úvahy dostávají na novou kolej. Nebylo by to poprvé, co jsem zvrátil omyl ve výhodu. Hlídkuj tady, Fitzi." A pak se skoro mimochodem zeptal: "Nezačínáš mít hlad?"
"Tak trochu. Ale nic se neděje, to bude v pořádku."
"A co náš princ?"
"Nemám důvod myslet si, že je na tom jinak."
"Ach, ale máš. Pokud se v té místnosti nacházejí piebaldovští informátoři, pak mohou být Piebaldové i mezi těmi, kteří ho zadržují jako rukojmí. Varuj ho, chlapče. A zůstaň na stráži."
A vzápětí byl pryč, šoupaje nohama v ohybu chodby, kde se stáčela skoro do protisměru. Díval jsem se, jak odchází, a přemýšlel jsem, co má asi za lubem. Potom jsem zapátral po Dutifulovi. Byl v pořádku. Trpělivě snášel zimu, nudil se, ale nikdo ho slovem neurazil, natož aby mu fyzicky ublížil. Většina hovoru se dnes týkala toho, co se děje na Buckkeepu. Bylo evidentní, že nějaký pták, možná Risk či ten jestřáb, létá se zprávami sem a tam. Dosud byly všechny zprávy uspokojivé. Ale Dutiful mi sdělil, že ve vzduchuje cítit napětí z čekání a obavy.

Kráva měla snadný porod a přivedla na svět pěkného býčka. Žena, která k ní patřila, byla jenom ráda, že má k dispozici zateplenou stáj a útulnou příhradu, protože tele se narodilo nevhodně brzy. Když se spolu s Webem vrátila do východní sněmovny, byl čas dalšího jídla. Díval jsem se, jak se delegáti Staré krve znovu shromažďují, zatímco sluhové přinášeli jídlo, a přihlížel jsem, jak si po jejich odchodu sundávají masky. Každou tvář jsem nyní studoval pozorněji, ale pokud mezi nimi byli někteří z Laudwinovy bandy, nepoznal jsem je.
Už skoro dojedli, když se ozvalo zaklepání na dveře. Někteří ze Staré krve křikli na domnělé sluhy, že ještě nedojedli. Pak hlas za dveřmi tiše řekl: "Vpusťte mě dovnitř. Stará krev zdraví Starou krev."
Web vstal a šel ke dveřím. Odjistil je a otevřel, aby vpustil Civila Bresingu a jeho kočku. Veverka na stole v panice zaprskala a vyběhla po své partnerce vzhůru, aby se jí skryla ve vlasech. Pard jí nevěnoval sebemenší pozornost. Vkročil do místnosti, rozhlédl se kolem a přešel ke krbu, kde se pohodlně uvelebil. Nikdo, kdo by sledoval vstup kočky, nemohl mít pochybnosti o tom, že je spřízněna Moudrostí s hochem, který za sebou tiše zavřel dveře a pak se otočil tváří k shromáždění.
Pohledy, s nimiž se střetl, by každého zastrašily. Jenomže Web v reakci na jeho výzvu opět vstal, položil Civilovi ruku přátelsky na rameno a hlasitě zvolal: "Stará krev vítá Starou krev. Pojď dál a připoj se k nám, chlapče. A kdo ráčíš být?"
Civil se nadechl a napřímil v ramenou. "Jsem Civil Bresinga… nyní lord Civil Bresinga z Galekeepu. Jsem loajální poddaný královny Kettricken a přítel a společník prince Dutifula Farseera. Jsem ze Staré krve. Přičemž moje královna a můj princ o tom oba vědí." Dopřál jim chvilku k zamyšlení nad tím, že hledí na šlechtice ze Staré krve pobývajícího u farseerovského dvora. "Přišel jsem sem na popud rádce Chadea, abych vám pověděl, jak se tady ke mně chovají. A abych vám řekl o svých stycích s Piebaldy. A o tom, jak bych v jejich rukou zemřel, kdyby nebylo farseerovské intervence."
Přihlížel jsem v jakémsi úžasu. Chlapec svůj příběh očividně neměl nazkoušený předem. Při vyprávění se dost často musel vracet a vysvětlovat předchozí události. Když líčil, co musela snášet jeho matka a jak zemřela, zadrhl se a nemohl pokračovat. Web ho posadil na židli, podal mu sklenku vína a poplácal ho konejšivě po zádech, jako kdyby měl před sebou jen dítě. A já jsem mrkal a viděl sám sebe ve věku patnácti let, uvrženého do intrik, které jsem vlastními silami nemohl zvládnout. Pojednou jsem uviděl, že Civil je jen o málo více než dítě. Nadaný Moudrostí a ustavičně v ohrožení, uchýlil se k vyzvědačství v zoufalé snaze zachránit matku a jmění své rodiny. Nevyšlo mu to. Nyní byl připraven o rodiče a domov, vydaný napospas okolnostem: velmi nízko postavený šlechtic u velmi politického dvora. A naživu byl jedině díky tomu, že měl za přítele Farseera. Kterého zradil ne jednou, ale dvakrát, a pokaždé mu bylo odpuštěno.
"Poskytli mně azyl," končil svůj příběh. "Královna, princ a rádce Chade jsou si zcela vědomi toho, že jsem ze Staré krve. A vědí také to, jak jsem byl využit proti nim. A co mě to stálo." Odmlčel se a zavrtěl hlavou. "Nejsem příliš velký řečník. Neumím nastínit všechny spojitosti, které bych vám chtěl vyjevit. Pouze řeknu… že mě neodsoudili za to, co jsem v minulosti udělal. Nesoudili Starou krev podle toho, co chtěli princi provést Piebaldové. Královna se neodvrátila od svého syna nadaného Moudrostí. Nemůžeme pro ně udělat totéž? Jednat s Farseery takovými, jací jsou nyní, aniž bychom se dívali hluboko do minulosti?"
Silvereye si pohrdlivě odfrkla. Ale Boyo, jenž možná usiloval o přízeň tohoto šlechtice ze Staré krve a o titul, který doufal získat zpátky, zamyšleně přikývl. Civil náhle pohlédl na Weba a já jsem vycítil, že mu právě přišlo něco na mysl, nějaký jeho vlastní nápad. A jakoby v odpověď na své vroucí přání jsem opět zaslechl Chadeovy šoupavé kroky. Naléhavě jsem mu kynul, ať se ke mně u špehýrky připojí, a zároveň jsem mu ukazoval, ať je zticha. Chlapec právě mluvil s Webem. Jeho slova se k nám stěží donesla.
"Rádce Chade mi řekl, co navrhujete. Že kdyby příslušníci Staré krve mohli přijít na Buckkeep a svobodně tu žít, po boku těch nenadaných, tito lidé by mohli zjistit, že nejsme zrůdy, ze kterých je třeba mít strach. Také mi řekl, co jste prohlásil: ‚Člověk, který nemá co ztratit, je v nejlepší pozici na to, aby obětoval sám sebe v zájmu ostatních.' Neměl jsem moc času přemýšlet o tomhle, ale nemyslím si, že potřebuji mnoho času, abych viděl, že jsem vskutku muž, který nemá co ztratit. Jediná hrozba, která stále přetrvává, se týká mě samotného. Nezůstala mi žádná rodina, aby nesla následky mého konání."
Rozhlédl se po místnosti. "Vím, mnozí z vás se obávají, že když se odvážíte vyjít z utajení, vaši sousedé

vás zabijí. Velmi dlouhou dobu to byla obava vskutku opodstatněná. Kterou jsem sdílel i já, stejně jako má matka." Civil pojednou zmlkl. Pak se přinutil pokračovat, až mu hlas přeskakoval: "A tak jsme zůstávali v utajení. A tím jsme umožnili našim ‚přátelům', aby nás zabíjeli pro změnu oni. Nevidím důvod, proč bychom se měli nadále skrývat." Nemohl jsem říci, jestli se zadrhl vlivem emocí nebo jestli se odmlčel, aby si promyslel svá další slova. Opět pohlédl na Weba, a pak přikývl jakoby sám pro sebe. "Všichni na hradě už teď vědí o Webovi nadaném Moudrostí, který mezi námi chodí nebojácný a přátelsky naladěný. Skoro se stydím za to, že on, který je zde cizincem, vystoupil na světlo, zatímco já, který znám prince Dutifula nejlépe, jsem se dosud kradl v přítmí podél zdí. Zítra to změním. Hrdě se přihlásím ke své Staré krvi a dokážu všem, že člověk jako já může být svému princi zcela oddán, i to, že on si zaslouží mít mě po svém boku. To přísahám.
Učil jsem ho našim způsobům a princ Dutiful se o všechno živě zajímal. Řekl, že až pojede na jaře na Ostrovy, aby zabil draka a vznesl svůj nárok na nevěstu, mohu jet s ním. A až se k němu připojím, pojedu jako jeho druh v Moudrosti. Tady na Buckkeepu žádný mistr Umění nepůsobí a můj princ pojede sám, bez koterie, kterou měli dávní farseerovští králové vždy ku pomoci. Protože je mu tato magie odepřena, dám místo toho do jeho služeb tu naši a dokážu, že je ve všech směrech stejně mocná, za to ručím. Hrdě jim všem představím svou magii, magii Staré krve."
Chadeův pevný stisk na mém zápěstí mi říkal, že všechno je pro něho novinka: nejenom to, že Civil se chce odhalit jako Moudrý, ale i Dutifulovo prohlášení, že jeho přítel by jej mohl na výpravě doprovázet. Chadeovo Umění bylo nestálé, ale proniklo ke mně. Neříkal jsem, že zvrátím omyl ve výhodu? Možná jsem uspěl až příliš a naše výhoda se opět zvrtla v další omyl. Pouze jsem chtěl, aby ten hoch řekl, že se k němu královna chová dobře a spravedlivé, ne aby ze sebe dělal u dvora vyslance Staré krve.
Připojil jsem k jeho úvahám své myšlenky. On nechápe, že je pro prince riskantní přiznat se k příteli ze Staré krve. Vidí jen nebezpečí, které hrozí jemu, a kochá se tím, že by ho pro Dutifula ochotně podstoupil. Myslíš, že bys mu to mohl rozmluvit?
Nejsem si jist, zda by to bylo rozumné, sdělil mi Chade. Jeho odvaha už uchvátila jejich představivost. Podívej.
Nebyl to zdrcující příval podpory. Web byl jediný, kdo se široce usmíval a prohlašoval, jak je na mladého lorda Bresingu hrdý. Ostatní, s nápadnou výjimkou podmračené Silvereye, projevovali svůj souhlas poněkud zdrženlivěji a rozličnými způsoby. Pěvec a Boyo se tvářili nadšeně. Žena od krávy, zčásti uchvácená tím, jakého zacházení se tu dostalo jejímu zvířeti, se vlídně usmívala. Ostatní to probírali z pragmatičtějšího hlediska. Královna by nemohla jen tak poslat Civila na smrt, když už požádal o azyl a když sama přislíbila, že nikdo z Moudrých nebude usmrcen výlučně pro své magické vlohy.
Pravděpodobně byl tedy v bezpečí. A bylo by docela dobře možné, že mladý muž, urozený a pohledný, by mohl pro věc Staré krve získat několik srdcí. Jeho prohlášení by tudíž jejich věci nemohlo ublížit.
Pak předstoupil před Civila měšťan Bosk. Kroutil si prsty, jako kdyby si je chtěl vyšroubovat z rukou. Pak se nejistým hlasem zeptal: "Farseerové zabíjeli Piebaldy. Víš to jistě?"
"Vím to naprosto jistě," odpověděl tiše Civil. Zvedl ruku a dotkl se svého hrdla. "Vskutku naprosto jistě."
"Jejich jména," zašeptal ten muž. "Znáš jejich jména?"
Civil nehybně stál a chvíli mlčel. Pak řekl: "Keppler. Padget. A Swoskin. To jsou jména, pod nimiž jsem je znal. Ale princ Dutiful říkal Kepplerovi jiným jménem, jež znal z doby, kterou strávil mezi Piebaldy. Říkal mu Laudwine."
Bosk zavrtěl hlavou, očividně zklamaný. Ale někdo další v místnosti se hlasitě zeptal: "Laudwine?" Žena se prodrala do popředí a já jsem poznal Silvereye. "To nemůže být pravda! Byl to vůdce Piebaldů. Kdyby byl zabit, určitě bych se o tom dozvěděla."
"Och, opravdu?" zeptal se pěvec zvědavě. Výraz v jeho tváři nebyl dvakrát přívětivý.
"Ano," odsekla. "Mysli si o tom, co chceš. Znám lidi, kteří znají Laudwina, a, ano, někteří z nich jsou Piebaldové. Já sama k nim nepatřím, ačkoli rozhovory, které jsem tu měla, mě přivedly k pochopení, co je k těmto krajním činům dohnalo." Otočila se k pěvci ramenem, aby ho vyloučila, a zeptala se Civila: "Jak je to dlouho, co k tomu došlo? A jaký máš důkaz, abys své tvrzení doložil?"
Mládenec od ní o krok odstoupil, ale odpověděl: "Je to už déle než měsíc. A co se důkazu týče… Jaký důkaz ode mne můžeš očekávat? Viděl jsem, co jsem viděl, ale uprchl jsem, jak to jen šlo. Stydím se k

tomu přiznat, ale je to tak. Přesto pochybuji, že by zvěsti šířící se po městě Buckkeep byly falešné. Jednoruký muž a jeho kůň byli zabiti, a také jeden malý pes. A další dva muži v domě."
"I jeho kůň!" zvolala Silvereye a já viděl, že ji to zasáhlo dvojnásob.
"Pokud je to tak, je to pro Piebaldy obrovská rána," prohlásil Bosk. "Mohlo by to znamenat jejich konec."
"Ne. To v žádném případě!" prohlásila zarytě. "Síla Piebaldů se neopírá pouze o jednoho muže. Tento boj nevzdají, dokud my nedosáhneme spravedlnosti. Spravedlnosti a pomsty."
Bosk vstal a se zaťatými pěstmi pomalu přešel k ní. Jeho hrozba by možná vyzněla pateticky, kdyby nebyla míněna upřímně. "Možná bych se měl chopit příležitosti k pomstě tam, kde se mi nabízí," navrhl zadýchaně. A při dalších slovech se mu málem zlomil hlas: "Kdybych vyvěsil tvé jméno ve spojitosti s Moudrostí a tys byla oběšena a spálena, sežehlo by to i tvé piebaldovské přátele? Možná bych si měl vzít tvou radu k srdci. Udělat jim přesně to, co se stalo mně."
"Ty jsi ale hloupý. Což nevidíš, že bojují za nás za všechny a zaslouží si naši podporu? Slyšela jsem zvěsti, že Laudwine něco objevil, něco, co by mohlo svrhnout Farseery z trůnu. Možná si to tajemství vzal s sebou do hrobu, ale možná taky ne."
"Teď ses projevila jako hloupá ty," přerušil ji rázně Civil. "Svrhnout Farseery? To je panečku pěkný plán. Sesadit jedinou královnu, která se kdy pokusila zarazit to věšení a pálení. A co bychom tím získali? Pouze rozsáhlé pronásledování, aniž by se pronásledovatelé museli bát represálií nebo zásahu stráží. Pokud se Stará krev někdy pokusí svrhnout monarchii, bude to nahlíženo jako důkaz, že jsme tak zlí a nedůvěryhodní, jak o nás naši nepřátelé prohlašovali. Jsi snad šílená?"
"Je," odvětil klidně Web. "A za to bychom ji měli litovat, ne odsuzovat."
"Já nepotřebuji vaši lítost!" vyprskla Silvereye. "Nepotřebuji ničí soucit. Ani nepotřebuji vaši pomoc. Jen si podlézejte té farseerovské královně. Odpusťte a zapomeňte na všechno, co se vám stalo, a nechtě se od nich využít jako sluhové. Já neodpouštím, a až přijde můj čas, vychutnám si svoji pomstu. Já ano."
"Tak jsme to dokázali," zašeptal mi do ucha Chade. "Nebo bych měl možná říci, že to za nás dokázala Silvereye. Vehnala nám do náruče všechny, kdo nesní o krveprolití a upalování. A to je většina z nich, řekl bych. Dívej se, jestli jsem se nemýlil."
A s těmi slovy mne opět opustil, šouraje se chodbami pryč jako šedivý pavouk. Až pozdě té noci jsem i já ze svého stanoviště odešel, abych si sehnal něco k snědku a pak abych se trochu prospal. Ale všechno šlo tak, jak Chade předvídal. Civil zůstal s delegáty Staré krve, a když se vrátila královna s Chadem a vyslanci Šesti vévodství, on předstoupil a pozdravil je jako šlechtic nadaný Moudrostí. Viděl jsem neklid ve tvářích vyslanců, když je ujišťoval, že v každém vévodství žije šlechta se Starou krví v žilách, která je po generace nucena provozovat svoji magii v malém a ve vší tichosti. Několik mladíků, k nimž takto hovořil, ho dobře znalo. Jezdívali s ním na koni, popíjeli s ním a hrávali s ním hazardní hry. Vyměnili si mezi sebou pohledy a bylo jasné, co si říkají: "Jestliže je on nadaný Moudrostí, tak kdo ještě?" Ale Civil jejich výhrady buď neviděl, nebo ignoroval, zatímco pokračoval ve svém prohlášení. Měl nyní v úmyslu nechat svou magii zazářit ve službách prince Dutifula a farseerovské vlády. Zavázal se k tomu a já jsem měl dojem, že ve tvářích těchto tří vyslanců vidím zdráhavý obdiv. Možná že by tenhle mladík ze Staré krve mohl posloužit jako živoucí důkaz, který by vyvrátil jejich předsudky.
Poslední den královnina shromáždění Moudrých přinesl docela výrazný pokrok. Pěvec se objevil bez masky a požádal o svolení zůstat u dvora. Královna předložila delegátům Šesti vévodství prohlášení, že od tohoto data smějí popravy na územích Šesti vévodství probíhat pouze pod záštitou příslušné vévodské rodiny a že hlava každé rodiny odpovídá za všechny nespravedlnosti, k nimž dojde v jejím vlastním vévodství. Každé vévodství mělo mít pouze jednu šibenici a ta měla být pod kontrolou vládnoucí rodiny. Každé vévodství mělo nejenom zabránit místním orgánům v popravování vězňů, ale vévodové a vévodkyně museli každou navrhovanou popravu individuálně prošetřit. Usmrcení provedená jiným způsobem měla být nahlížena jako vraždy a nad takovými vrahy měl být vynesen královnin soud. Neřešil se tím problém, jak by mohla Stará krev bezpečně vznést proti těmto osobám obvinění beze strachu z odvety, alespoň však byly pro tyto případy formálně stanoveny následky.
Právě z takových drobných kroků, ujistil mě Chade, bude sestávat náš pokrok. Když jsem vyjel s královninou gardou, abychom doprovodili delegáty ze Staré krve zpátky k jejich přátelům a vyzvedli si

na oplátku našeho prince a Laurel, postřehl jsem výraznou změnu v chování těchto lidí. Zatímco jeli, bavili se mezi sebou a smáli se a někteří si dokonce povídali se strážemi. Žena s krávou a za ní se vlekoucím teletem jela po boku Civila Bresingy a zdála se být velmi poctěna konverzací s tímhle uhlazeným mladým lordem. Po jeho druhém boku jel Boyo. Jeho očividné snahy nárokovat si rovnocenné postavení s lordem Bresingou do značné míry mařil sám tento mladý muž svým rovnostářským postojem vůči ženě s krávou. Civilova kočka se vezla v sedle za jeho zády.
V lese kolem nás již sníh skoro všude roztál a zůstaly jen tenké ledové prsty zarývající se do půdy v přítmí větví. Do sluncem zalitého světa odvážně rašily nové zelené výhonky a větřík, který nás ovíval, jako by vskutku šeptal o změnách k lepšímu. Silvereye jela v našem středu osamělá. Vedle mě jel Web a rozmlouval se mnou o všem možném, neboť královna a Chade trvali na tom, že musí cestu absolvovat, aby všichni ze Staré krve viděli, že se vrací na hrad Buckkeep o své vlastní vůli.
Když jsme dorazili na místo setkání, Civil a Pard se zdáli být stejným dílem rádi, že svého prince opět vidí. Dutiful dal najevo své překvapení a potěšení, že mu přijeli v ústrety. Princovo vřelé shledání s přítelem a jeho zvířecím partnerem učinilo velký dojem na Starou krev, jak na ty, kteří pobývali na hradě Buckkeep, tak na ty, kteří zde na ně čekali.
Princ se o jejich příjezdu samozřejmě dověděl předem ode mě, prostřednictvím Umění.
Když jsme se vraceli na hrad Buckkeep, přijížděli s námi nejenom princ a Laurel, ale i Web a pěvec, jenž se jmenoval Cockle. Cestou zpátky zpíval a já jsem jen skřípal zuby při jeho interpretaci "Věže na Antler Islandu". Tato dějově nabitá a sentimentální píseň vyprávěla o obraně Antler Islandu proti nájezdníkům rudých lodí a zejména vyzdvihovala roli, kterou zde sehrál Chivalryho nemanželský syn. Je sice pravda, že jsem tam byl, ale pochyboval jsem o dobré půlce činů připisovaných mé sekyře. Web se při pohledu na můj utrápený výraz rozesmál na celé kolo. "Neškleb se tak, Tome Badgerlocku. Bastard nadaný Moudrostí je zajisté hrdinou, jenž může naše lidi spojovat. Byl přece z Buckkeepu i ze Staré krve." A svým basem se připojil k pěvci při dalším refrénu: "Chivalryho syn, oči jako z plamene, sdílel jeho krev, i když jméno ne."
Nenapsala tu baladu Starling? zeptal se Dutiful s předstíranou starostlivostí. Pokládají za svůj majetek.
Asi se jí nebude moc líbit, když ji Cockle zapěje na Buckkeepu.
To nebude sama. Já sám ho možná zardousím, abych jí ušetřil čas.
Ale při dalším refrénu pozvedli své hlasy nejenom Dutiful a Civil, ale také půlka strážných. Takovýhle účinek, říkal jsem si, může mít na lidi jarní den. Doufal jsem, že brzy odezní.

10 Před jarní plavbou

Na počátku světa byl lid Staré krve a zvěř v polích, ryby ve vodě a ptáci na nebesích. Všichni žili pohromadě v rovnováze, ne-li harmonii. Lidé Staré krve se dělili jenom mezi dva kmeny. Jeden tvořili poživači krve, a to byli lidé, kteří se vázali na tvory, kteří se živili masem jiných tvorů. A ti druzí lidé byli dárci krve, a ti se vázali na ty, kteří požírali pouze rostlinstvo. Tyto dva kmeny spolu neměly společného více, než má vlk s ovcí, to jest, setkávaly se pouze ve smrti. Přesto jedni respektovali druhé jako součást země, tak jako člověk respektuje strom i rybu.
A zákony, které je od sebe oddělovaly, byly přísné a spravedlivé. Jenže vždycky se najdou lidé, kteří si myslí, že jsou chytřejší než zákon, nebo si myslí, že v jejich konkrétní situaci by pro ně měla byt učiněna výjimka. A tak to také bylo, když se dcera poživače krve, spjatého s liškou, zamilovala do syna dárce krve, spjatého s volem. Jaká škoda, mysleli si oba, by mohla z jejich lásky vzejít? Jeden druhému by neublížili, ani žena muži, ani liška volovi. A tak odešli od svých národů, žili v lásce a časem přivedli na svět vlastní děti. Ale z jejich dětí byl první syn poživačem krve a první dcera dárkyní krve. A třetím bylo nebohé bezduché dítě, hluché vůči všem zvířatům všech druhů a odsouzené navždy k tomu, aby chodilo jen ve svém vlastním těle. Veliký byl zármutek rodiny, když se jejich nejstarší syn navázal na vlka a jejich nejstarší dcera na jelena. Neboť jeho vlk zabil jelena a ona na oplátku vzala život svému bratrovi. Pak pochopili moudrost starých zvyků, protože predátor se nemůže sbližovat s kořisti. Ale horší mělo teprve přijít, protože jejich bezduché dítě plodilo pouze bezduché děti, a tak se zrodili lidé, kteří jsou hluší vůči všem zvířatům světa.

BADGERLOCKOVY "PŘÍBĚHY STARÉ KRVE"

Jaro zaplavilo zemi. Stromy na kopcích za hradem se oděly světlou zelení. Další dva dny se pak listí rozvíjelo a rostlo a kopce se znovu potáhly lesem. Ze země rašily traviny, které vytlačovaly suché hnědé stvoly z loňska. V pasoucích se stádech ovcí se objevily do očí bijící bílé skvrny, nová jehňata. Lidé začali hovořit o jarních slavnostech. Šokovalo mě, že uběhl teprve rok od doby, co jsem dovolil Starling, aby vzala Hapa z naší poklidné chatrče do Buckkeepu. Tolik se toho mezitím stalo. A až příliš se toho změnilo.

Uvnitř hradu panoval všude ruch a shon. Tentokrát nešlo o obyčejné přípravy slavností jara. Během toho slibného období měl vyplout na Ostrovy náš princ a všechno muselo být za tím účelem pečlivě připraveno. Kapitána a posádku Maiden's Chance potěšilo, že k převozu výpravy byla vybrána jejich loď. Strážníci mezi sebou velmi soupeřili o to, kdo se stane členem princovy osobní stráže. Nakonec se jich přihlásilo příliš mnoho, mezi nimi já, a princ musel nechat muže losovat o to, kdo se mezi ty šťastlivce dostane. Nepřekvapilo mě, že jsem skončil v jejich řadách, ostatně Chade mi dal noc předtím los, který si "vytáhnu".

Civil Bresinga měl jet vskutku s námi. Součástí výpravy byl i Chade, stejně jako Thick, k velkému překvapení princova dvora. Web, který se rychle stával královniným oblíbencem, zažádal o svolení, aby směl jejího syna doprovázet, a ona mu vyhověla. Slíbil, že jeho mořský pták poletí daleko před lodí a bude sledovat proměnlivost počastí.

Civil nebyl jediný šlechtic, který chtěl prince doprovázet. Zájem připojit se k naší výpravě vyjádřilo celkem dost jeho lordů i dam. Brzy se mi vybavila obrovská expedice, jež vyrážela do Hor tehdy před léty, kdy byla Verityho snoubenkou Kettricken. Teď, stejně jako tehdy, s sebou každý šlechtic bral družinu sluhů a zvířat. Rychle musely být najaty další lodě. Šlechtici, kteří neměli čas nebo peníze na to, aby prince doprovázeli, se chtěli přesto nějak zpřítomnit. Na hradě Buckkeep se tak shromažďovaly i dary nejen pro narčesku, ale i pro její mateřský dům a otcův klan.

Ve Verityho věži zatím pokračovaly lekce Umění, ale všichni moji žáci se chovali roztržitě a problémově. Thick příliš dobře vyciťoval Dutifulovu úzkost a nedočkavost a reagoval vzrušivostí, jež mu bránila, aby se na cokoli soustředil. Princ Dutiful přicházel a odcházel v ustavičném spěchu. Pořád musel někde být, ať na zkoušce oblečení nebo na hodině ostrovanských mravů či jazyka.

Litoval jsem ho, ale sám sebe jsem litoval ještě víc, když jsem se po večerech snažil vyčíst ze svitků všechno, co bych mohl potřebovat. Dokonce i Chade byl dost roztržitý. Měl na Buckkeepu rozehraných příliš mnoho věcí na to, aby mohl hrad jenom tak opustit. Navzdory svému dychtivému zájmu o studium Umění musel věnovat mnoho pozornosti výběru lidí, kteří po něm převezmou jeho odpovědnosti, až bude pryč. Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že Rosemary s námi nepojede, ale zároveň mě hnětla představa, že zatím tu povede větší část Chadeovy výzvědné sítě. Tušil jsem, že Chade po nocích rovněž pokračuje ve svých experimentech s třaskavým prachem, ale čím méně jsem o tom věděl, tím jsem byl raději.

Hlavu jsem měl plnou blížícího se odjezdu, ale život člověku přesto nedovolí, aby se v daném čase soustředil pouze najeden úkol. Dutiful a Civil docházeli na pozdně noční lekce s Webem, který je vyučoval historii a obyčejům lidu Staré krve. Probíhaly před krbem ve Velkém sále a Web se nechal slyšet, že na ně může docházet každý, kdo má zájem. Sama královna na lekci několikrát přišla. Účast byla zpočátku jen nízká a v mnoha tvářích se zračil nesouhlas. Ale Web byl mistr vypravěč a mnohé z jeho historek byly pro obyvatele Buckkeepu zcela nové. Rychle si získával posluchačstvo, zvláště mezi hradními dětmi. A ti, kteří se zdánlivě pilně věnovali mykání vlny, operování šípů nebo spravování oděvů, začali tyto úkoly vykonávat v doslechu Webova hlasu. Nevím, jestli se nechali všichni přesvědčit, že Staré krve není třeba se bát, alespoň se však poučili o tom, jak tito lidé žijí a smýšlejí.

Web měl na těchto sezeních ještě jednoho žáka, o kterém jsem si nikdy nemyslel, že ho na Buckkeepu uvidím. Na kraji Webova kroužku často mlčky vysedával Swift, Burrichův syn.

Roznesla se zpráva o Kettrickenině prohlášení, že na hradě jsou vítáni lidé ze Staré krve. Zareagovalo jich jen málo, jak se na veřejnosti vědělo. Potíž byla nasnadě. Jak by mohl někdo nabídnout svého syna nebo dceru jako páže s vlohami k Moudrostí, aniž by odhalil, že Moudrost se v rodině dědí z generace

na generaci? Tady u dvora mohla královna takové dítě ochránit, ale co jeho příbuzní doma? Lord Brant, nižší buckský šlechtic, přivedl svého desetiletého syna a jediného dědice. Představil ho královně jako nositele Staré krve, ale tvrdil, že magie pochází od jeho matky, která je už šest let mrtvá a má jen málo žijících příbuzných. Královna jeho vysvětlení akceptovala. Choval jsem ještě podezření ve věci jedné švadleny, která přibyla na Buckkeep v nedávné době, ale jestli se ke své Moudrosti nechtěla otevřeně hlásit, na to jsem se nevyptával.
Dalším královniným pážetem nebyl nikdo jiný než Swift. Přišel sám a pěšky, měl na sobě nové boty a také nový kabátec a u sebe dopis od Burriche. Ze své pozorovatelny jsem viděl, jak ho předává královně. Burrich v dopise psal, že předává chlapce Farseerům, uvedl, že ho vychovával, jak nejlépe uměl, ale připustil, že se mu žádnými prostředky nepodařilo svést jej z nastoupené cesty. Pokud nechce této nízké magie zanechat, tak ať se do ní pohrouží, a jeho otec s ním skončil. Nemůže si dovolit, aby se chlapec vyskytoval v přítomnosti mladších bratrů. Burrich v dopise současně požadoval, aby hoch nebyl u dvora znám jako jeho syn. Když se jej královna vlídně zeptala, jak si chce nechat říkat, Swift zvedl bledou tvář a tiše odpověděl: "Moudrý. Takový jsem a nebudu to popírat."
"Takže se ti bude říkat Swift Moudrý," odvětila s úsměvem. "A myslím, že to jméno ti sedne. Teď tě předám svému rádci Chadeovi. Najde pro tebe odpovídající povinnosti a zařídí ti i lekce."
Hoch malinko vzdychl a pak se hluboce poklonil, očividně rád, že martyrium v podobě královské audience skončilo. Když odcházel z audienční místnosti, šel velmi toporně a rovně.
Do hloubi duše mě šokovalo, že se Burrich chlapce zřekl, ale zároveň se mně ulevilo. Kdyby Swift zůstal v Burrichově domácnosti a bodem sváru mezi nimi by byla Moudrost, vedlo by to jenom k hádkám a utrpení. Tušil jsem, že to rozhodování muselo být pro Burriche těžké i trpké, a skoro každou noc jsem proležel vzhůru v úvahách, co si o tom myslí Molly a jestli synův odchod oplakala. Měl jsem trýznivé nutkání kontaktovat Nettle. Ode dne, kdy Thick a Dutiful tak bujaře oslovili svět Uměním, jsem se toho zdržel. Nejenom že jsem nechtěl, aby si dala do spojitosti, co za tím voláním vězí. Pořád mne děsila vracející se vzpomínka na ten cizí hlas. Nehodlal jsem riskovat, že bych intenzivním spojením upoutal jeho pozornost ke mně nebo k mé dceři.
Ale té noci, jako kdyby moje srdce zradilo mou mysl, se Nettlina mysl dotkla mojí. Působilo to skoro jako náhodné setkání, jako bychom zrovna snili jeden o druhém v tomtéž okamžiku. Znovu jsem se podivil nad tím, jak lehce se naše mysli dokážou sjednotit v Umění, a přemýšlel jsem, jestli Chade nemá pravdu. Možná to bylo něco, co jsem ji učil odmalička. Zdálo se mi o ní, jak sedí na trávě pod rozložitým stromem. Držela něco v dlaních, něco tajného a malého, a lítostivě na to hleděla.
Co tě trápí? zeptal jsem se jí. Už když jsem k ní mluvil a ona se na mě zaměřila, cítil jsem, jak na sebe ve snu beru tvar, který mi vždycky přisuzovala. Sedl jsem si a ovinul si přední nohy ocasem. Cenil jsem na ni v úsměvu zuby jako vlk. Tohle se mi nelíbí, však víš.
Jakpak bych věděla, jak vypadáš? zeptala se podrážděně. Neřekneš mi o sobě nic. U nohou jí rychle rašily sedmikrásky. Na větev nad její hlavou usedl modrý ptáček a vsedě třepotal jemnými křidélky.
Co to tam máš? zeptal jsem se zvědavě.
Ať mám co mám, je to moje. Stejně jako tvoje tajemství jsou tvoje. Sevřela v rukou poklad, který držela. Přitiskla si ho na hruď a ukryla ho v srdci. Že by se zamilovala?
Dovol mi hádat, jestli neuhádnu, jaké je to tvoje, navrhl jsem žertovně. Pocítil jsem přemrštěnou radost při představě, že se má dcera zamilovala a že to první uvědomění chová v tajnosti jako poklad. Doufal jsem, že ten mladík je jí hoden.
Zatvářila se zděšeně. Ne. Drž se od toho stranou. Není to ani moje. Bylo mi to svěřeno.
Nevyznal se ti snad nějaký mladík ze svých citů? zkusil jsem to zvesela.
Vytřeštila v hrůze oči. Běž pryč! Nehádej. Větve nad hlavou jí zčeřil vítr. Oba jsme vzhlédli právě v okamžiku, kdy se modrý ptáček změnil v zářivě modrou ještěrku. Stříbrné oči jí jiskřily a kroužily, když přicupkala po kmeni blíž, až skoro do jejích vlasů. "Pověz mi to," zašveholila. "Miluji tajemství!"
Pohlédla na mne s opovržením. Tvoje lest mě neoklame. A ohnala se po ještěrce rukou. Zmiz, dotěro.
Stvoření jí místo toho hupslo do vlasů. Zaťalo drápky, zamotané mezi jejími kadeřemi. Pojednou se zvětšilo, až získalo rozměry kočky, a z ramen mu vyrazila křídla. Nettle vykřikla a plácla jej, ale zvíře se tam pořád drželo. Zvedlo hlavu, náhle posazenou na konci dlouhého krku, a pohlédlo na mě stříbrnýma

koulejícíma očima. Šklebil se na mě modrý drak, malý, ale dokonalý. Hlas se mu hrozivě změnil. Cize a mrazivě drásal moji duši. Pověz mi své tajemství, Snový vlku! dožadoval se. Pověz mi o černém drakovi a ostrovu. Řekni mi to hned, nebo jí servu hlavu z ramen.
Hlas se do mne pokoušel zaseknout háky. Snažil se mě zmocnit a znal mě přesně takového, jaký jsem byl. Vyskočil jsem na nohy a otřepal se. Napjal jsem vůli, aby ze mě má zdánlivá vlčí podoba odlétla a já tak mohl ze snu uniknout, ale ona se mě držela. Cítil jsem na sobě pohled toho tvora, to slídění jiné mysli v mojí, mysli, která se tiše dožadovala, abych vyzradil své pravé jméno.
Nettle pojednou vstala. Zvedla obě ruce a popadla jimi syčícího tvora. Zatímco jsem na ni civěl, zlostně na mě pohlédla. Je to jen sen. Tohle je jen sen. Tímto způsobem ze mě žádné tajemství nevymámíš. Tohle je jen sen a já ho přeruším a probudím se. TEĎ!
Nevím, co udělala. Nešlo ani tak o to, že ze snu vymístila svoji formu, jako o to, že polapila draka. Změnil se v modrou sklenici v jejích rukách, kterou vzápětí zahodila. Udeřila na zem u mých nohou a rozprskla se ve smršti ostrých střepů. Bolest z řezných ran, které mi způsobila, mne uvrhla zpátky do bdělého stavu. S vyjeknutím jsem se posadil, svíraje v rukou Chadeovu starou pokrývku. Vyskočil jsem z postele a přejel si rukama po hrudi, abych z ní smetl střepy ze sklenice a ohmatal si bolestivé krvácející vrypy. Ale zjistil jsem jen to, že hruď je zpocená. Náhle jsem se zachvěl a potom jsem se roztřásl jakoby v zimnici. Zbytek noci jsem strávil vsedě před krbem, zavinutý do pokrývky a zírající do plamenů. Ať jsem to zkoušel jakkoli, nedávalo mi smysl, co jsem právě zažil. Co z toho byl sen a co z toho jsem sdílel prostřednictvím Umění s Nettle? Nedokázal jsem to od sebe oddělit a zmocnil se mě strach. Strach nejen z toho, že si nás oba našlo něco z proudu Umění, ale i ze silných vloh k Umění, které jsem vycítil u Nettle, když nás oba zachránila před tím smrtícím pohledem.
O svém snu jsem nikomu nevyprávěl. Věděl jsem, jakou odpověď by mi na mé obavy dal Chade. "Přiveď to děvče na Buckkeep, kde ji můžeme chránit. Nauč ji Umění." To jsem nechtěl. Mé nejhorší obavy se týkaly jenom toho bizarního zakončení snu. Věřil jsem tomu veškerou silou, kterou jsem v sobě našel, jako kdyby z toho má víra mohla učinit pravdu.
Přes den bylo snadné ty obavy odvrhnout. Zaměstnávala mne spousta dalších starostí a musel jsem před odjezdem zařídit mnoho věcí. Zašel jsem do města za Gindastem a zaplatil jsem Hapovi výuku na dlouhou dobu dopředu. Vypadalo to, že se mému chlapci v učení daří. Sám Gindast mi řekl, že hoch ho teď skoro denně něčím překvapuje. "Teď, když se konečně soustředil na učení," dodal ztěžka a já jsem v mistrově hlasu postřehl výtku za můj ledabylý rodičovský přístup. Ale byl to Hap, kdo si sám zvolil disciplínu, a já jsem mu to v nejmenším neupíral. Každý třetí nebo čtvrtý den jsem si ve svém rozvrhu udělal volno, abych ho alespoň krátce navštívil. O Svanje jsme nemluvili, pouze o tom, jak se mu daří v práci, o blížících se jarních slavnostech a podobně. Ještě jsem mu neřekl, že odjedu s princem z Buckkeepu. Kdybych to udělal, jistě by o tom povykládal ostatním učňům, a možná i Jinně, protože ji u ní doma stále občas navštěvoval. Ze zvyku jsem chtěl udržet své plány v tajnosti až do doby těsně před odjezdem. Jenom dobře, když si mě nebude spojovat s princem, říkal jsem si. Nechtěl jsem si připustit, že se zčásti děsím dlouhodobého odloučení od svého adoptivního syna, zvláště když jsem předpokládal, že vyrážím vstříc nebezpečí.
Vzal jsem si šaškovo varování k srdci. A kromě toho, že jsem vyplenil Chadeovu zbrojnici, abych si pořídil úctyhodnou sbírku malých smrtících položek, rozhodl jsem se upravit si oblečení tak, aby se mi do něj všechny vešly. Byla to vleklá a frustrující činnost, a já jsem často postrádal šaškovy šikovné rady a ještě šikovnější ruce. V těch dnech jsem ho vídal jen málo. Sice jsem na hradních chodbách a nádvořích občas lorda Goldena zahlédl, jenomže pokaždé ho doprovázeli ostatní mladí a průbojní šlechtici ode dvora. Buckkeepské chodby se zdály takovými mladíky překypovat. Princova výprava fascinovala určitý typ mládenců, kteří se toužili jednak předvést a jednak rozhazovat jmění po předcích, aby se pobavili. K lordu Goldenovi je to táhlo jako můry k lampě. Pak jsem se dozvěděl, že lorda Goldena do krajnosti rozlítila zpráva, že dík chalcedským lodím, které narušují obchod, byla pozdržena dodávka jamaillianských plášťů, které si lord nechal ušít konkrétně pro účely expedice na Ostrovy. Povídalo se, že na nich byly vzory draků, vyšité černými, modrými a stříbrnými nitěmi.
Zeptal jsem se na to Chadea. Toho večera přišel nahoru do věže, aby mi pomohl zvládnout výslovnost základních slov v ostrovanštině. Tato řeč měla mnoho společných slov s jazykem běžně užívaným v Šesti

vévodstvích, ale Ostrované je komolili a vyslovovali hrdelně. Také už mě hrdlo z těch nevalných pokusů bolelo. "Věděl jsi, že lord Golden má pořád v plánu nás doprovázet?" zeptal jsem se ho.
"Inu, ani jsem mu neposkytl důvod myslet si opak. Používej hlavu, Fitzi. Je to velmi vynalézavý muž. Dokud si bude myslet, že s princem prostě nasedne na loď, nebude podnikat žádná alternativní opatření. A čím méně času mu poskytneme na promyšlení alternativních opatření, tím menší bude šance, že se mu podaří naši vůli obejít."
"Myslel jsem, že jsi říkal, že mu dokážeš zabránit nasednout na loď plující z Buckkeepu."
"To ano. Dokážu. Ale zdá se, že disponuje pěknou sumou peněz, Fitzi, a ta mu může zajistit spoustu věcí. Proč mu tedy zbytečně dopřávat čas na plánování?" Odvrátil svůj pohled stranou. "Až přijde čas nastoupit na loď, prostě se dozví, že došlo k chybným propočtům. Že na lodi pro něj není místo. Že možná bude moci odplout později na některé z lodí, které budou výpravu doprovázet. Ale já se postarám, že se nenajde žádná, na níž by pro něj bylo místo."
Chvilku jsem mlčel. Snažil jsem se představit si tu scénu a pomyslně jsem ucukl. Potom jsem na jeho slova tiše řekl: "Mám dojem, že vůči příteli je to dost tvrdé jednání."
"Jednáme tak s ním právě proto, že je to tvůj přítel. To tys mu v tom chtěl zabránit. Povídal ti, že kdysi předvídal svou smrt na Aslevjal Islandu a že ty musíš nějak zabránit princi, aby draka zabil. Jak už jsem ti tehdy řekl, přikládám jen malou váhu tomu, že by se něco z toho mohlo stát. Když nás lord Golden nebude doprovázet, nemůže tam zemřít. Ani tě nemůže vyprovokovat, abys narušoval princovo poslání. Tak jako tak pochybuji, že to bude nějaké dobrodružství. Přijde jen o trochu dřiny uprostřed ledu a zimy. Myslím, že princovo ‚zabití' draka nebude obnášet víc než useknutí hlavy něčemu, co bylo už před věky pohřbeno v ledu. Jak spolu vy dva v poslední době vycházíte?"
Tu poslední otázku připojil tak šikovně, že jsem na ni odpověděl bez přemýšlení: "Ani dobře, ani špatně. Většinou se s ním moc nevídám." Pohlédl jsem na své prsty a začal jsem si škrábat záděr. "Jako by se stal někým jiným, někým, koho moc dobře neznám. A koho bych ani neměl důvod poznávat, v tomhle životě, který vedeme nyní."
"Já také ne. Mám dojem, že v poslední době je hodně zaneprázdněn, a přesto si tím nejsem jist. Z řečí lidí se dozvídám jenom to, že propadl hazardním hrám. Rozhazuje velké sumy peněz, za večeře a dary v podobě vína a luxusního oblečení pro své přátele, ale ještě více utrácí při hazardních hrách, které s nimi provozuje. Takovému náporu dlouho neodolá žádné jmění."
Zamračil jsem se. "To mi vůbec nesedí na muže, kterého znám. Jen zřídka dělá něco bezdůvodně, ale za tímhle žádný důvod nevidím."
Chade se nevesele zasmál. "Inu, takhle mluví hodně lidí, když vidí svého přítele propadat nějaké slabosti. Ze zkušenosti mohu říci, že by to nebyl první inteligentní muž, který podlehl nesmyslné vášni pro hazardní hry. A svým způsobem z toho můžeš vinit sebe. Od doby, co zde Dutiful zavedl hru s kameny, získala prudce na oblibě. Mladíci ji nazývají ‚princovy kameny'. Jako všechna povyražení, která začala jednoduše, stala se hra strašně nákladnou záležitostí. Nestačí jen, že se soupeři vsázejí mezi sebou, muži nyní sázejí i na oblíbené hráče a sázky uzavřené při jediné hře se mohou rovnat menšímu jmění. I hrací plochy a kameny získaly na ceně. Místo látky vytvořil lord Valsop hrací desku z leštěného ořechu vykládaného linkami ze slonoviny a jeho hrací kameny jsou z jadeitu, slonoviny a jantaru. Jeden z lepších hostinců ve městě upravil své horní pokoje výhradně pro hráče této hry. Už jen vstup do nich je jaksepatří drahý. Podává se tam jen to nejlepší víno a jídlo, a jen z rukou těch nejhezčích číšnic."
Zděsil jsem se. "To všechno vzešlo z prosté hry, jež měla Dutifulovi pomoci soustředit mysl na Umění."
Chade se zasmál. "Člověk nikdy neví, kam až takové věci povedou."
To ve mně vyvolalo další otázku: "Když už je řeč o něčem, co vedlo k něčemu jinému: dorazil už na Buckkeep někdo z těch, které jsme zburcovali, když Dutiful a Thick oslovili svět Uměním?"
"Ještě ne," odvětil Chade a snažil se skrýt zklamání v hlase. "Doufal jsem, že si sem pospíší, ale mám dojem, že ta výzva byla jednak divná a jednak příliš náhlá. Měli bychom si udělat čas, kdy se všichni v klidu posadíme a cíleně tímhle způsobem vyšleme výzvu. Posledně mě až v tom okamžiku jen tak napadlo, že bychom mohli povolat ty, které jsme probudili. Myšlenky, jež jsem k nim vyslal, byly chvatné a nejasné. A nyní nám do vyplutí zbývá tak málo času, že nemá smysl je sem svolávat. Nicméně by to měla být jedna z prvních věcí, které uděláme, až se vrátíme. Jak bych si přál, aby princ vyrážel s tradiční

koterií šesti cvičených praktikantů Umění, kteří by mu byli na zavolání k dispozici. Místo toho je nás pět a princ sám je jedním z nás."
"Čtyři, když necháme doma lorda Goldena," podotkl jsem.
"Čtyři," souhlasil trpce Chade. Pohlédl na mě a mezi námi se vznášelo nevyslovené jméno Nettle. Pak, jakoby pro sebe, řekl: "A není čas cvičit jiné lidi. Vpravdě máme stěží čas na vycvičení těch, které už máme."
Přerušil jsem ho, ještě než si začal zoufat sám nad sebou. "To přijde časem, Chade. Jsem přesvědčen, že si to nevynutíš o nic lépe, než by se za pomoci vůle samotné zlepšil třeba takový šermíř. Musí to být spojeno s nekonečným opakováním a prováděním cviků, které zdánlivě nemají nic společného s našimi cíli. Trpělivost, Chade. Musíš mít trpělivost sám se sebou i s námi."
Stále nebyl schopen slyšet při individuální komunikaci nikoho z koterie, pokud spolu nebyli i ve fyzickém kontaktu. Byl si vědom Thickova Umění, ale znělo mu jen jako bzučení komára u ucha a nic mu nesdělovalo. Nechápal jsem, proč se nám nedaří proniknout k němu a proč se on nedokáže spojit s námi. Umění v krvi měl. Při mém uzdravení i při navrácení jizev se ukázalo, že v této konkrétní oblasti disponuje výraznými vlohami. Ale Chade byl muž stravovaný ambicemi a nedopřál by si odpočinku, dokud by celé spektrum své magie nezvládl.
Jenomže mé snahy uklidnit jej pouze přesměrovaly jeho úvahy jinam. "Nevzal by sis raději sekyru?" zeptal se mě náhle.
Chvíli jsem na něho zůstal civět a pak jsem jeho myšlenku pochopil. "Už roky jsem se se sekyrou nebil," řekl jsem. "Myslím, že před vyplutím bych si s ní mohl trochu zacvičit. Ale myslel jsem, žes mi právě řekl, že to bude spíše plahočení než boj. Ostatně, s jakým nepřítelem bychom tam měli bojovat?"
"Přesto si myslím, že sekyra by se při sekání ledu kolem draka uplatnila jistě více než meč. Zítra si jednu vyžádej od zbrojmistra. A začni trochu cvičit, abys oprášil svoje schopnosti." Natočil hlavu úkosem a usmál se na mě. Ten úsměv jsem dobře znal. Už jsem byl připraven, když dodal: "Budeš učit bojovat se zbraní Swifta, a taky číst a počítat. Při výuce u krbu si mezi ostatními dětmi nevede moc dobře. Burrich ho učil s předstihem, a tak mezi chlapci svého věku se nudí a mezi staršími je naopak nesvůj. Kettricken rozhodla, že nejlépe mu to půjde s učitelem přiděleným individuálně. Královna vybrala tebe."
"Proč mě?" zeptal jsem se. Když jsem viděl, jak si hoch vedl při Webových lekcích, příliš jsem netoužil, abych ho směl čemukoli vyučovat. Bylo to zasmušilé a náladové dítě, které po celou dobu vážně sedělo, zatímco ostatní děti se při Webových historkách válely smíchy. Mluvil málo a hodně vše sledoval Burrichovýma černýma očima. Nosil se topor-ně jako strážník, který právě dostal výprask, a překypoval také stejnou veselostí. "Na učitele se nehodím. A krom toho si myslím, že čím méně s tím chlapcem přijdu do styku, tím lépe pro nás pro oba. Co kdyby ho přišel navštívit Burrich a chlapec by chtěl, aby se otec sešel s jeho učitelem? Způsobilo by to vážné potíže."
Chade lítostivě potřásl hlavou. "Kéž by byla nějaká šance, že by k tomu mohlo dojít. Za těch deset dní, co je chlapec tady, se ani jednou neproslechlo, že by Burrich litoval, že ho sem poslal. Podle mě se ho opravdu a se vším všudy zřekl. Právě proto pokládá Kertricken za důležité, aby se ho ujal jeden člověk. Potřebuje ve svém životě někoho takového. Musíš u něj navodit pocit sounáležitosti, Fitzi."
"Proč já?" zeptal jsem se znovu kysele.
Chadeův úsměv se ještě více rozšířil. "Myslím, že Kertricken se zalíbila právě ta symetrie. A přiznám se, že v tom vidím jistý kus drsné spravedlnosti." Pak se nadechl a vážněji dodal: "Kam jinam bychom ho podle tebe měli dát? K někomu, kdo by jím pohrdal za jeho Moudrost? K někomu, pro koho by byl břemenem a kdo by vůči němu necítil žádný závazek? Ne. Už je tvůj, Fitzi. Něco z něj udělej. A nauč ho bojovat se sekyrou. Až ten hoch vyroste, měl by mít postavu jako Burrich. Zrovna teď je to jen kost a kůže. Ber ho každý den na cvičiště, aby mu trochu narostly svaly."
"Ve svém volném čase," přislíbil jsem trpce. Přemítal jsem, jestli se mě Burrich kdysi děsil stejně, jako se teď já děsím jeho syna. Pokládal jsem to za možné. Ale ať jsem se toho děsil sebevíc, Chade vše svými slovy zpečetil. V okamžiku, kdy se mě zeptal: "Kam jinam mám toho hocha dát?" jsem zakusil hrůzu, jež by mohla padnout na Swifta, kdyby skončil v rukou někoho jiného. Ne že bych si přál mít jednu odpovědnost navíc, ze všeho nejméně teď. Ale nemohl jsem snést pomyšlení, že by se ho ujal někdo jiný a choval se k němu krutě či nevšímavě. Tak domýšliví jsou všichni muži, jakmile se jednou stali rodiči.

Člověka se prostě zmocní přesvědčení, že nikdo jiný se na ten úkol lépe nehodí.
S hrůzou jsem myslel na to, že se opět chopím sekyry. Věděl jsem, že to bude hodně bolestivé. Chade měl však pravdu. Se sekyrou jsem to vždycky uměl nejlépe. Břitké čepele pro mě byly příliš dobré. S lítostí jsem myslel na nádherný meč, který mi dal šašek. Když jsem opustil jeho služby, zůstal u něj, spolu s mým extravagantním šatníkem. Nebylo mi dvakrát po chuti, když jsem se musel jako jeho sluha navlékat do té maškarády, jenže nyní jsem zjistil, že mi to chybí. Alespoň jsem měl příležitost trávit čas s ním. Náš poslední rozhovor tu trhlinu mezi námi trochu zacelil, ale v jistém smyslu navodil jiný druh odstupu. Stanul jsem tváří v tvář skutečnosti, že šašek je jen jedním aspektem člověka, o kterém jsem si myslel, že ho znám. Chtěl jsem obnovit své staré přátelství se šaškem, ale jak jsem nyní mohl, když jsem věděl, že je to jenom jedna z jeho četných tváří? Bylo to jako přátelit se s loutkářovou loutkou a pokoušet se ignorovat člověka, který jí propůjčuje řeč a pohyb.
Přesto jsem o něco později té noci přišel ke dveřím od jeho pokoje a zlehka jsem zaklepal. Zpod dveří prosvítalo matné světlo, ale já jsem stál ještě dlouhou dobu na chodbě, než se uvnitř ozval podrážděný hlas: "Kdo je tam?"
"Tom Badgerlock, lorde Goldene. Mohu na okamžik dovnitř?"
Po chvíli ticha jsem uslyšel zarachotit zástrčku. Vešel jsem do místnosti, kterou jsem stěží poznával. Zdrženlivou eleganci vystřídala roztahovačná opulence. Na podlaze se navzájem překrývaly drahé koberce. Stojany na svíčky na stole byly zlaté a sytý parfém, který stoupal z hořících svíček, byl cítit takovou drahotou, jako kdyby se zde pálily mince. Muž, který stál přede mnou, byl oděný v nařaseném hedvábí a ozdobený šperky. Dokonce i závěsy na zdech se změnily. Prosté lovecké výjevy, nacházející se na tolika buckkeepských tapiseriích, byly nahrazeny přeumělkovanými vyobrazeními jamaillianských zahrad a chrámů.
"Půjdeš dovnitř a zavřeš dveře, nebo tam chceš jen stát a zírat?" zeptal se nevrle. "Je už pozdní noc, Tome Badgerlocku. Stěží vhodná hodina na přijímání náhodných návštěvníků."
Zavřel jsem za sebou dveře. "Já vím. Za to se omlouvám, jenže kdybych přišel v rozumnější hodinu, nebyl byste tady."
"Nezapomněl sis tu něco, když jsi odešel z mých služeb a odstěhoval se ze své komnaty? Třeba tu ohyzdnou tapiserii?"
"Ne." Vzdychl jsem a předsevzal si, že do té role se již zatlačit nenechám. "Postrádal jsem tě. A litoval jsem, pořád dokola, té hloupé hádky s tebou, kterou jsem začal, když tu byla Jek. Je to tak, jak jsi říkal. Jsem nucen si ji každý den připomínat a každý den si přeji, abych ta slova mohl vzít zpátky." Přešel jsem k jeho krbu a svezl se u skomírajícího ohně na jednu z židlí. Na malém stolku vedle něj stála karafa s pálenkou a sklenka s jednou či dvěma kapkami na dně.
"Nemám tušení, o čem to mluvíš. A právě jsem se chystal na lože. Takže. Co tě sem přivádí, Tome Badgerlocku?"
"Jenom se na mě hněvej, jestli chceš. Myslím, že si to zasloužím. Chovej se ke mně, jak uznáš za vhodné. Ale přestaň s tou šarádou a buď zase sám sebou. To je vše, co chci."
Chvilku tiše stál a shlížel na mne s povýšenou nelibostí. A potom šel a posadil se na druhou židli. Nalil si další sklenku, aniž mi nabídl. Ucítil jsem, že je to meruňková pálenka, kterou jsme spolu pili u mne ve srubu před necelým rokem. Usrkl a poté poznamenal. "Být sám sebou. A kdo by to měl být?" Přitom postavil sklenku na stůl, opřel se a zkřížil si ruce na hrudi.
"Já nevím. Přeji si, abys byl zase šaškem," řekl jsem tiše. "Ale myslím, že jsme zašli příliš daleko na to, abychom se mohli k té přetvářce vrátit. Ale kdybychom mohli, byl bych rád. Velmi rád." Pohlédl jsem stranou. Dloubl jsem nohou do polena a posunul ho dále do ohně, až se v zášlehu jisker objevily nové plameny. "Když o tobě přemýšlím teď, ani nevím, jak ti mám sám před sebou říkat. Pro mě nejsi lord Golden. A nikdy jsi doopravdy nebyl. A přitom už nejsi ani šaškem." Obrňoval jsem se, když mi ta slova přicházela na mysl, nezamýšlená, ale přesto zřejmá. Jak může být pravda tak obtížně vyslovitelná?
V jednom nejistém okamžiku jsem se bál, že by si má slova mohl špatně vyložit. Pak mi ale bylo jasné, že musí přesně vědět, co jsem jimi myslel. Celé roky dával najevo, že mé city chápe, svým mlčením, v němž setrvával. Nyní jsem byl rozhodnut, že ještě než se rozloučíme, musím nějak zacelit trhlinu, která mezi námi zela. Přičemž slova byla jediný nástroj, který jsem měl. Rezonovala starou magií, silou, kterou

člověk získal, když znal něčí skutečné jméno. Byl jsem odhodlán. A přesto mi přicházela na jazyk velmi těžkopádně.
"Kdysi jsi prohlásil, že ti mohu říkat ‚Milovaný', pokud ti už nechci říkat‚šašku'." Nadechl jsem se. "Milovaný, postrádal jsem tvoji společnost."
Zvedl ruku a přikryl si ústa. Potom své gesto zamaskoval tím, že si začal mnout bradu, jako kdyby nad něčím usilovně přemýšlel. Nevím však, jaký výraz se za jeho dlaní skrýval. Když spustil ruku z obličeje, ironicky se usmíval. "A nemyslíš, že by to tam na hradě mohlo zavdat podnět k jistým řečem?"
Nechal jsem jeho poznámku být, protože jsem na ni neměl žádnou odpověď. Promluvil ke mně posměšným hlasem šaška. I když to mému srdci lahodilo, musel jsem si položit otázku, jestli to nebyla přetvářka jen kvůli mně. Ukázal mi, co jsem chtěl vidět, nebo to, čím vskutku byl?
"Nuže," vzdychl. "Řekl bych, že kdybys měl mít pro mě vhodné jméno, byl by to stále šašek. A tak to tak ponechme, Fitzy. Pro tebe jsem šašek." Zahleděl se do ohně a zlehka se zasmál. "Řekl bych, že teď je to v rovnováze. Ať už na nás přijde cokoli, budu si teď pořád moci vybavovat tato slova." Pohlédl na mě a vážně přikývl, jako kdyby mi děkoval za to, že jsem mu vrátil něco drahocenného.
Chtěl jsem s ním prodiskutovat tolik věcí. Chtěl jsem s ním probrat princovu misi, promluvit si o Webovi a zeptat se jej, proč teď tolik hraje hazard a co mají znamenat ty divoké výstřelky. Ale pojednou už se mi nechtělo přidávat žádná další slova k těm, která zazněla dnes v noci. Jak řekl, nyní se to vyrovnalo. Jako by se mezi námi vznášelo rameno vah. Neriskoval bych žádné další slovo, které by je mohlo znovu vychýlit. Kývl jsem na něj a pomalu jsem se zvedl k odchodu. Když jsem došel ke dveřím, tiše jsem řekl: "Tak dobrou noc, šašku." Otevřel jsem dveře a vyšel na chodbu.
"Dobrou noc, milovaný," řekl z křesla u krbu. Pak jsem za sebou zavřel dveře.

Epilog

Ruka, která kdysi vládla mečem a sekyrou, nyní bolí po celovečerním psaní. Když čistívám hrot psacího brka, často se ptám sám sebe, kolik věder inkoustu už jsem za život vypotřeboval. Kolik slov jsem zanesl na papír či velín v domnění, že tímto polapím pravdu? A kolik z těch slov jsem svěřil plamenům jako bezcenná a mylná? Dělám to úplně stejně, jako jsem to dělával již mnohokrát. Dopíšu, poprášim mokrý inkoust pískem a zamyslím se nad svými slovy. Pak je spálím. Je možné, že když to dělám, jde pravda vzhůru komínem jako dým. Je zničena, či naopak vypuštěna svobodná do světa? To nevím.
Vždycky jsem pochyboval o šaškových slovech, když mně tvrdil, že celý čas je jeden veliký kruh a že my jsme navždy odsouzeni opakovat to, co se stalo již předtím. Ale čím jsem starší, tím více se k tomu přikláním také. Tehdy jsem si myslel, že měl na mysli jeden veliký kruh, jenž věznì nás všechny. Ale nyní si místo toho myslím, že se rodíme do svých vlastních kruhů. Jako hříbě na konci cvičného lana klušeme po kruhové cestě, která je nám vymezena. Běžíme rychleji, zpomalujeme, na povel zastavujeme a začínáme znovu. A pokaždé si myslíme, že ten kruh je něco nového.
Výchova mého otce byla před mnoha léty svěřena nevlastnímu bratru mého dědečka Chadeovi. Můj otec mne dal pro změnu do výchovy k muži, jenž býval jeho pravá ruka. A když jsem se stal otcem, věřil jsem, že tatáž pravá ruka dokáže nejlépe a v bezpečí vychovat moji dceru. Místo toho jsem si vzal syna jiného muže a učinil z Hapa svého chlapce. Princ Dutiful, můj syn, který přesto není můj, za mnou přišel také, aby se stal mým studentem. A po čase ke mně přišel i Burrichův vlastní syn, aby se u mé učil tomu, čemu jej jeho otec odmítal naučit.
Každý kruh roztáčí svůj vlastní kruh. Každý se zdá být nový, ale vpravdě není. Je to jen náš poslední pokus o nápravu starých chyb, o odčiněni starých křivd, které se nám staly, a o dohnáni věci, které jsme zanedbali. V každém cyklu můžeme staré chyby napravit, ale myslím si, že se dopouštíme stejného počtu chyb nových. Ale jakou máme jinou možnost? Učinit tytéž staré chyby znovu? Mít odvahu hledat lepši cestuje možná totéž, jako mít odvahu riskovat, že se dopustíme nových chyb.

Snědý muž: Kniha druhá svazek 3
Robin Hobb
V sevření intrik

Z anglického originálu
TAWNY MAN: - Book Two
GOLDEN FOOL - Volume Three
vydaného firmou Bantam Books,
a division of Random House, Inc" 1540 Broadway,
New York, NY 10036, USA v roce 2003
přeložil Jan Kozák
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 875. publikaci v roce 2006
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 219 Kč
ISBN 80-7174-645-2
* Solem, odvoz, od solemn - vážný, slavnostní, velebný
** Merry = Veselý